

AUTOR POZNATIH USPJEŠNICA
JOHN BEVERE

bliže Bogu

Živjeti život u bliskom zajedništvu s Bogom

Dragi prijatelju,

Biblija je prepuna slavni obećanja. Sva su istinita i imaju potencijal da promijene naše živote. Pa ipak, najčudesnije obećanje je da Bog čezne upoznati te, blisko!

U Jakovljevoj poslanici nalazimo najveći poziv ikad upućen ikome: „*Približite se Bogu i On će se približiti vama.*“ (4:8). Zastani na trenutak i razmisli o tome: Stvoritelj cijelog svemira, zemlje i svih njezinih stanovnika, želi biti u tvom društvu. I ne samo u tvom društvu, On ti silno želi biti blizak jer zapisano je da Bog strastveno želi izgraditi odnos s tobom.

Sam Stvoritelj svemira uputio ti je čudesan poziv ne samo da ga slaviš iz daljine riječima i ritualima, već da uđeš u odnos s Njim, toliko dubok i intiman, u kojem ćeš ti upoznati Njegovo srce, a On tvoje.

Prijatelju, potičem te da prihvatiš taj poziv i ukrcaš se na predivno i uzbudljivo putovanje. Približi se Ocu, u samu blizinu Božjega srca.

Vaš brat u Kristu

John
JohnBevere@gmail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

JOHN BEVERE

bliže
Božiu

SYLOW

AUTOR POZNATIH USPJEŠNICA

JOHN BEVERE

bliže Bogu

Živjeti život u bliskom zajedništvu s Bogom

Drawing Near, Serbian, Croatian and Bosnian, by John P. Bevere
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Drawing Near*
ISBN 978-1-599-51009-5

Additional resources in Serbian, Croatian and Bosnian are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX app**

To contact the author : JohnBevere@gmail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Printed in Serbia

Drawing Near, Serbian, Croatian and Bosnian, by John P. Bevere
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Prvotno objavljeno na engleskom jeziku kao *Drawing Near*
ISBN 978-1-599-51009-5

Dodatni materijali na srpskom, hrvatskom i bosanskom jeziku dostupni su za besplatno preuzimanje i video streaming na **MessengerX.com** i na aplikaciji **MessengerX**

Ako se želite obratiti autoru: JohnBevere@gmail.com

Knjiga je dar službe Messenger International
i **NIJE NA PRODAJU**.

© 2023 Syloam za srpsko, hrvatsko i bosansko izdanje

Nakladnik: Syloam
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam.eu

Za nakladnika: Miroslav Fic
Urednik: Miroslav Fic
Prijevod: Zdenka Grgić
Lektura i korektura: Vera Mitrović
Prijelom: Syloam.eu
Tisak: 1909.Minerva
Naklada: 5000
ISBN:

Ako drugačije nije naznačeno, svi biblijski navodi uzeti su iz Biblije u izdanju „Kršćanske sadašnjosti“, Zagreb, 2006. Tamo gdje se prijevodi biblijskih stihova poklapaju s ovim standardnim prijevodom, neovisno o oznakama u originalnom tekstu, korišten je taj prijevod na hrvatskom jeziku. Međutim, tamo gdje se prijevodi na engleskom jeziku znatno razlikuju, a razlike su važne za smisao teksta knjige, prevoditeljica je te stihove slobodno prevela, a njihov standardni prijevod na hrvatskom jeziku uz pripadajuću oznaku, navela u bilješkama ispod teksta. Korišteno uz dopuštenje. Sva prava pridržana.

App Store je zaštitni znak tvrtke Apple Inc., registriran u SAD-u i drugim zemljama.
Google Play i logotip Google Play-a zaštitni su znakovi tvrtke Google LLC.

SADRŽAJ

Uvod	1
1. <i>Poglavlje</i> - Najveći poziv svih vremena	5
2. <i>Poglavlje</i> - Božja potraga	15
3. <i>Poglavlje</i> - Zaštitite svoju glad	31
4. <i>Poglavlje</i> - Strast za Njegovom prisutnošću	49
5. <i>Poglavlje</i> - Iza zastora	63
6. <i>Poglavlje</i> - Božji prijatelji	81
7. <i>Poglavlje</i> - Što sprečava istinsko zajedništvo?	103
8. <i>Poglavlje</i> - Istinsko štovanje	127
9. <i>Poglavlje</i> - Kod koga Bog stanuje	143
10. <i>Poglavlje</i> - Zajedništvo s Duhom Svetim	157
11. <i>Poglavlje</i> - Obećanje Očevo	181
12. <i>Poglavlje</i> - Jezik bliskog zajedništva	209
13. <i>Poglavlje</i> - Potpuna sigurnost vjere	237
14. <i>Poglavlje</i> - Bliže Bogu	259
<i>Dodatak A</i> - Naša potreba za Spasiteljem	271
<i>Dodatak B</i> - Kako biti ispunjen Duhom Svetim	277

UVOD

Bog je, 1991. godine, jasno progovorio mojem srcu: „Sine, želim da pišeš.”

Dani koji su potom uslijedili bili su ispunjeni različitim osjećajima. S jedne strane, bio je tu strah koji je bombardirao moj um mislima o sigurnom neuspjehu, a s druge strane, mislio sam kako je sve to smiješno. Mrzio sam pisanje! Satima bih zurio u prazan list papira kad god smo imali sastavak za domaću zadaću. I ne samo to, pao sam na usmenom dijelu prijemnog ispita za upis na fakultet. Moja, da tako kažem, ekstremna averzija prema bilo čemu što je imalo nalikovalo na literaturu dovela me do toga da studiram strojarstvo.

A sada mi Bog kaže neka pišem. Nema šanse! „Sigurno nisam dobro čuo,” mislio sam. I tako sam se izmotavao, sve dok mi Bog

nije, nakon deset mjeseci, tijekom kojih nisam činio ništa po tom pitanju, poslao dvije žene iz dviju različitih država u razmaku od dva tjedna; one su mi ponovile potpuno istu poruku. Obje su me ljubazno, ali vrlo ozbiljno upozorile: „Johne, ne budeš li pisao knjige koje ti Bog daje, On će ih dati nekome drugom, a tebi će biti suđeno zbog toga.”

Kad je druga žena progovorila, ispunio me strah Gospodnji koji je nadjačao strah i odbojnost prema pisanju. Počeo sam. Sjećam se što se dogodilo kad sam odlučio biti poslušan - pisao sam, a misli o kojima nikada prije nisam razmišljao dolazile su same od sebe.

Ubrzo sam shvatio da to uopće nisu moje misli - već Njegove. Od tada je prošlo puno godina - sada se poruke koje mi je Gospod dao u knjigama čitaju na više od 130 jezika, u desetima milijuna primjeraka, posvuda po svijetu.

Nakon prve knjige, obećao sam Bogu da nikada neću napisati knjigu samo da bih je napisao, već samo ono što mi On kaže da napišem. Naravno, ovaj je zavjet bio na kušnji; svake mi je godine, od 1992. pa do 1999. Bog davao poruku koju sam trebao napisati. No nakon knjige *Pod zaštitom*, prošlo je tri godine, a od Boga nisam dobio ni riječi. Izdavači su me često pitali o mojoj slijedećoj knjizi, o tome bi li je oni mogli izdati, no ja ne bih ni trepnuo. Još uvijek, ni riječi od Boga.

I konačno, nakon tri godine, Bog mi je ponovo dao riječ da pišem – poruku koju upravo držite u svojim rukama. Vjerujem kako je jedan od razloga tome zastoju bilo ono što je Duh Sveti trebao učiniti u meni prije negoli ova knjiga ugleda svjetlost dana. Vjernik sam već dvadeset i četiri godine, no nikada nisam imao toliku i takvu glad za Njegovom blizinom kao što je imam sada. Tijekom sam ove zadnje godine i pol otkrio dublju razinu bliskog zajedništva s Gospodinom nego ikada prije. Nikada nisam toliko

plakao u cijelom svom životu kao što sam plakao ovih zadnjih osamnaest mjeseci. Bivao sam preplavljen u hotelskim sobama, zrakoplovima, vlastitom uredu, automobilu, kod kuće, u prirodi, provodeći vrijeme u usredotočenoj molitvi. Njegova prisutnost nikada nije bila tako stvarna i opipljiva.

Vjerujem kako je ova knjiga srž svih onih godina tijekom kojih me je Duh Sveti trenirao te, isto tako, poziv koji dolazi iz dubine Božjeg srca, poziv kojim On želi ostvariti blizak odnos s vama, Svojim djetetom. Prije negoli počnete s čitanjem, volio bih se pomoliti s vama. Izgovarajte ove riječi iz dubine svoje duše i znajte da sam ih ja glasno molio u svojoj radnoj sobi. Isus nam je obećao da „ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im [nam] Otac moj nebeski...” (Matej 18:19). Stoga molimo zajedno:

Oče, u Isusovo ime, molim Te da mi dok budem čitao/čitala ovu knjigu otvoriš oči da vidim, uši da čujem, i srce da spoznam i razumijem. Želim hodati u bliskom odnosu s Tobom, i to činiti bez prestanka. Želim znati Tvoje uredbe, volju, tajne i strast; želim prebivati u Tvojim prisutnosti. Neka ova poruka ne donese samo razumijevanje, već neka ima silu promijeniti moj život da bude nalik životu Tvoga dragog Sina i mojeg Gospodina Isusa. Jer On je, dok je hodao zemljom, savršeno odražavao Tvoju slavu hodeći sasvim blizu Tebi. Stoga neka i ja odražavam Isusovu slavu koliko Mu dolazim sve bliže i bliže kroz osobu Duha Svetoga. Predajem Ti to sada, i unaprijed Ti zahvaljujem za djelo preobrazbe koje ćeš izvršiti u meni, dok ja slušam i vršim riječi koje si Ti nadahnuo u ovoj knjizi. Hvala Ti što moj život nikada više neće biti isti. Ovo Te sve molim u slaganju s Tvojim slugom Johnom Bevereom. Amen.

Vjerujem i zahvaljujem Bogu što će ispuniti vašu iskrenu molitvu. Radujem se jer vas je Duh Sveti već počeo pozicionirati za veću

prisnost, time što je vašu molitvu podigao do svetog trona Jedinoga Boga koji može ispuniti svaku vašu čežnju. Neka vam Otac, Isus i Duh Sveti postanu stvarniji nego što su to ikada prije bili!

Iskreno vaš,
John Bevere

I. POGLAVLJE

NAJVEĆI POZIV SVIH VREMENA

„Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama.”
Jakov 4:8

Postoji poziv – ne, bolje je reći vapaj – koji dolazi iz Božjeg srca i koji svakim danom postaje sve jači i jači: „Zašto ste zadovoljni bez Moje prisutnosti; zašto stojite po strani, a možete biti u Mojoj blizini?”

Svi imamo prijatelje ili ljude kojima se divimo i blizu kojih želimo biti. Ovi ljudi imaju posebno mjesto u našim srcima, a vrijeme koje provedemo s njima je nagrada, posebno kad nas sami pozovu. Njihov poziv da budemo u društvu s njima ispunjava nas očekivanjem, radošću i uzbuđenjem. Radosno činimo sve što je potrebno kako bismo otklonili sve druge obveze i prihvatili njihov poziv.

U Jakovljevoj poslanici nalazimo najveći, ikada upućen poziv: „Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama” (4:8). Zastanite na trenutak i razmislite o ovome: Stvoritelj svemira, zemlje i čitavog stvorenja želi boraviti u vašoj prisutnosti. I ne samo boraviti u vašoj prisutnosti, već želi imati blisko zajedništvo s vama, jer nam je rečeno: „...On je Bog koji strastveno želi imati zajedništvo s vama” (Izlazak 34:14, NLT)¹.

To je Božja želja od koje On nikad ne odustaje. On je Onaj tko poziva, jer želi da Ga Njegova djeca upoznaju. Bilo je potrebno da prođu tisuće godina od čovjekova pada, da se obave opsežne pripreme i plati ogromna cijena kako bi ovakvo blisko zajedništvo postalo moguće. Ivan (Jovan), jedan od Isusovih najbližih prijatelja, kaže slijedeće:

„Boga nitko nikada nije vidio: samo jedini Sin, ili jedino rođeni Bog, koji je u krilu Očevu [njegovoj intimnoj prisutnosti], on ga je objavio [on ga je otkrio i doveo ga na svjetlo gdje ga se može vidjeti; on ga je objavio i učinio ga poznatim].²”

Ivan (Jovan) 1:18, AMP

Adam je poznao Boga licem u lice; no zbog grijeha ili, bolje reći, zbog neposlušnosti, bio je odvojen od Božje slavne prisutnosti, a njegova je sudbina postala sudbinom cijelog čovječanstva. Muškarci i žene više nisu mogli vidjeti niti znati Boga onako kako ga je Adam znao. Međutim, Otac je nastojao s velikom strašću i suosjećanjem otkupiti naš odnos od te strašne odvojenosti. Zato je poslao Isusa koji je bio s Ocem od početka, Boga koji se očitovao u tijelu, kako bi platio cijenu za naše oslobođenje iz tame i naše pomirenje s Bogom, ako Ga primimo kao svoga Gospodina.

Međutim, o ovom se pomirenju Boga i čovjeka ne propovijeda niti ga se doživljava u svoj njegovoj punini. Naglašavamo slobodu od

1 „Ta Jahve – ime mu je Ljubomorni – Bog je ljubomoran.”

2 „Boga nitko nikada nije vidio: Jedinorođenac – Bog, koji je u krilu Očevu, on ga je objavio.”

grijeha i smrti, dok istovremeno zanemarujemo govoriti o bliskom odnosu što čeka na sve koji su postali slobodni. Ovo zanemarivanje ne samo da ima visoku cijenu, nego je čak pogubno, jer mnogima promiče ljepota tog bliskog zajedništva s Bogom. Ista se tragedija već odigrala u Starom zavjetu s Abrahamovim potomcima.

DVA POTPUNO RAZLIČITA MOTIVA

Uvijek me je čudila suprotnost između Mojsijevih stavova i ponašanja i onih kakvo su imali njegovi sunarodnjaci, djeca Izraelova. Knjiga Izlaska počinje s prikazom muka kojima su izloženi Abrahamovi potomci pod teškim ropstvom. Oni borave u Egiptu već četiri stotine godina. U početku su uživali naklonost vladara, ali nije trebalo dugo i oni postadoše robovi s kojima se okrutno postupa. Zbog svojeg su velikog trpljenja počeli vapiti Bogu za izbavljenje.

Njihove molitve pokreću Boga i On im šalje izbavitelja po imenu Mojsije. Mojsije je, premda Hebrej po rođenju, izbjegao ropstvo odrastavši kao faraonov unuk na njegovom dvoru. Njega su, Mojsija, dok je još bio egipatski princ, ganule teške okolnosti njegove braće, ali je morao pobjeći u pustinju spašavajući vlastiti život; nakon mnogo godina on se vraća i izbavlja Izraelce iz ropstva Božjom riječi i silom.

Izbavljenje Izraelaca od ropstva može se usporediti s našim oslobođenjem od ropstva grijeha. Egipat predstavlja svjetski sustav baš kao što Izrael predstavlja crkvu. Kad smo nanovo rođeni, oslobođeni smo tiranije i pritiska svjetskog sustava.

Nije teško zamisliti kako su okrutno postupali i kakvo su nasilje vršili Egipćani nad djecom Izraelovom. Njihova su leđa bila išarana ožiljcima koje su ostavljali bičevi faraonovih nadglednika; njihove su kuće bile kolibe, a hranili su se tuđim otpacima. Nisu se mogli nadati nikakvoj baštini, jer su stvarali bogatstvo za svoje egipatske

gospodare. Plakali su, dok su na tisuće njihovih tek rođenih sinova ubijali po faraonovoj zapovijedi.

No usprkos svega toga trpljenja, brzo su zaboravljali. Jer, čak i nakon izbavljenja iz Egipta, kad god bi stvari loše krenule, oni bi žalili što su otišli iz Egipta i rugali se vlastitim molitvama za izbavljenje govoreći: „...*bolje bi nam bilo* da se vratimo u Egipat.” Štoviše, njihova je odvažnost išla tako daleko da su predlagali: „Postavimo sebi vođu i vratimo se u Egipat” (Brojevi 14:4, *označio autor*).

Ali ne i Mojsije, a on je od svih njih bio jedini koji je u Egiptu imao stvarno izvrsne uvjete. Zapravo, nitko na svijetu nije imao bolje uvjete. Njega je odgajao najbogatiji čovjek na svijetu, živio je u najboljem, jeo je najbolje, nosio je najbolje i podučavali su ga najbolji. Sluge su vodile brigu o svakoj njegovoj potrebi i želji; njegova je baština bila velika kako u bogatstvu tako i u obećanju. On je sam odlučio sve to ostaviti i, za razliku od Izraelaca, nikad se nije osvrnuo niti žalio za onim što je ostalo iza njega.

Što je činilo razliku? Odgovor je: Mojsije je susreo Boga. Vidio je vatru i primakao se bliže. Susreo je živoga Boga u grmu koji gori, a ne izgara; Izraelci nisu! Kad ga je Bog pozvao na stranu, on se primakao bliže. Kasnije, kad je Izraelcima upućen još čudesniji poziv, oni se povlače natrag (vidjeti Izlazak 20:1821).

Vrlo često pitam okupljene vjerne: „Kamo je Mojsije vodio djecu Izraelovu napuštajući Egipat?” Uobičajeni je odgovor: „U Obećanu zemlju.” No to nije istina. On ih je vodio na brdo Horeb, ili Sinaj. Sjetite se riječi koje je Bog uputio faraonu preko Mojsija: „...da pustiš moj narod da mi iskaže štovanje u pustinji” (Izlazak 7:16). Nije rekao: „...da pustiš moj narod da baštini zemlju.” Zašto bi ih Mojsije vodio u Obećanu zemlju, a da ih prvo ne upozna s Davateljem obećanja – Čeznjom vjekova? Da ih je prvo odveo u Obećanu zemlju, više bi željeli obećanja od Davatelja obećanja, samoga Boga. Mojsije je čeznuo dovesti ih na ono isto mjesto na kojem je on susreo Boga.

Mi, u velikoj mjeri, činimo isto u našim crkvama; propovijedamo više o onome što će Isus učiniti za nas nego o tome tko On stvarno jest! Posljedica je toga da smo odgojili mnoge koji služe Bogu radi svoje koristi, a ne radosno, zbog spoznaje tko On jest. To se može usporediti sa ženom koja se udaje za čovjeka zbog novca; njezin motiv nije upoznati muža kao čovjeka, već ono što on može učiniti za nju. O, može ona njega voljeti u određenoj mjeri, ali iz sasvim krivih pobuda.

Ljudi koji naglašavaju Božje blagoslove zanemarujući odnos s Njime, stvaraju učenike koji k Bogu dolaze kako bi od Njega nešto dobili; to nisu učenici koji će odgovoriti na ono tko On jest. Nitko nije kao On i nitko se ne može mjeriti s Njegovom ljepotom. Jednom, kad se osoba susretne s Bogom, poput Mojsija, sva obećanja dođu u pravu perspektivu. Bog je toliko čudesan, čudasniji od bilo čega drugog – čak od Svojih blagoslova čudasniji.

Glavna je svrha zbog koje je Bog izbavio Izraelce iz ropstva bila u tome da Ga oni upoznaju i vole. Želio im se objaviti. Rekao je: „... kako sam vas nosio na orlovskim krilima i k sebi vas doveo” (Izlazak 19:4). Pa ipak, promašili su svoju sudbinu.

Božja čežnja za bliskošću sa Svojim narodom nikad nije jenjala niti se promijenila; Njegova nam riječ neprestano otkriva tu čežnju, tako strastveno izraženu u Pavlovoj molitvi:

„[Jer ja neprestano molim]³ da vam Bog našega Gospodina Isusa Krista, Otac slave, dadne duha mudrosti i otkrivenja [uvid u misterije i tajne] da ga [duboko i intimno] potpuno *upoznate*.”⁴

(Efežanima 1:16-17, AMP, *označio autor*)

On je objavio Svoju čežnju. Bog želi da Ga svako novorođeno dijete upozna duboko i intimno! Vau, nije li to uzbudljivo?

3 „...bez prestanka zahvaljujem za vas i sjećam vas se u svojim molitvama...”

4 „...da vam Bog našeg Gospodina Isusa Krista, Otac slave, dadne duha mudrosti i otkrivenja da ga potpuno upoznate...”

Ako vam se ne čini tako, razmislite na trenutak i dopustite ljepoti toga da vas preplavi.

Mi služimo živome Bogu, pravome Ocu čije srce silno čezne za Njegovom djecom. On je onaj tko pokreće razgovor; onaj tko želi odnos. Pavao je na to skrenuo pažnju vjernih u Korintu: „Sjetite se da ste, prije negoli ste postali kršćani, lutali od jednog do drugog idola, a ni jedan od njih nije u stanju progovoriti *niti jednu jedinu riječ*”⁵ (1 Korinćanima 12:2, TLB). Iz ove se Pavlove opomene, dakle, može vidjeti osnovno svojstvo po kojem se Bog, naš Otac, razlikuje od svih drugih, lažnih bogova i idola – On govori!

„SKRENI S CESTE I STANI”

Nedavno mi je Duh Sveti, dok sam vozio, rekao: „Želim ti nešto reći. Skreni s ceste i stani.”

Već sam naučio odmah poslušati Boga kad mi kaže da nešto učinim, ma kako se to u tom trenutku činilo trivijalnim ili nepriličnim. Nije li Mojsiju, kad je na rubu pustinje čuvao stada svojega tasta, Gospodin privukao pažnju (postoje različiti načini na koje nam Bog privlači pažnju)? Bog se pojavio u grmu koji gori, a ne izgara.

Čitamo da je Mojsije rekao u sebi: „Skrenut ću i pogledati...”⁶ (Izlazak 3:3). Riječ *skrenuti* dolazi od hebrejske riječi *cuwr*. James Strong, vrsni poznavatelj izvornih jezika Pisma, definira riječ kao „skrenuti s puta”. Mojsije je namjerno skrenuo sa svojeg planiranog puta kretanja kako bi odgovorio pozivu Višnjega.

Jednom kad je Mojsije odgovorio na poziv, čitamo u Izlasku 3:4: „Kad je Jahve vidio da je skrenuo s puta ... iz grma ga Bog zovne: ‘Mojsije! Mojsije!’”⁷

5 „Znate, kad ste bili pogani, da ste bivali vučeni, kao tjerani k nijemim idolima.”

6 „Hajde da pridem i vidim...”

7 „Kad je Jahve vidio kako prilazi da razmotri, iz grma ga Bog zovne: „Mojsije! Mojsije!”

Bog je Mojsija zazvao po imenu tek pošto je ovaj skrenuo sa svojega puta. Vjerujem, Gospodin ne bi nastavio da Mojsije nije odgovorio na Njegov poziv. Bog se nije objavio Mojsiju dok su se stada nalazila u Jitrovim oborima; to nije bilo prikladno vrijeme. Što bi se dogodilo da je Mojsije mislio: „*Ostavim li sada stada bez nadzora raštrkat će se po cijelom kraju i morat ću ih satima skupljati, vjerojatno čitav dan. Provjerit ću ovu stvar kasnije kad stvari budu pod kontrolom. Tako neću poremetiti svoj plan.*” Bi li rezultat bio isti?

Neki bi mogli reći kako je Bog mogao učiniti nešto još dramatičnije, no bi li to bilo u skladu s Njegovom naravi? Pogledajte Samuela, kad je kao mladić služio velikom svećeniku Eliju i njegovim sinovima (vidjeti u 1 Samuelova 3). Jedne je večeri Samuel ležao i čuo glas gdje ga zove: „Samuele! Samuele!”

Samuel je otrčao k Eliju i rekao mu: „Evo me! Ti si me zvao!” A Eli reče: „Ja te nisam zvao. Vrati se i spavaj!”

Samuel po drugi put čuje kako ga netko zove po imenu i ponovo trči do svećenika, ali mu ovaj jednako odgovara. Stvar se ponavlja tri puta, dok konačno svećenik nije shvatio o čemu se radi i poučio dječaka kako da odgovori. Četvrti put, začuvši: „Samuele! Samuele!” dječak je znao što treba reći: „Govori, sluga tvoj sluša.” Tada mu se Bog obraća i objavljuje Svoju volju i tajne koje se tek trebaju otkriti.

Bog je mogao učiniti nešto drugačije. Možda je drugi put, vidjevši da Samuel ne razumije, mogao reći: „Samuele, ne trči k Eliju, to te Ja, Jahve, Bog tvoj, zovem jer želim razgovarati s tobom.” No je li to Božji način? Bog želi da Ga se traži i priznaje, kao što želi biti spoznat. On traži one koji su marljivi u duhu, koji će Ga tražiti i ići za Njim, čak i onda kad to zahtjeva tvrdoglavu upornost.

U evanđeljima vidimo isti uzorak. Isus je upravo nahranio pet tisuća ljudi s pet hljebova i dvije ribice. Zatim nalaže Svojim učenicima da uđu u čamac i otplove na drugu stranu jezera. On sâm

odlazi na planinu kako bi bio sa Svojim Ocem. Kasnije te večeri, učenici se još uvijek nalaze na jezeru, boreći se s vjetrovom. Čitamo:

„Kad ih vidje gdje se muče veslajući – bijaše, naime, protivan vjetar – dođe k njima oko četvrte noćne straže, hodeći po moru. *Htjede ih mimoići.*”

(Marko 6:48, *označio autor*)

Zapazite riječi „*htjede ih mimoići*”. U Bibliji NASB stoji: „Imao je nakanu mimoići ih.” Međutim, ugledavši Ga zavikaše, a On im odgovori: „Odvazni budite! Ja sam. Ne bojte se!” Ušao je u lađicu, a vjetar prestade puhati. Da nisu povikali, On bi nastavio hodati. Prošao bi pored njih. Ne bi im nametao svoje društvo.

Čini se kako je Božji način da On učini prvi korak prema nama pa ako ne odgovorimo, On će napraviti još jedan i doći bliže. Ali ako i dalje ne odgovaramo, neće nam nametati svoj način niti se ubaciti u naš ples. Tko zna, da Mojsije nije skrenuo sa svoga puta, bi li ga Bog čekao kao što je čekao na Samuela, ili kao što je Isus čekao na Svoje učenike? On često čeka da mi postanemo dovoljno gladni i odgovorimo na Njegov poziv.

No vratimo se mojem doživljaju tijekom vožnje: što bi se dogodilo da nisam skrenuo i zaustavio se kad mi je govorio? Bi li promašio susret s Njime? Siguran sam da je bilo trenutaka kad sam promašio, ali tada se slučajno nekoliko stotina metara dalje nalazilo ugibalište za automobile. Onog trena kad sam se zaustavio, čuo sam Duha Božjega kako šapće mojem srcu: „Nisam li ti rekao: ‘Moli bez prestanka?’” (vidi 1 Solunjanima 5:17).

Odgovorio sam: „Da, Gospodine, rekao si.” Nastavio je dalje: „Je li molitva monolog ili dijalog?” Odgovorio sam: „Dijalog, Gospodine. Razgovor.”

Brzo su stigle Njegove riječi: „Pa, onda, ako Ja kažem da moliš bez prestanka to znači da sam voljan i razgovarati bez prestanka!”

Nepotrebno je reći koliko sam bio uzbuđen. Shvatio sam tu čudesnu mogućnost koja mi se pružala, a koja se nije odnosila samo na mene, već na svako Njegovo dijete posebno.

Sada biste mogli pitati: „*Misliš li reći da će Bog govoriti nonstop?*” To nije ono što je rekao mojem srcu. Rekao je da je voljan razgovarati bez prestanka. Riječi su samo jedan od mnogih i različitih oblika komuniciranja. Moja me žena samo pogleda i ja znam što mi govori, premda nije izgovorila ni riječi. Mogao bih ispisati gotovo tri stranice onoga što mi je rekla samo tim jednim pogledom. Zašto? Zato što s njom živim više od dvadeset godina i naučio sam načine na koje ona komunicira. Mogli biste se nalaziti u istoj sobi s nama kad me ona tako pogleda, a taj vam pogled ništa ne bi značio. Zašto? Zato jer ne poznajete moju ženu kao što ju ja poznajem. Zapravo, u prvih nekoliko godina našeg braka nisam ni ja shvaćao poruku. Ali sada, nakon dvadeset i jedne godine provedene s njom, naučio sam nešto o načinima na koje ona komunicira.

POZIV ZA DOĆI BLIŽE BOGU

Važno je da imate na umu kako ova knjiga nije priručnik o načinima, već se prije može usporediti sa putokazima ili kartom na kojoj su ucrtane staze do našeg konačnog odredišta – Božjeg srca. Kad bih imao kartu koja pokazuje gdje se krije blago na pustome otoku, ništa mi ne bi koristila sve dok ne bih otputovao na taj pusti otok, istražio teren i pronašao put do svojeg blaga; morao bih uložiti određene napore dok hodam stazama, penjem se uz stijene i prelazim doline da nađem svoje blago. To bi, svakako, iziskivalo i određene troškove kao i određenu energiju i napor. Karta mi pokazuje samo put, pomažući mi da štedim svoje vrijeme i ne trošim ga na nekorisne napore i istraživanja, te me čuva od skrivenih zamki. Ova je knjiga baš poput te karte; ona je poziv da mi se pridružite na predivnom i uzbudljivom putovanju – putovanju do Božjega srca. Božja riječ sadržana na stranicama ove knjige čuvat će vas od jama, zamki i opasnosti koje će vas nastojati zavesti s puta, od nevolja i uzaludnih napora, štedeći vašu energiju.

Pa onda, ako ste spremni, krenimo!

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Je li vas neki događaj ili iskustvo u vašem životu potaknulo da čitate ovu knjigu, i koje?
2. Razmislite o slijedećim primjerima Božjeg poziva da Mu pridemo bliže:
  - Mojsije je vidio grm koji gori, a ne izgara i skrenuo je sa svoga puta kako bi istražio. Dok je tako činio, Bog Ga je pozvao.
  - Mladi je Samuel čuo kako glas četiri puta zaziva njegovo ime prije negoli je odgovorio: „Govori, sluga tvoj sluša.”
  - Kad su učenici vidjeli Isusa kako hoda po vodi – kao da će ih mimoići – povikali su.

Koji od ovih primjera najbolje opisuje način na koji je Bog pozvao vas? Jeste li odgovorili? Ako jeste, kakva je bila priroda vašeg odgovora?

3. Dok razmišljate o tome da je molitva dijalog, razgovor, prisjetite se što vam je Bog rekao, bilo to usmeno ili na neki drugi način?

2. POGLAVLJE

BOŽJA POTRAGA

Gospodin je rekao:
„Tebe cijenim više od Samoga sebe.”

Biblija govori o velikim temama: njezine se istine protežu od Knjige Postanka pa sve do Otkrivenja. Jedna od tih tema je i Božja strastvena žudnja za čovjekom i potraga za njim. Činjenica je, Bog nam se želi približiti, čak i više nego što se mi želimo približiti k Njemu!

On zapravo čezne. (Vidjeti Jakovljeva 4:5). Ova riječ *čeznuti* označava „intenzivno žudjeti za.” To je najdublji vapaj Božjeg srca od početka vremena. Nakon što je Adam sagriješio, prve riječi koje je Bog izgovorio nisu bile riječi osude, već pitanje: „Adame, gdje si?” Možete li osjetiti taj duboki vapaj Njegova srca: „Zašto se kriješ od Mene?” Stoga, slijedimo Njegovu čežnju kroz tijek povijesti.

ADAMOV PRA-, PRA-, PRA-, PRAUNUK

Adamov pra-, pra-, pra-, praunuk bio je Henok. Vjerujem da je jednoga dana Henok otišao do Adama i pitao ga o vremenu provedenom u Vrtu. Htio je znati kako je izgledalo stvarno hodati sa živim Bogom. Možda se pitate kako je Henok mogao razgovarati sa svojim pra-, pra-, pra-, pradjedom? Evo odgovora: kad živite 930 godina, onda ćete svakako doživjeti da vidite svoje pra-, pra-, pra-, praunuke. Adamu je bilo tek 622 godine kad se Henok rodio.

Biblija nam matematički kaže da je Adamu bilo 687 godina kad mu je Henok pristupio, a Henoku je tada bilo 65 godina. U Knjizi Postanka stoji da je Henok hodao s Bogom tri stotine godina jer je živio ukupno 365 godina.

„Henok je hodio s Bogom. Po rođenju Metušalahovu Henok je živio trista godina... Henok poživje u svemu trista šezdeset i pet godina.”

Postanak 5:22-23

Vrlo se vjerojatno za Henoka sve promijenilo kad mu je bilo 65 godina, kad je sa usana svojeg patrijarha, Adama, izvukao blagoslov i čežnju srca.

Mogu samo zamisliti, ali ne mogu to potvrditi u Pismu, kako je Henok godinama skupljao hrabrost da ode k svojem poznatom pretku i pita ga o Vrtu, jer Adam sigurno nije bio netko s kime si mogao razgovarati samo tako. Svi su Adamovi potomci to dobro znali, i vrlo je vjerojatno da su upozoravali Henoka, još od najranije dobi, neka ne razgovara s Adamom.

Židovske povijesne knjige govore o depresiji koju je Adam trpio nakon što je istjeran iz vrta. Težina toga je bila gotovo nepodnošljiva. Neki spisi govore o tome kako su Adam i Eva sjedili u tamnim spiljama, nesposobni da gledaju jedan u drugoga jer su se stidjeli onoga što se dogodilo. Adam je izgubio svoj sjaj.

Jedna je stvar slušati o obećanju hoda s Bogom, a sasvim je nešto drugo izgubiti opipljivu stvarnost prebivanja u Njegovoj slavi. Adam je trpio neizrecivi gubitak, no Henok je navaljivao i uspio izvući iz Adama drevni izvještaj o čežnji srca; Henok je taj izvještaj spojio s vjerom i očekivanjem. I premda su naraštaji mrmljali među sobom razočarani zbog Adamova gubitka, Henok je shvatio obećanje: „Ja ću hodati s Bogom.”

Mogu zamisliti susret ove dvojice ljudi. Henok je drhtao, no njegova je strast bila jača od straha. Kroz treperave sjene mogućeg neuspjeha, on je išao dalje očekujući nešto više. Za njega je Adamova priča bila više od obične priče o neuspjehu; bilo je to otkrivenje o Božjoj čežnji da hoda s čovjekom. Moram se upitati je li Adam uhvatio tračak Henokove vatre dok mu je prenosio daleki blagoslov koji se još uvijek nalazio u sjećanju na život u rajskome vrtu.

Adam je plakao dok je davao svoj bolni izvještaj: „Henoče, hodao sam s Njime ... u Njegovoj slavi. Stvoritelj svemira, Stvoritelj svega što vidiš, hodao je uz mene! Dijelio je sa mnom intimnu mudrost Svog velikog plana; kako je postavio i namjestio zvijezde u svemiru Svojim prstima. Ti su me isti prsti stvorili i držali moju ruku. Svaku je zvijezdu nazvao njezinim imenom, postavivši je kao znak na putu i znak za doba. Pokazao mi je kako je uravnotežio zemlju pomoću gravitacijskog i elektromagnetskog polja, i kako je stvorio savršenu klimu. Podijelio je sa mnom tajnu o sjemenu i kako ono donosi život prema svojoj vrsti; kako se natapa izvorima iz dubina, strateški postavljenima po cijeloj zemlji. Henoče, povjerio mi je da svim životinjama nadjenem imena – preko pet milijardi vrsta! Razgovarali smo o tome zajedno, no meni je prepustio konačnu odluku!”

Što je više Adam govorio, to je Henok postajao gladniji, sve dok ga strast nije potpuno preplavila. On mora hodati s Bogom kao što je Adam hodao; ne, neće priznati nikakvo odbijanje.

Henok je baštinio nešto što Adam nije; prah se Adamov vratio u zemlju, ali u Postanku stoji: „Henok je hodio s Bogom, potom

iščeknu; Bog ga uze” (Postanak 5:24). Napustio je ovu zemlju ne vidjevši smrti.

Henok je za života bio veliki prorok. Govorio je svome vremenu kao što prorokuje i našem. Govorio je o varalicama koje će ustati u crkvi posljednjih vremena; ljudima koji će djelovati i čak vjerovati da su spašeni po milosti, i o osudi koja će uslijediti (vidjeti Judina 1-15). Imao je viziju Božje osude, objavljujući drugi dolazak našeg Gospodina tisućama godina prije negoli je bio rođen od djevice.

Zašto ga je Bog uzeo kad mu je bilo tek 365 godina? Je li to bilo zbog njegove velike proročke službe? Ne, bilo je to stoga jer je Henok „hodio s Bogom”, a poslanica nam Hebrejima kaže da je Henok „ugodio Bogu”(Hebrejima 11:5).

Nemojte me krivo razumjeti, Henok je hodio s Bogom i to je dovelo do snažne i učinkovite službe, ali ono čime je Henok ugodio Bogu bila je njegova goruća želja za bliskim zajedništvom s Bogom. Da, to je Bogu bilo ugodno. Dodirnuo je čežnju u Božjem srcu. Bog je čežnuo za Henokom kao što čežne za nama.

BOŽJE SRCE VAPI KROZ VJEKOVE

To je vapaj Božjeg srca kroz vjekove! Ljudi koji će Ga poznavati jer odgovaraju na Njegovu čežnju za nama! Nakon Henoka dolazi Noa, još jedan veliki praunuk koji je dotaknuo Božje srce. U Knjizi Postanka stoji: „S Bogom je Noa hodio” (Postanak 6:9). Noa je odgovorio na Božju želju za zajedništvom i približio se k Bogu. Kako se on približavao k Bogu tako se Bog približavao k njemu i upozoravao ga na stvari koje dolaze. Osuda koja je došla na svijet, bila je prvo tajna između Noe i Boga. Noin se bliski odnos s Bogom rodio iz pouzdanja da će Bog odgovoriti onima koji Ga budu tražili, onima koji se usuđuju vjerovati i koji žele iskusiti Njegovu blizinu.

Svjedočimo tomu i u Abrahamovom slučaju kad Ga Bog poziva „Mojim hodi putem” (Postanak 17:1). Vidimo ovaj poziv ponovo

i ponovo, kod Izaka i Jakova; čak i prije negoli je Jakov rođen, Bog je rekao: „Jakova sam ljubio...” (Rimljanima 9:13). Bog ga je tražio, kao što traži svakog od nas, čak i onda kad Jakov Njega nije tražio. Bježeći od brata, Jakov je našao Boga koji ga je potpuno osvojio. Jakov je spavao s glavom na kamenu, kad ga je Bog probudio i dao mu viziju ljestava po kojima anđeli uzlaze i silaze. Otkrila se božanska veza između Boga i čovjeka.

Nakon četiri stotine godina ropstva, Izraelci, potomci Jakovljevi, bili su zbunjeni Božjom osnovnom nakanom da ih izbavi iz ropstva. Mislili su kako se radi o Obećanoj zemlji, no radilo se o nečemu daleko većem. Bog je u konačnici želio imati zajedništvo s njima, jasno objavljujući svoje nakane kad je čitavom narodu uputio ove strastvene i poetične riječi:

„Vi ste vidjeli što sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i *k sebi vas doveo.*”

Izlazak 19:4, *označio autor*

Međutim, Njegove se želje nisu odražavale u riječima djece Izraelove; njihove riječi govore o sasvim drugim motivima: „Nisi nas uveo u zemlju kojom teče med i mlijeko i nisi nam dao u posjed njive i vinograde!” (Brojevi 16:14). Njihovo je srce išlo za stvarima koje su trebali baštiniti, a ne za *osobom Onoga koga su* trebali baštiniti.

Mojsije je ponovo i ponovo objašnjavao Božju čežnju Abrahamovom potomstvu; evo jedne takve izjave:

„Jer on je Jahve, onaj tko je ljubomoran na odnos koji ima s vama.”¹

Izlazak 34:14, NLT

„Tà Jahve – ime mu je Ljubomorni – Bog je ljubomoran.”

---

1 „Tà Jahve – ime mu je Ljubomorni – Bog je ljubomoran.”

Bog je objavio cijelom Izraelu: „Ljubio sam vas.” No oni su zbog svojeg neznanje i tvrdoće svojih srca odgovorili: „Po čemu si nas ljubio?” (Malahija 1:2). Slijepi za činjenicu koliko Božje srce čezne za njima, smatrali su osudom Njegove pokušaje da im se približi.

Čak i onda kad su ponovo i ponovo bili neposlušni, Božja se čežnja nije promijenila. U vrijeme Jeremije, Bog je vapio: „...i premda vas neumorno opominjem, vi ne slušate, a kad vas zovem vi se ne odazivate...” (Jer 7:13). Objavio im je da je tako išao za njima od dana kad ih je izveo iz Egipta pa sve do toga trenutka (vidjeti Jeremija 7:25).

A u svemu tome, Njegova ljubav nije posustala. No najveći se dokaz Njegove uzvišene čežnje za nama nalazi u Isusu. Isus o tome govori: „Da, Sin Čovječji došao je da *traži* i spasi što je izgubljeno” (Luka 19:10, *označio autor*). On nije došao samo da spasi; On je došao da *traži*, čak i onda kad smo Mu neprijatelji!

NJEGOVE MISLI O NAMA POJEDINAČNO

Kad mi čeznemo za nekom osobom, često mislimo na nju. Naše se misli neprestano vraćaju k njoj i mislimo na nju cijeli dan, pa čak i onda kad spavamo. Štoviše, postanemo tako slabi da o svojoj čežnji za njom govorimo drugim ljudima. Bog se ne razlikuje od nas. On je Davidu otkrio što misli o nama. David govori o zadivljujućim mislima koje Bog ima za svakog od nas:

„Kako su mi dragocjene tvoje misli o meni, o Bože! Njima nema broja. Da ih brojim, prebrojiti ih ne mogu; više ih je nego pijeska!”²

Psalam 139:17-18, NLT

To je gotovo nemoguće razumjeti, ali Njegovih misli o svakom od nas posebno nema broja, više ih je nego pijeska na zemlji!

² „Kako su mi, Bože, naumi tvoji nedokučivi, kako li je neprocjenjiv zbroj njihov. Da ih brojim? Više ih je nego pijeska!”

Zastanite i promislite o tome na trenutak; zamislite svako zrnce pijeska na čitavom planetu: svaka plaža, pustinja, dno jezera, mora i oceana, i naravno svako igralište za golf. Pogledam li samo jedan pješčanik na igralištu za golf, nisam u stanju zamisliti koliko samo on sadrži zrnaca pijeska. Pa ipak, Bog govori o svakom zrcu pijeska na zemlji!

„Kako su mi, Bože, naumi tvoji nedokučivi, kako li je neprocjenjiv zbroj njihov. Da ih brojim? Više ih je nego pijeska!”

Jednostavno nezamisliv broj! Za ovih sam posljednjih dvadeset i jednu godinu mislio mnogo ljupkih misli o svojoj ženi. No usprkos svemu mojem razmišljanju o njoj, sumnjam da bi broj mojih misli u jednom, posebno impresivnom danu ispunio malu staklenku pijeskom, a kamoli cijelu zemlju!

TRAGATE ZA ONIM ŠTO VAM JE VRIJEDNO

Takve su misli rezervirane za one koje volite, za kojima čeznete i s kojima želite biti bliski! Uviđate li sada, makar malo, koliko nas On ljubi? Jeste li ikada zastali i razmišljali o tome koliko mnogo značite Bogu? Kada kupujemo, obično lutamo po trgovini ispunjenoj robom na kojoj se nalaze etikete s cijenama. Nekim je artiklima cijena snižena, dok su drugi vrlo skupi; na svakom se nalazi cijena u skladu s njegovom vrijednošću. No mudri će kupci uvijek nastojati kupiti artikl koji najviše vrijedi ili makar više od onoga što su za njega platili.

Sve u životu ima svoju vrijednost. Ta je vrijednost određena predodžbom kupca. Prije nekoliko godina prodavala se loptica za bejzbol. Ali nije to bila neka obična, stara loptica; bila je to loptica koju je udario Mark McGuire kad je osvojio svoje sedamnaesto oprtrčavanje. Tada je to bio rekord lige - najviše oprtrčavanja u jednoj sezoni. Loptica se prodala za 2,7 milijuna dolara! Čak i da sam imao taj novac ne bih kupio tu lopticu. Zašto? Nije mi bila toliko

vrijedna. No tada se moglo pročitati u novinama kako je bilo ljudi koji bi platili čak i više od toga da su imali prilike. Sada, kad je taj rekord već davno nadmašen, sumnjam da bi se našlo ljudi voljnih platiti makar i djelić te cijene za tu, nekoć tako željenu, lopticu. Njezina je vrijednost pala.

Stoga pitanje nije: Što je za nas vrijednost u društvu? To svakako varira. Čak i vrijednost ljudskog života varira od čovjeka do čovjeka, jer postoje milijuni roditelja koji ubijaju svoju nerođenu djecu. Život njihove bebe ne vrijedi koliko njihova udobnosti. Postoje muževi koji napuste svoje žene i djecu jer im taj odnos ne vrijedi koliko njihovo vrijeme i energija. Vlastita im udobnost i užitek vrijede više od života njihovih žena ili djece. Ima i onih koji prodaju svoja tijela, baveći se prostitucijom. Popisu nema kraja, a posljedice su milijuni ljudi ranjenih duša u našem društvu. Postoje oni koji se osjećaju nevoljenima ili neželjenima, jer na svoju vrijednost gledaju očima drugih.

KOLIKO MI VRIJEDIMO BOGU OCU

Koliko mi vrijedimo Bogu? To je naša prava vrijednost. Bog je onaj tko postavlja standarde vrijednosti u svemiru, ne ljudi. Jer ono „što je kod ljudi uzvišeno, pred Bogom je gnusoba” (Luka 16:15).

Isus je rekao: „Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život? Što li može dati čovjek kao otkupninu za svoj život?” (Matej 16:26). Zamislite samo sve bogatstvo ovoga svijeta. Zamislite sve one kuće vrijedne nekoliko milijuna dolara, sve dijamante i dragocjene metale, sve one divne automobile, jahte i zrakoplove, svu onu vrhunsku elektroniku, a to je tek mali dio „fnihih” stvari. Postoje još daleko veća, gotovo nezamisliva blaga na ovome svijetu. Nedavna su istraživanja procijenila da ukupni svjetski proizvod iznosi 35,8 trilijuna dolara. To je 35 800 000 000 000,00 USD. Veliko je to bogatstvo, a nismo uključili vrijednost nekretnina. Isus nam kaže da čovjek koji svoj život mijenja za sve to bogatstvo radi lošu pogodbu!

Ako je naša prava vrijednost, vrijednost kojom nas Bog vrednuje, veća od sveg blaga ovoga svijeta, onda koliko mi Njemu, zapravo, vrijedimo? Rečeno nam je: „Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni” (Ivan (Jovan) 3:16). Mi smo se nalazili pod vladavinom zlog princa, Lucifera, jer nas je njemu izručio Adam (vidjeti u Luka 4:6). Adamova se neposlušnost proširila na sve te smo postali robovi grijeha, područje na kojem je Lucifer gospodar. On polaže pravo na nas i ne želi nas pustiti. Naše je odredište bila vječna tama bez nade u oslobođenje. Jedini način da opet budemo slobodni bio je da nas netko otkupi – no cijena je bila tako visoka da je ni jedan čovjek nije mogao platiti.

Bog je dao Isusa kao otkupninu za nas. Nitko drugi i ništa drugo nije nas moglo otkupiti, jer Bog kaže: „...životu je cijena previsoka, i nikada je neće platiti...” (Psalam 49:9). Ali su naše duše toliko vrijedne da je za njih dao samog Isusa. Pavao kaže: „... Bog vas je kupio za visoku cijenu”³ (1 Korinćanima 6:20, NLT). I ponovo kaže da je Otac: „...bio tako bogat milosrđem da je našu slobodu otkupio krvlju svoga Sina”⁴ (Efežanima 1:7, NLT).

Nema nikoga i nema ništa u cijelom svemiru što bi Bogu Ocu bilo vrednije od Njegovog Sina, Isusa. Pa ipak je tom kupovinom Bog objavio: vrijedimo koliko i Njegovo najveće blago. Ovdje je nešto čudesno: da smo vrijedili samo jedan cent manje od onoga koliko Mu je vrijedio sam Isus, Otac nikada ne bi dao Isusa, jer Bog nikad ne sklapa loše poslove! Loš je posao razmijeniti nešto veće vrijednosti za nešto što vrijedi manje. Vau! Uvidate li sada koliko vrijedite Ocu? Isus to potvrđuje kad kaže: „Ja sam im predao slavu koju si ti meni dao, da budu jedno kao što smo mi jedno – ja u njima, a ti u meni – da postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio *kao što si mene ljubio*” (Ivan (Jovan) 17:22-23, *označio autor*). Isus jednostavno objavljuje da nas Otac

3 „...jer ste kupljeni?”

4 „...u kome imamo otkupljenje njegovom krvlju...”

ljubi isto toliko koliko ljubi Isusa! Čujete li vi ovo? Vidite li sada svoju pravu vrijednost? Razumijete li zbog čega vas On traži?

„DA, ALI JA SAM SAMO JEDAN OD MNOGIH!”

Netko bi mogao pitati: „Da, Bog je to učinio kumulativno za cjelokupno čovječanstvo, no tko sam ja među tolikima?” Odgovor je sljedeći: da se radilo samo i jedino o vama, On bi još uvijek išao za vama i platio za vas tu, tako visoku cijenu. To jasno proizlazi iz Isusove službe. Isus je proveo čitav dan poučavajući mnoštva o kraljevstvu Božjem. Bio je umoran, no ipak postojalo je nešto što nije moglo čekati. Vođen Duhom Svetim rekao je učenicima da uđu u čamac i prijeđu preko Galilejskog jezera. Kad su bili na sredini jezera podigla se oluja i njihovi su životi dospjeli u opasnost, no Isus je bio tako umoran da je spavao. Prestrašeni su Ga učenici probudili i upozorili na opasnost koja je prijetila; tada Isus zapovijeda valovima i vjetru da utihnu.

Dakle, proveli su priličan dio noći prelazeći preko uzburkanog jezera. Konačno stigavši prijeko, bilo je vrijeme da se odmore. No čim su se iskrcali susreli su demonima opsjednutog čovjeka. Taj je živio među grobovima i nisu ga mogli čak ni lancima svezati. Cijeloga bi dana i noći lutao među grobovima vičući, udarajući se kamenjem (vidjeti u Marku 5:3-5).

Da je taj danas živ, sigurno bi ga smjestili u duševnu bolnicu, vjerojatno u samicu. Davali bi mu lijekove i ostavili ga potpuno samog. Mnogi bi ga smatrali odmetnikom, a na životu bi ga držali samo zato što zakon ne dopušta da ga se ubije. Smatrali bi ga nevrijednim, otpadom društva. Takav čovjek ne bi imao gotovo nikakve vrijednosti. Malo je njih koji bi tražili da ga upoznaju.

Pa ipak je taj je bezumnik puno vrijedio Ocu, Isusu i Duhu Svetom. Isus mu je služio na snažan način. Tako je snažno bilo njegovo oslobođenje, da je do kraja dana sjedio do Isusa, odjeven i

zdrave pameti. A sada slijedi čudesan dio: nakon što mu je služio, Isus ponovo sjeda u čamac pa čitamo: „Kad Isus lađicom ponovo prijede na drugu obalu...” (Marko 5:21). Nikada neću zaboraviti dan kad mi je to Bog pokazao. Bio sam zaprepašten. Zadivilo me to da je Isus, iscrpljen nakon napornog dana, prešao jezero, borio se s olujom, samo da bi služio opsjednutom izopćeniku kojeg je društvo smatralo nevrijednim, a potom se odmah vratio u čamac i ponovo prešao preko jezera. Učinio je to samo za jednog jedinog čovjeka!

Vidjevši to, shvatio sam: da se radilo samo o meni, On bi me tražio i platio otkupninu kako bi imao zajedništvo sa mnom. Nikakvo čudo što su anđeli pjevali one večeri kad se rodio – slavili su mir na zemlji i Božju naklonost prema ljudima! Božja potraga za nama otkriva se još prije postanka svijeta!

NAČIN NA KOJI ISUS VIDI SVAKOG OD NAS

Jedno od najvećih otkrivenja koje mi je Gospodin ikada dao došlo je odmah nakon što sam se spasio. Vozeći se tako u automobilu, imao sam zajedništvo s Gospodinom kad mi je odjednom, činilo se niotkuda, počeo govoriti nešto što je potpuno izmijenilo moje razmišljanje. Čuo sam Ga kako tiho govori mojem srcu: „Johne, znaš li da tebe držim vrednijim od Sebe samog?”

Sjećam se da sam odmah, čuvši tu izjavu, pomislio kako je to bogohuljenje i kako je došlo ravno iz pakla. Mislio sam da je to krajnje umišljeno i bez poštovanja. Gotovo sam promućao: „Odlazi od mene, sotono!” No, duboko u svom srcu osjećao sam da je to Gospodinov glas. Stoga sam učinio ono što sam znao da je najsigurnije. Odgovorio sam: „Gospodine, to je previše ekstremno da bih to mogao vjerovati. Čini mi se bogohuljenjem da bi Ti, Gospodine Isuse, koji si stvorio nebesa i zemlju smatrao mene, neznatnu osobu, važnijim od Sebe. Jedini način na koji mogu prihvatiti takvu misao je da mi daš tri stiha iz Novog zavjeta kao potvrdu toga.”

Nakon što sam to rekao, osjetio sam kako je time bio zadovoljan i odmah sam u svom srcu čuo: „Što piše u Filipljanima 2:3?”

Znao sam taj stih napamet pa sam ga izrekao glasno: „Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe!”

Gospodin je rekao: „Evo ti prvog stiha.”

Pobunio sam se: „Ali, Gospodine, to Pavao nalaže vjernima u Filipima kad im kaže da smatraju druge većim od sebe. To ništa ne govori o Tvojem odnosu prema meni.”

Odmah sam čuo slijedeće: „Sine, ja nikada ne kažem svojoj djeci da čine nešto što Ja sam ne činim!” Zatim mi je pokazao kako je to problem u većini obitelji. Roditelji očekuju da se djeca ponašaju na određeni način na koji se oni sami ne ponašaju. Gospodin ne očekuje od nas nešto za što On sam ne bi bio primjer.

Mogao sam to vidjeti, ali još uvijek nisam bio uvjeren da do mene drži više nego do Sebe. Rekao sam: „To je samo jedan stih, trebam još dva.” Nije se radilo o tome da ne bih imao poštovanja, već prije o oprezu.

Zatim je izrekao riječi u obliku pitanja, pitanja koje je prodrlo duboko u moje srce: „Johnne, tko je visio na križu, ti ili Ja?”

Zapanjen onim što sam već znao, ali sada mnogo realističnije, trijezno sam odgovorio: „Ti, Isuse.”

Nastavio je: „Ti si trebao biti na tom križu, no ja sam ponio tvoje grijeh, tvoju osudu, bolest, slabost, bol i siromaštvo. Učinio sam to jer sam te cijenio više nego Sebe.”

Drhtao sam slušajući Njegove riječi. Njegove su riječi izbrisale svaku sumnju. Trijezno sam razmišljao kako nije zaslužio ni djelić

onoga što je doživio. Bio je pravedan i nevin. Sjetio sam se 1 Petrove 2:24: „...on koji „osobno” u svom tijelu naše „grijehe uznesu na križ” da mi, umrijevši svojim grijesima, živimo pravednosti; on čijim „ste modricama izliječeni.”

Tada sam spoznao da me istinski smatra važnijim od sebe. Počeo sam plakati i obožavati Ga. Znao sam da će uskoro doći i treći stih, i došao je. Tiho je progovorio mom srcu: „Što stoji u Rimljanima 12:10?”

Bio je to još jedan stih koji sam znao te sam ga izrekao: „Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi! U davanju časti prednjačite jedan drugome!”

Čuo sam Ga kako mi govori: „Zar nisam ja ‘prvorođenac među mnogom braćom’ (Rimljanima 8:29)? Ja ljubim svoju braću i sestre i cijenim ih više od samoga Sebe.”

Često sam slušao kako nas Isus ljubi. No kad je ove riječi progovorio mom srcu, to koliko mu kao pojedinci značimo postalo mi je vrlo stvarno. Zapravo, On članove Svoje obitelji naziva Svojim blagom. Govori nam koliko smo posebni. Govori nam da smo zjenica Njegova oka. Pokušajte to razumjeti: On se raduje nad nama! O da, slušajte ove istinite i prekrasne riječi: „Jahve, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, silni spasitelj! On će se radovati tebi pun veselja, obnovit će ti svoju ljubav, kliktat će nad tobom radosno kao u dan svečani” (Sefanija 3:17).

ŠTO JE ČOVJEK?

Anđeli su sa zanimanjem promatrali vidjevši koliko pažnje veličanstveni i sveti Bog poklanja običnim ljudima. Čitamo: „Gledam ti nebesa, djelo prstiju tvojih, mjesec i zvijezde što ih učvrsti – pa što je čovjek da ga se spominješ, sin čovječji te ga pohodiš?” (Psalam 8:4-5). I premda je ove riječi izgovorio David,

osjećam kako mu je Bog dopustio čuti misli moćnih anđela oko Njegovog prijestolja. Ovi su anđeli gledali kako svemogućí Bog oblikuje svemir. Toliko su zadivljeni da neprestano uzvikuju jedan drugome: „Svet, svet, svet...”, jer se svakoga trenutka otkriva nova strana Njegove slave, tako da sve što mogu činiti je da kliču. „Svet!” u cijeloj vječnosti. Oni tako glasno uzvikuju da se dovraci na vratima prijestolne dvorane (dvorane u kojoj sjedi najmanje deset milijuna ljudi!) tresu. Pa ipak, čude se razlogu zbog kojeg ovaj veličanstveni Bog toliko misli na nas. Oni promatraju Njegove misli pune ljubavi i dobrote prema nama i vide da ih je toliko da se ne mogu prebrojiti, baš poput pijeska na zemlji. Zadivljeni su time!

Mi smo Njegovo vrhunsko vlasništvo; On je potražio drago kamenje – živo kamenje – koje će izgraditi hram u kojem On želi prebivati. Zašto Bog tako osjeća kad smo mi u pitanju? Što smo to učinili da smo zavrijedili Njegovu ljubav? To je najveća istina od svih: nismo učinili ništa zbog čega bismo zaslužili Njegovu ljubav i pažnju. Jer dok smo još bili oronuli, izgubljeni grešnici – Njegovi neprijatelji – On nas je tražio. Vidio je u nama nešto što je samo Njegova ljubav mogla vidjeti. Vidio je blago usred pokvarenosti, grijeha i izopačenosti. Smatrao je vrijednim kupiti ono što su mnogi držali bezvrijednim. Gledao je iza našeg stvarnog stanja i vidio ono što je samo Njegova milost mogla stvoriti.

Sad smo već spremniji razumjeti riječi Pisma: „Bog je za vas platio visoku cijenu. Ne dopustite svijetu da vas zarobi”⁵ (1 Korinćanima 7:23, NLT). Zašto bi se onda bilo tko tako ljubljen i cijenjen želio vratiti tamo gdje je rob i gdje ga drže nevrijednim, bez ikakve vrijednosti?

Kad zbilja razumijemo da je On najuzvišenija osoba u čitavom svemiru, a opet tako bliska, osoba koja vruće čezne za nama, kako onda možemo ignorirati taj predivni poziv da Mu dođemo bliže? Više Ga ne možemo odbijati, jer bi samo neznanje moglo dopustiti takav tragičan nedostatak djelovanja.

---

5 „Kupljeni ste! Ne budite robovi ljudima!”

(Važna napomena: Pismo veli da mi, premda Bog ide za nama, moramo odgovoriti na to kako bismo imali odnos s Njime. Ako do sada niste primili Isusa Krista kao svog osobnog Gospodina i Spasitelja, onda je sada najvažnije da odmah okrenete Dodatak A na kraju ove knjige).

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Kad su Izraelci bili izbavljeni iz egipatskog ropstva, koje je trajalo četiri stotine godina, bili su zbunjeni glede Božje osnovne nakane za njihovo oslobođanje. Gospodin je izjavio: „Ja ... sam vas doveo k sebi,” pa opet su jadikovali i žalili se, misleći kako se radi samo o Obećanoj zemlji. I kao što autor kaže, njihova su srca bila usmjerena na ono što će, a ne koga će baštiniti.

Bog vas je izbavio iz ropstva grijeha, želeći vas dovesti k Sebi. Jeste li ikada kukali ili se žalili? Na koji ste način zamijenili ono *što* s onime *tko*?

2. U ovom je poglavlju postavljeno pitanje: „Zašto bi se bilo tko tako voljen i cijenjen želio vratiti natrag u ropstvo i biti rob?” Kako biste odgovorili na ovo pitanje?
3. Autor je podijelio s vama razgovor koji je vodio s Bogom nakon što se spasio, o tome koliko ga Gospodin visoko cijeni. Na koji način spoznaja da ste vrijedni poput „dragog kamenja” oblikuje ili bi trebala oblikovati vaš život i odnose?

3. POGLAVLJE

ZAŠTITITE SVOJU GLAD

Gladovat ćemo za onim čime se hranimo.

Prije negoli se nespašena osoba može približiti živome Bogu, Gospodin ju mora privući k Sebi. A.W.Tozer piše: „Prije negoli grešan čovjek može misliti pravedne misli o Bogu, unutar njega se mora izvršiti djelo prosvjetljenja” (*The Pursuit of God*, str. 11). Sâm Isus nam veli: „Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac koji me posla” (Ivan (Jovan) 6:44). Zbog toga je Isusu od izvanredne važnosti zastupati one koji nemaju odnos s Bogom. Premda Bog „hoće da se svi ljudi spase i dođu do potpune spoznaje istine” (1 Timoteju 2:4), i na tome nastoji kroz cijelu povijest, On još uvijek želi da Njegova djeca uhvate Njegovu strast za izgubljenima te da vape k Njemu u njihovo ime. Zbog toga je Isus rekao: „Žetva je velika, a poslenika malo. Zato molite gospodara žetve da pošalje poslenike u žetvu svoju” (Matej 9:37-38).

Jednom kad smo se spasili kroz otkrivenje Isusa, dobili smo otvoreni poziv od Boga. On svojim kaže: „Približite se k Meni.” Bog je već učinio prvi korak u tom vječnom pozivu. Grm koji gori, a ne izgara ... On nas poziva po imenu ... On se nalazi na vodi izvan čamca! Čeka na naš odgovor!

Nedavno je jedan brat podijelio sa mnom: „Johne, što više živim i služim Bogu, to sve više razumijem da naše približavanje k Njemu ovisi o tome koliko se On približio nama.”

Odgovorio sam mu: „Ne, to nije točno.”

Zatim je citirao Isusove riječi da nitko ne može doći k Njemu ukoliko ga Otac prvo ne privuče.

Odgovorio sam: „Da, to je točno za nevjernike. No Bog kaže da ti pripadaš među Njegove i On tebe poziva: ‘Približite se k Meni, pa ću se i Ja približiti k vama.’ Dakle, Bog jasno kaže da taj korak možemo poduzeti u bilo kojem trenutku.”

Da, postoji vrijeme kada se On želi susresti s nama i kada se On pokreće. Međutim, to ne znači da mi ne možemo prvi krenuti prema Njemu. Mi imamo odnos s Njime, i kao u svakom normalnom odnosu između oca i djeteta, postoji vrijeme kad dijete započinje kontakt i postoji vrijeme kad ga započinje otac.

ZAŠTO NE ODGOVARAMO VIŠE NA NJEGOV POZIV?

Slijedeće pitanje intrigira: Zašto toliki vjernici imaju tako plitak odnos s Bogom? Zašto ne idu u dublji, dosljedniji odnos s Njime? Što ih zadržava? Što bi ih moglo pokrenuti i dovesti do toga da odgovore na Njegov poziv i dođu bliže? Odgovor nije složen: radi se o našoj gladi i žeđi za time da Ga upoznamo. David je vapio:

„Žedna mi je duša Boga, Boga živoga: o kada ću doći i lice Božje gledati? Suze su kruh moj danju i noću, dok me

svednevice pitaju: ‘Gdje ti je Bog tvoj?’ Duša moja gine kada se spomenem...”

Psalam 42:35

Prije negoli nastavimo, pročitajte ove stihove polako i razmislite o svakoj riječi. Zapazite da je David rekao: „Duša moja *gine* kada se spomenem...” Hebrejska riječ za *spomenuti se* je riječ *zakar*. W.E. Vines nam kaže da grčka riječ znači isto što i engleska riječ *spomenuti se*: ona znači više od tek ‘sjetiti se’, znači ‘zadržati u mislima’. Ovdje sigurno možemo primijeniti to značenje. David zapravo kaže: „... *kad u svojim mislima zadržim želju za Bogom* to prouzrokuje da mi duša gine.” Tako nastaje neutaživa glad za Njime! Ta nas glad poziva da dođemo bliže Bogu, bez obzira na prepreke ispred nas – duhovne, duševne ili fizičke. Stoga je vrlo važno zaštititi, kao i povećati, svoju glad za Njime!

BOŽE, POVEĆAJ MOJU GLAD!

Mnogi mole: „Gospodine, povećaj moju glad za Tobom.” No to nije ispravno. Glad određujemo mi, a ne On. Mi, stanovnici Amerike, raspoložemo obiljem materijalne imovine, zabave, užitka i bogatstva. Jedini način na koji možemo stvoriti i održavati glad za Bogom je da zaštitimo svoju dušu pazeći čime ju hranimo. U Izrekama 27:7 stoji: „Sito grlo prezire i med samotok...” Jednostavnije rečeno, ako je vaša duša puna briga, užitaka, ljubavi za bogatstvom ili želja ovog svijeta, bit ćete siti i zapravo ćete prezreti slatki med samotok zajedništva s Bogom.

Pomislite samo na Dan zahvalnosti. Mnogi se Amerikanci okupe s članovima svojih obitelji i prijateljima kako bi slavili ovaj blagdan. Mnogi propuste doručak kako bi ostavili mjesta za ručak. Gozba počinje; imamo ogromnu pečenu puricu i još k tome punjenu, slatke krumpire, povrće, umak od brusnica, pite i tako dalje. Jedemo ogromne količine hrane jer nam se apetit povećao. Kad svemu dođe kraj, stenjemo jer smo previše jeli. Dakle, siti smo! Nakon nekoliko

sati, evo nas opet, kod drugog člana obitelji. Ponovo stiže hrana u svoj svojoj raskoši! Ovoga su puta jela još ukusnija, no umjesto da smo gladni odvrćamo glavu i ne možemo jesti. Još uvijek smo siti od prethodnog obroka. Ne možemo gledati hranu, a kamoli jesti. Više se ne radi o tome koliko je ovaj obrok bolji od prethodnog; mi ga jednostavno preziremo. O tome, zapravo, govori stih iz Izreka.

Kako bismo produbili smisao ove istine, moramo imati na umu određene razmjere. Ako je vaša duša opterećena željama ovog života, možda nećete prezirati gozbu, možda ćete je samo olako shvatiti. Dakle, ako se niste prejeli, već ste imali normalan obrok prije dva sata, i sada ste došli na gozbu, nećete je prezreti; možete samo gricnuti ili preskočiti obrok. Često me pozivaju na ručak u fine restorane kad stignem u neki grad; no ja nisam gladan jer sam jeo tek nekoliko sati prije, tako da ljubazno odbijem poziv. Pomisao na hranu ne izaziva u meni gađenje na način opisan u slučaju gozbi na Dan zahvalnosti, već jednostavno nisam gladan. No ponudi li se to isto nekome tko je gladan i ništa nije jeo dan ili dva, odgovor će biti sasvim drugačiji. Ova osoba snažno žudi za hranom prema kojoj ste vi ravnodušni. Tako istina glasi – o mjeri u kojoj ste ispunjeni stvarima života ovisit će kako ćete odgovoriti na Njegov poziv.

Prečesto su ljudi u crkvama ravnodušni spram Božjih stvari. Mnogi ne preziru Njegovu prisutnost, no u usporedbi s gladnim čovjekom, oni se nonšalantno odnose prema gozbi koja je pred njima. Naposljetku, oni su prije nekoliko sati jeli sa stola ovoga svijeta i sada su siti. Promatrao sam ih kako govore da žele Boga, no njihova djela ne potvrđuju njihove riječi. Zato što držite ovu knjigu u rukama, vjerujem da želite više Boga, no jeca li vaša duša za Njim? Jeste li poput čovjeka koji nije danima jeo, ili alkoholičara koji danima nije pio, ili ovisnika koji hitno treba fiks? To je vrsta gladi koju trebamo razviti želimo li ući u Njegovu prisutnost.

RAVNODUŠNA CRKVA

Nakon pažljivog ispitivanja Isusovih riječi upućenih crkvi posljednjih vremena u Knjizi Otkrivenja, otkrivamo zadivljujuću činjenicu. Prvo, imajte na umu da je Isus poslao pisma sedmerim crkvama u Aziji, ali te poruke nisu namijenjene samo tim povijesnim crkvama, već nama svima, jer ih inače ne bi bilo u Pismu. Sama činjenica da stoje u Pismu znači da imaju proročku primjenu ili da još uvijek govore nama danas.

Proročke poruke mogu imati, i često imaju, mnoge primjene, značenja ili ispunjenja. Ne samo da svako pismo ima poruku i za nas, mogle bi to zapravo biti posljednje poruke upućene crkvi prije Njegovog povratka. Ima to smisla, ako uzmemo u obzir da nakon posljednjeg pisma Ivan (Jovan) veli: „Potom sam imao ovo viđenje: Bijahu na nebu otvorena vrata, a prijašnji glas koji sam čuo gdje mi govori poput *trube*, reče: ‘Uziđi’ ovamo ... (Otkrivenje 4:1, *označio autor*). Zapazite riječ *trube*. Znamo da će u posljednjim vremenima sâm Gospodin doći po Svoje silazeći „sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom *trube* Božje...” (1 Solunjanima 4: 16-17, *označio autor*). Vjerujem da pismo upućeno ovoj posljednjoj crkvi ima poseban značaj za ovo naše vrijeme.

Isus ovoj crkvi kaže da je mlaka, odnosno, kažimo to suvremenim jezikom, da joj nedostaje žara te da se nemarno odnosi prema Njemu važnim stvarima. Rijetko su ostavljali svoje putove kako bi činili ono što je Njemu ugodno. Zašto su se tako ponašali? Imajte na umu, da se ne radi o nekoj samozvanoj crkvi koju Bog ne priznaje – sam je Isus priznaje. Odgovor nalazimo u njihovu shvaćanju života.

Isus veli: „Ti tvrdiš: ‘Bogat sam, nagomilao sam bogatstvo; ništa mi ne treba’...” (Otkrivenje 3:17). Ove riječi otkrivaju nedostatak strasti – jer su njihove duše bile site; nažalost ne Bogom, već – stvarima.

PLITKA DIJAGNOZA

Neki mogu reći da je njihov problem bio u tome što su imali puno novca ili materijalnih stvari. Takva bi ocjena, u najboljem slučaju, bila plitka ocjena onoga što je Isus rekao. Sjetite se Davida, čovjeka koji je imao mnoštvo slugu i bio vrlo bogat. Salomonu je ostavio „četiri tisuće tona zlata, gotovo četrdeset tona srebra, a željeza i mjedi toliko da se ne može izmjeriti” (vidi 1 Ljetopisa 22:14). Pa ipak, David ovako opisuje samoga sebe: „Prigni uho svoje, Jahve, i usliši me, jer sam *bijedan i ubog*” (Psalam 86:1, *označio autor*). Sebe naziva bijednim i ubogim! Mi znamo da se ovdje ne radi o pukoj političkoj korektnosti, jer ne možete varati kad ste pod božanskim nadahnućem. David je sebe istinski vidio bijednim i ubogim, usprkos svih onih gomila srebra! Imao je potrebu za Bogom, a tu je potrebu njegovala božanska glad. Poslušajmo još jednom njegov vapaj: „Prigni uho svoje, Jahve, i usliši me...” On očajnički želi Božji odgovor. On je gladan i žedan zajedništva s Njime! To je razlog ovalikoj strasti: „Suze su kruh moj danju i noću, dok me svednevice pitaju: ‘Gdje ti je Bog tvoj?’” (Psalam 42:4).

U crkvi u Laodiceji nije se radilo o materijalnim stvarima, već o tome što su dopustili da se njihove duše njima zadovolje. David to sebi nikada nije dopustio. On nije dopustio da potrebu njegove duše ispuni veliko bogatstvo koje je imao. Vrlo je vjerojatno da su članovi ove crkve posjedovali daleko manje od Davida, no hranili su se onim što su posjedovali i bili su siti. To je spriječilo strast za Božjom prisutnošću i zajedništvom s Njime.

OŠTRA SUPROTNOST

Često sam to viđao za proteklih dvadeset godina. Sjećam se, jednom sam posjetio pleme Cree Indians u sjevernoj Kanadi. Bilo je to pleme posljednjih sjevernoameričkih Indijanaca u rezervatu. Zapravo, nekih dvadesetak godina ranije, ti su plemeniti ljudi živjeli u šatorima dok su se kretali tragom sobova. Bili su to jednostavni

ljudi koji su malo toga posjedovali. Tek su se prije desetak godina pojavili TV prijemnici u njihovim skromnim domovima.

Na sastanku je bilo oko tisuću ljudi. Boravio sam tamo dva dana i opazio nešto vrlo neobično. Gotovo bez izuzetka, svi preko dvadeset godina starosti bili su izvanredno gladni za Božjim stvarima. Bili su strastveniji od većine ljudi u Sjevernoj Americi. Žudjeli su za Božjim stvarima. Međutim, oni mlađi od dvadeset godina bili su ravnodušni i činilo se da im nedostaje bilo kakav oblik gladi.

Na jednom je sastanku pomazanje za poučavanje i propovijedanje bilo tako snažno da su ljudi u velikom šatoru stvarno primali. Međutim, opazio sam kako se mladi ljudi izvan šatora i odostraga krajnje dosađuju; bili su potpuno ravnodušni. Znam kako izgleda dosadna propovijed, ali ovo nije bio slučaj; na tom je mjestu bila izvanredna prisutnost Duha Svetog za objavljivanje Njegove riječi. Odjednom, a da sam nisam shvatio što radim, počeo sam trčati kroz redove između klupa, prolazeći mimo gladnih prema mladima koji su stajali na kraju šatora. Molio sam ih da dođu bliže i da slušaju. Samo su me pogledali kao da sam lud i nemam pojma o životu.

Tada sam zapazio njihove majice i bejzbol kape na glavama s različitim nazivima košarkaških i ragbi timova; bilo je to kao da ih je netko osvjetlio i istaknuo. Duh mi je Sveti pokazao da su postali zatrovani i zasićeni gledanjem televizije. Nažalost, tažili su glad svojih duša s nečim potpuno beskorisnim! Shvatio sam da se oni stariji nisu hranili televizijom. To je bio odgovor na moju nedoumicu u vezi s onima starijima odnosno mlađima od dvadeset godina.

Molim vas razumijte o čemu govorim. Naravno da televizija nije uvijek štetna za naš rast i našu glad; štetan je način na koji je koristimo. Naša obitelj ima TV prijemnik, premda ga godinama nismo imali. Iz različitih programa crpim inspiraciju i znanje. Mogu osjetiti puls onoga što se događa u svijetu gledajući televiziju.

Međutim, to nije ono što me hrani ili zadovoljava. To nije moja strast. Mogu je gledati i još uvijek žudjeti za Božjim stvarima i ostati u komunikaciji s Duhom Svetim. Premda siromašni, ovi su mladi ljudi svoj apetit odlučili zadovoljiti onim što im neće donijeti korist.

Nedugo nakon ovog putovanja, bio sam u sjeverozapadnom dijelu SAD-a. Trebao sam propovijedati u petak navečer. Sastanak je bio otvoren za cijelu crkvu, no na svoje sam čuđenje primijetio da je od sedam stotina ljudi nazočnih na službi bilo oko pet stotina tinejdžera. Nakon službe okružili su me deseci tinejdžera postavljajući mi pitanja o duhovnim stvarima. Pogledao sam na sat i vidio da je skoro ponoć. O Božjim smo stvarima razgovarali dugo nakon službe. Konačno sam uskliknuo: „Volim ovo! Toliko ste gladni Boga!”

Slijedećeg dana, prije mog odlaska, ručao sam s njima. Nisam mogao odbiti njihov poziv. Nastavili smo razgovarati tamo gdje smo stali prošle večeri. Bilo je izvanredno i tako osvježavajuće! Kakva ironična suprotnost između dvije skupine mladih ljudi; mladi, dobro stojeći ljudi s američkog sjeverozapada bili su gladni Boga premda su posjedovali daleko više od mladih Indijanaca.

Ali, s druge strane, oni stariji od dvadeset godina nisu bili toliko gladni kao ovi tinejdžeri. Zašto me oni nisu okružili? Zbog čega su tinejdžeri bili daleko brojniji nego sve druge dobne skupine na službi? Vjerujem da su duše odraslih zasitile brige i užici života. Da, Božje su stvari dio njihovog života, ali nisu njihova strast, premda su Isusa priznali za svoga Gospodina.

Nakon što sam se susreo s glavnim pastorom i pastorom za mlade te crkve, postalo je očito kako se, zapravo, glavni pastor reproducirao u starijim ljudima, a pastor za mlade u svojim ljudima. Tada mi je Hošea 4:9 postao jasniji: „Kakav svećenik, takav narod – jer su svećenici zli i narod je zao”¹ (NLT). Moglo se jednako tako

---

1 „I sa svećenikom bit će ko i s narodom; kaznit ću ga za njegove putove i naplatit ću mu za njegova djela.”

pročitati: „Kakav pastor, takvi ljudi – ako pastoru nedostaje strasti, i ljudi su ravnodušni.” Bog se pokretao u ovom pastoru za mlade ispunjenom vizijom i revnošću, a danas on djeluje u drugom gradu na vrlo snažan način.

LIJEK ZA RAVNODUŠNU CRKVVU

Na ovu je ravnodušnost, koja je toliko zahvatila crkvu, mislio Isus kad je pisao pismo crkvi u Laodiceji. Poslušajmo Njegove riječi:

„Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom.”

Otkrivenje 3:19-20

Zadivljuje me koliko često službenici koriste ove stihove za poziv nespašenima, pa ipak to nije sve o čemu ovdje Isus govori. Isus je pismo uputio ovoj crkvi, dakle vjernima kojima je nedostajalo strasti. Zapazite da je rekao: „Ako tko čuje...” Što nam priječi da čujemo? Duša koja je već sita priječi nam da čujemo Njegov glas. Bog je poslao Mojsija u pustinju, daleko od egipatskih čari, kako bi privukao njegovu pažnju. Jednim je susretom Bog osigurao Mojsijevo zanimanje i više ga ništa nije moglo odvući, bez obzira gdje se nalazio – čak ni onda kad se vratio u Egipat!

Isus je rekao, ukoliko bilo tko čuje Njegov glas i otvori vrata svoje duše, On će ući i lomiti kruh s njime. Služit će „Kruh života” našoj duši – jer On je Kruh života. U jednom drugom prijevodu stoji: „Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, doći ću i dijeliti obrok s njime kao s prijateljem” (NLT). Volim to jer sam nekada, čak više nego danas, dijelio zajednički obrok na višoj razini od društvene intimnosti. Kad putujem, uvijek mi je drago kad barem jedan obrok dijelim s voditeljem ili pastorom prije odlaska, jer u to vrijeme zajedništva imamo priliku stvarno upoznati jedni druge. Za vrijeme jela dogodi se razmjena daleko veća nego u bilo kojoj drugoj situaciji. Zbog toga nam Pavao govori da ne jedemo zajedno s nekim

tko tvrdi da je vjernik, a živi u grijehu (vidjeti 1 Korinćanima 5:11). Otvaramo svoja srca i postajemo bliski dok zajedno objedujemo, a ako to činimo s nekim tko se nalazi u otvorenoj pobuni, razmjena neće biti duhovno zdrava.

GLADNI SMO ONOGA ČIME SE HRANIMO

Glad je ključni čimbenik hoćemo li ili nećemo tražiti bliski odnos s Bogom. Stoga moramo imati na umu da svojim apetitom upravljamo mi, a ne Bog. Pitanje je: Kakve ćemo apetite i želje razviti? Postoji duhovni princip koji se nikad ne mijenja:

Bit ćemo gladni onoga čime se hranimo.

Nanovo sam rođen 1979. godine u vrijeme kad sam bio član fakultetskog bratstva. Jedne sam noći, tražeći u kuhinji našeg bratstva nešto za jelo, čuo kako mi Gospodin kaže: „Tvoje je tijelo Moj hram, pazi na njega!”

U to sam vrijeme bio „ovisnik” o brzjoj hrani. Vjerujem da izraz ovisnik na potpuno prikladan način opisuje nekoga tko je ovisan o nečemu. Ja sam jeo nezdravu hranu samo zato jer mi je bila fina. Volio sam gazirane sokove, bombone, brzu hranu, krafne, masnu hranu svih vrsta, bijeli kruh i pecivo – ma znate već. Žudio sam za gotovo svime što je bilo nezdravo, ali je zadovoljavalo moj okus. Moja ideja o finom obroku bio je *‘Big Mac’*, *Coca-cola* i prženi krumpirići.

Kad mi je to Bog rekao, shvatio sam kako je moje tijelo zapravo jedna složena kuća u kojoj boravi Sveti Duh, i moj duh, naravno. Pomislio sam kako u vrlo skupi automobil, kad bih ga imao, nikad ne bih stavio istrošeno ulje. U njega bih stavljao samo najbolje gorivo i ulje kako bi što bolje funkcionirao i što duže trajao. Razmišljao sam i o tome kako imam samo jedno tijelo koje se više ne može zamijeniti, dok se skupi automobil može zamijeniti u svako doba.

Odmah sam promijenio svoje prehrambene navike. Počeo sam čitati i postavljati pitanja kako bih naučio što je potrebno mojem tijelu da bi koristilo maksimum svojih potencijala i izdržalo dugu vožnju. Bio je to proces, no nakon nekoliko godina moj se obrazac hrane i pića potpuno promijenio.

Sve je to bilo super, no postojala je i dodatna korist o kojoj ništa nisam znao. U početku, kad sam počeo jesti zdravu hranu, nije mi se sviđao okus, no jeo sam jer je to bilo dobro za mene. Ali nakon nekog vremena moj se tîk promijenio. Da ste mi prije ponudili izbor između hamburgera i fine miješane zelene salate s ribom i integralnim kruhom, zgrabio bih hamburger bez puno razmišljanja i, naravno, okrenuo glavu od ribe i salate. No danas, suočen s istim izborom, ja ću bez oklijevanja posegnuti za zdravim obrokom, a na hamburger se neću ni osvrnuti. Tako dok putujem često radije ostanem gladan nego da jedem nezdravu hranu, ako je to jedino što mi je na raspolaganju. Radije sam gladan nego da jedem ono za čim sam prije žudio. Jednostavno za to više nemam teka niti mi je to ukusno! Čak štoviše, zamislite, ja to ne volim jesti!

Isto vrijedi i za naše duše. Naše duše žude za onim čime ih hranimo. Ako se hranimo sportom, željet ćemo sportske televizijske programe. Ukoliko se hranimo filmovima i holivudskim tračevima, žudjet ćemo za kanalima na kojima prikazuju filmove, magazinima i razgovorima koji potiču taj apetit. Ako se stalno hranimo poslovnim svijetom i događajima, za tim ćemo i žudjeti. Ako svoje zadovoljstvo nalazimo u svojim domovima, automobilima, odjeći i tako dalje, tada ćemo puni žara razgovarati o kupovanju, novom automobilu ili dekoracijama, a duhovne ćemo razgovore smatrati dosadnima. Bit će nam teško čitati Pismo ili provesti vrijeme u molitvi. Međutim, budemo li se hranili Božjom riječju, neće nam se biti teško odvojiti na molitvu, a razgovarati o duhovnim stvarima bit će nam lako i prirodno. Žudjet ćemo za Božjom prisutnošću i željeti blizak odnos s Njime.

NEZDRAVI EKSTREM

Ovo se može razviti do nezdravog ekstrema. Mi živimo u fizičkom tijelu. Povremeno nam je potrebna rekreacija i zdrav okoliš. Dok sam bio u biblijskoj školi, radio sam četrdeset sati tjedno i redovno studirao. Jednog me je vikenda moj cimer pozvao da pođem igrati ragbi s njime i njegovim prijateljima. Odbio sam poziv kako bih mogao proučavati Pismo. Istog trena kad je otišao, izvadio sam svoju Bibliju s nakanom da čitam i molim. Ali nisam mogao, sve je bilo zatvoreno. Nisam mogao čuti od Boga. Bilo je kao da čitam riječi koje nemaju nikakvog smisla. Moga cimera nije bilo već cijeli sat, a ja sam vapio Bogu: „Gospodine, zbog čega mi je tako teško razumjeti Pismo i ne mogu čuti Tvoj glas? Što nije uredu? Jesam li učinio nešto što ti nije ugodno ili sam u grijehu?”

Čuo sam Ga kako mi odgovara: „Idi van i igraj ragbi.” Ustuknuo sam, a zatim Ga upitao: „Što! Igrati ragbi? To nije na izgradnju vjere; niti će me približiti k Tebi! Kako mi možeš reći nešto takvo?”

Gospodin mi je dao stih koji je odjednom oživio preda mnom: „I na kraju, sine moj, znaj da je neizmjereno mnogo truda potrebno da se napiše knjiga, i da *mного učenje umara tijelo*” (Propovijednik 12:12, *označio autor*). Rekao mi je: „Sine, ti živiš u fizičkom tijelu (dio toga je i mozak). Tijelu je potrebno da se odmara i to na različite načine. Ne budeš li mu dao potreban odmor, nećeš biti sposoban čuti od Mene i rasti.” Tada mi je pokazao kako je učenike, nakon što su služili mnogim ljudima, pozvao: „Dođite vi sami napose, na samotno mjesto, te se malo odmorite!” (Marko 6:31). Ili jednostavnije rečeno, Isus kaže: „Dođite na stranu, kako se ne biste raspali na sve strane (*igra riječi, op.prev.*).”

Otišao sam i igrao ragbi. Kad sam toga poslijepodneva uzeo svoju Bibliju, Pismo se otvorilo i ponovo sam osjetio kako Božji život teče u moje biće i imam zajedništvo s Duhom Svetim oko Božje riječi.

PREZAPOSLENI

Nije malo onih koji su upali u ovu grešku pretjeranog proučavanja uz istodobno zanemarivanje potreba ostatka duše i tijela. Upravo je prezaposlenost gotovo jedan od najvećih kradljivaca naše gladi za Bogom. Mnogi su dobrohotni vjernici pali u ovu zamku te su vrijeme provedeno s Bogom zamijenili kršćanskim životom prepunim obveza. To može uključivati varljivi i neprekidni rad u službi.

Stoga, postavimo si jedno jednostavno pitanje da bismo bolje razumjeli: Zašto se fizički hranimo? Nadam se da će vaš odgovor biti: kako bismo uzdržavali i osnažili svoje tijelo. Možete li zamisliti da ne jedete dok istovremeno nastavljate živjeti pri punoj brzini? Ukoliko, na primjer, preskočimo obroke tijekom nekoliko dana, ali nastavimo s prekovremenim fizičkim radom i bez dodatnog spavanja – što će se dogoditi? Razmislite o tome na trenutak. Srušit ćemo se!

A opet, tako lako to radimo kad je duhovnost u pitanju; postoji razlog zbog čega to toleriramo duhovno, ali ne i fizički. Ukoliko smo predugo bili bez hrane, naš će se želudac pobuniti i to ne samo jedanput. Ne, on će biti sve glasniji i glasniji i početi vikati, sve bolnije kako vrijeme bude odmicalo. Naše cijelo tijelo viče: „Gladno sam, nahrani me!” No naš duh ne viče tako. Čini se da je upravo suprotno istina; glas našeg nutarnjeg čovjeka postaje sve tiši i tiši kako vrijeme prolazi. Razlog tome je taj što ga ne slušamo. Naš duh sve više slabi, a naše tijelo preuzima vlast.

Izgubimo tēk jer dugo vremena nismo ništa jeli. Ostanete li bez hrane duže od pet dana, fizički vapaj gladi utihne. Hrana izgubi svoju privlačnost, a odrezak postane privlačan koliko i koža s cipele. Vaš je tēk nestao i neće se vratiti dok se ne potroše unutarne rezerve i nastupi stanje izgladnelosti.

Opazio sam da se isto dogodi dopustim li prezaposlenosti da zauzme vrijeme koje provodim s Gospodinom. Prvo, moje zanimanje za Pismo postepeno nestane, a zatim moja želja za molitvom izblijedi.

Ako i molim povremeno ili čitam Pismo, više ne osjećam život kako teče kroz moje biće. Biblija mi više ne govori kao što je govorila dok sam se njome stalno hranio.

Dakle, kad nisam jeo fizičku hranu sve dok nisam ostao bez têka, jedini je način uspostavljanja normalnog stanja bio da počnem jesti. Isto vrijedi i za duhovno područje. Ako sam izgubio svoj duhovni apetit, otvorim svoju Bibliju, pokajem se zbog svoje lijenosti i, onda, s očekivanjem tražim želeći čuti Božji glas. Nastavljam čitati dok mi ne progovori! Obično ne moram dugo čekati: On je uvijek vjeran i govori ako Ga ja nastavljam tražiti. Ili drugi način da se vratim u normalu: odvojim se na dan ili dva i samo čitam i molim dok se ne nasitim.

VAŠ DUHOVNI TERMOMETAR

Ovo je disciplina koju svi moramo razviti. Otpadanje od Boga ne započne kad se osoba nađe u krevetu s tuđom ženom, ili se ponovo napije ili ode u pornografiju. Pa ni onda kad počne prezirati one koje voli ili zanemarivati svoju djecu; popisu, naravno, nema kraja. Ne, otpadanje od Boga počinje onda kad postanemo ravnodušni prema Pismu i Božjim stvarima. To se dogodi kad se više uzbuđujemo oko naravnih stvari nego oko stvari koje dolaze od Boga.

Glad je vaš duhovni termometar. Mislite o tome na naravan način. Kad se osoba razboli što prvo nestane? Odgovor je: têk. Ako ste ikada bili prehladeni tada se sjećate ... nije vam se jelo. Pogledajte bolesnike koji se nalaze u terminalnoj fazi neke bolesti; oni izgube 810 kilograma te ih se mora hraniti intravenozno. Bolesni imaju malo ili uopće nemaju têka. Čuli ste ljude govoriti: „On ili ona

ima zdrav apetit.” Ni duhovno nije ništa drugačije; znak duhovnog zdravlja je têk za Božjom riječju. Znak duhovne bolesti je gubitak têka za stvarima koje dolaze od Boga.

Bio sam u društvu sa službenicima kojima je bilo daleko zanimljivije razgovarati o planu za novu crkvenu zgradu, novom automobilu, njihovom omiljenom sportskom klubu i tako dalje, nego o Božjim stvarima. Kad im se spomenu Gospodnje stvari ili ono što je On govorio vašem srcu, ponašaju se kao da se radi o trgovini. A raspire se kad se govori o novoj kući koju su upravo izgradili. Promatrao sam ih dok slave; gledaju naokolo, razgovaraju s drugima, ili pregledavaju bilješke svoje propovijedi, umjesto da podignu svoje ruke i usredotoče se na Onoga tko bi im trebao biti toliko blizak i drag. To je tek simptom dubljeg problema.

U tim sam crkvama primijetio nedostatak prisutnosti Božje. Kad ih pozovem na pokajanje i približavanje Bogu, Duh Sveti dođe i oni se zapanje. Tada se ili sjete što su imali i otkuda su pali ili sve to stave na stranu kao poseban dar naše službe. Neki se čak i opiru onome što se događa. U svakom slučaju, postoji li makar tračak želje preostao u njima, Božja prisutnost ponovo probudi glad.

Izaija (Isaija) nam veli: „...On ne ... gasi stijenj što tinja” (Izaija (Isaija) 42:3). Izraz se odnosi doslovno na stijenj u petrolejskoj lampi, kad je ulje gotovo na izmaku, a plamen postao tek slabašan tračak dima. Ovdje se govori o onome što je slabo, malo, tanko, nejako i krhko. Bog neće ugaziti žeravicu, nego će je raspiriti da ponovo bude plamen. Upamtite, On i dalje ide za nama dok smo mi tek zadimljena žeravica. Mnogo je bolje surađivati i odgovarati, jer nam se Bog neće nametati na silu!

Toliko sam to puta vidio. Vidio sam Gospodina kako raspiruje vatru koja se gotovo ugasila, u mnogim, mnogim ljudima. Govorili su mi na službama u crkvama i na konferencijama da nisu ni znali koliko su duboko pali, dok se vatra ponovo nije rasplamsala i njihova

se želja da Ga traže ponovo raspirila. Ljudi su shvatili: nisu čuvali svoja srca, izgubili su tĕk kakav ima zdravo srce.

ČUVAJTE ONO ŠTO JE NAJDRAGOCJENIJE

Rečeno nam je: „A svrh svega, čuvaj svoje srce...” (Izreke 4:23). Nema ničega što bi bilo toliko dragocjeno i važno čuvati, paziti ili zaštititi! Dok sam razmišljao o ovim stihovima, pomislio sam na sve one načine na koje ljudi čuvaju vrijedne predmete. Npr. dragocjeno kamenje izloženo iza neprobojnog stakla; dragulji izloženi u sigurnom okruženju, osjetljivom na svaku, ma kako malu, promjenu težine ili temperature pri čemu i najmanje odstupanje pokreće alarm, a vrata se automatski zatvaraju. Postoje foto ćelije i zrake koje, ako se prekinu, odmah alarmiraju i okupljaju naoružane ljude radi zaštite. Isto tako, plaćaju se zaštitari koji čuvaju te predmete 24 sata 7 dana u tjednu. Troši se na tisuće i tisuće dolara kako bi se čuvao i zaštitio – *kamen!*

Bog nam kaže da na zemlji nema ničega dragocjenijeg što bismo mogli posjedovati od našeg srca – nikakvo kamenje. Pa ipak vjernici daju svoja srca stvarima koje ne samo da nam nisu korisne, nego nam čak i škode. Mi gledamo i čitamo gotovo sve ako nema baš brutalne golotinje ili psovke. Ne prepoznavamo duh ovog svijeta koji je u neprijateljstvu s Duhom Božjim. S druge strane, ljudi u svijetu mudriji su od nas u tim stvarima, jer oni marljivo čuvaju ono što smatraju najvrednijim; vjernici su nepažljivi dok hodaju kroz život ne čuvajući svoja srca od požude i želja koje kradu njihovu glad za Onim tko ih jedini može nasititi.

Jer „gladnu dušu on nasiti, dušu izgladnjelu on napuni dobrima” (Psalam 107:9). Bog čeka da nas nasiti, no Njegova nas dobrota neće nasititi ako smo već puni drugih stvari. Stoga neka nam srca budu gladna i ne uzimajte olako poziv kojim nas On poziva. Jer kad se mi približimo k Njemu, obećao je, On će se približiti k nama!

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. U izrekama 27:7 stoji: „Sito grlo prezire i med samotok...”
Dok razmišljate o ovom stihu, na koje ste brige, želje i užitke najosjetljiviji? Na koji način oni mogu otupiti vašu glad za „medom samotokom” zajedništva s Bogom?
2. U ovom poglavlju, autor dijeli svoja razmišljanja o dvadesetogodišnjacima i onima mlađim od dvadeset godina, u dvije različite crkve s obzirom na njihovu strast – njihovu glad – za Bogom. Kad promotrite život vaše crkve, što biste rekli kakav je t k vaŝe duhovne obitelji – sitost, glad, ravnoduŝnost?
3. U svjetlu opomene iz Izreka 4:23 „A svrh svega,  uvaj svoje srce...” koje korake moŝete danas poduzeti kako biste zaŝtitili svoje srce? Postoji li negdje duhovna „brza hrana” u vaŝoj prehrani koju treba odstraniti ili zamijeniti?

4. POGLAVLJE

STRAST ZA NJEGOVOM PRISUTNOŠĆU

Izgovorena se Riječ čuje kad se nalazimo u Njegovoj prisutnosti.

U službi sam već preko dvadeset godina; putovao sam na gotovo sve kontinente osim na Antarktik. Poučavao sam Božju riječ kako u crkvama tako i na konferencijama. Imao sam čast biti član osoblja u dvije službe u trajanju od sedam godina prije nego sam postao putujući propovjednik. Tijekom sam toga vremena otkrio dvije glavne skupine ljudi unutar crkve, a čini se da se jaz između njih sve više produbljuje kako se približava drugi dolazak našeg Gospodina. Prvu skupinu čine oni koji traže Boga zbog onog što On može učiniti, a drugu skupinu čine oni koji traže Boga zbog onog tko On jest.

PRAVI MOTIV IZRAELACA

Na isti su se način razlikovali Mojsije i djeca Izraelova. Stoga istražimo tu razliku malo dublje. Izrael je strastveno želio biti slobodan od egipatskog tlačenja i vapio je Bogu, priznajući Ga kao svojeg Izbavitelja. Ovi se Abrahamovi potomci mogu usporediti s onom skupinom ljudi koja traži Boga zbog onog što On može učiniti. U crkvi ima ljudi koji ne žele biti zarobljeni sustavom ovoga svijeta; pa ipak su, čak ne znajući to, i dalje zarobljeni. Oni ispovijedaju i priznaju Isusa Gospodinom, očekujući da ih On oslobodi i providi za njih. A opet, baš poput djece Izraelove, njihova srca otkrivaju njihove želje, djela, riječi i svjetovnost.

Stotinama je godina Izrael plakao pred Bogom za svoje izbavljenje. Tada se Bog objavio Mojsiju i rekao mu kako je došlo vrijeme i dao Svoju riječ da će to i ostvariti. Prije negoli je otišao k faraonu, Mojsije se susreo s izraelskim starješinama i objavio Božje obećanje izbavljenja. Nakon što su čuli radosnu vijest, oni su „bili uvjereni da je Jahve poslao Mojsija i Arona. I kad su shvatili da je Jahve pogledao na njihove jade i duboko se zabrinuo za njih, svi se pokloniše i obožavahu”¹ (Izlazak 4:31, NLT).

Zamislite samo osjećajni naboj tog sastanka! Cijelog svog života, ovi su voditelji slušali o dolasku Božjeg izbavitelja. Obećana nada o zemlji slobode, mlijeka i meda prenosila se s oca na sina. Gledali su svoje starješine kako žive i umiru, a da to nisu dočekali. Borili su se s istim pitanjem: Hoćemo li to doživjeti za našega života ili ćemo umrijeti ne dočekavši obećanje? A sada, evo ih zajedno s bivšim egipatskim princem, školovanim vođom, kojeg potvrđuju čudesa jer je Božja ruka nad njime. Upravo onaj tko je nekoć trebao vladati nad njima, sada treba biti njihov Izbavitelj. Samo Bog može izvesti takvo čudo! Njihova su se srca prelijevala od začuđenosti i radosti. Nisu mogli učiniti ništa osim da slave i štiju Boga, sve u zahvalnosti.

---

¹ „Narod je bio uvjeren, i pošto čuše da je Jahve pohodio Izraelce i pogledao na njihove jade, popadaše ničice i pokloniše se.”

Mojsije ih ostavlja i odlazi k faraonu. No egipatskog vladara uopće ne impresioniraju Božje riječi o izbavljenju. On prekorava Mojsija i Abrahamove potomke te povećava tlaku takvim strašnim radom da ga je gotovo nemoguće izdržati. O, kako se sve brzo mijenja. One iste starješine sada napadaju i grde Mojsija. Zaboravili su svoje obožavanje; postali su tako obeshrabreni i frustrirani zbog Mojsija da zazivaju osudu na njega. (Vidjeti u Izlasku 5:21).

No Bog ih ipak na kraju, zbog svoje milosti, izbavlja čineći mnoga čudesa i znakove. Kad je faraon konačno popustio, ponovo se događa dramatična promjena stava. Izraelci su ispunjeni radošću i odlaze u velikoj slavi i blagoslovu. Zamislite samo tu atmosferu slobode dok plešući izlaze iz Egipta, ogriyani Božjom dobrotom i vjernošću. Ne samo da su slobodni, već su obasuti ogromnim blagom u srebru i zlatu; i ne samo to, zdravi su i snažni zbog Pashalnog janjeta kojeg su blagovali. Dakle, ne samo da su ovi bivši robovi bili zahvalni Bogu, nego je njihovo povjerenje u Mojsija doseglo svoj vrhunac.

Kad su izišli iz Egipta, Bog upućuje Mojsija da ih vodi na obale Crvenog mora; ali što vide, faraon ide u potjeru za njima. Sad se događa još jedna velika promjena stava. Žučno prigovaraju i napadaju Mojsija: „Zar nije bilo grobova u Egiptu – reknu Mojsiju – pa si nas izveo da pomremo u pustinji? Kakvu si nam uslugu učinio što si nas izveo iz Egipta! Zar ti nismo rekli baš ovo u Egiptu: Pusti nas! Služit ćemo Egipćane! *Bolje nam je i njih služiti* nego u pustinji poginuti” (Izlazak 14:11-12, *označio autor*). U Egiptu su, kad stvari nisu išle baš najbolje, rekli Mojsiju neka ih pusti na miru; sad su ponovo nezadovoljni svojim „nesposobnim” voditeljem i ponovo se tuže. Mislili su da mrmljaju protiv Mojsija i Arona, no Mojsije im kaže: „Vi ne mrmljate protiv nas, nego protiv Jahve” (Izlazak 16:8). Njihova je želja za onim što su mislili da je najbolje za njih bila jača od želje za ispunjenjem Božje volje. Zapazite riječi *bolje nam je i njih služiti*. Nedostajala im je goruća želja za Božjim srcem i njihova je sebična ljubav za vlastiti život nadvladala.

Još se jednom Bog pokazao milostivim te je razdijelio Crveno more kako bi prešli po suhu. A onda je Bog, jednim zamahom potopio najjaču vojnu silu na zemlji i tlačitelje Izraelaca tijekom više od četiri stotine godina. E sada su preplavljeni! Oni slave i plešu pred Gospodinom. Čitamo: „Tada Aronova sestra, proročica Mirjam, uze bubanj u ruku, a sve žene pridruže joj se s bubnjem u ruci i plešući...” (Izlazak 15:20). Možete li zamisliti kako negdje između osam stotina tisuća i milijun žena pleše i udara u bubnjeve? Vau, kakva služba slavljenja! Nikada prije nisu doživjeli takvu radost. No bilo je to kratkog vijeka. Trajalo je samo tri dana dok vode nije nestalo. I evo ih opet, gorko se žale, a Bog ponovo provida.

Prošlo je još nekoliko dana, a hrana je došla na dnevni red. Žale se: „Oh, da smo pomrli od ruke Jahvine u zemlji egipatskoj, kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli kruha do mile volje! ... Izveli ste nas u ovu pustinju da sve ovo mnoštvo gladom pomorite!” (Izlazak 16:3).

Uočavate li njihov obrazac? Sretni su i zahvalni kad Bog radi ono što oni žele i, naravno, kada to žele, a nesretni kad god Bog ne radi ono što i kada oni žele. Njihov se pravi motiv ogleda u njihovu ponašanju i riječima koje izgovaraju pod pritiskom; uvijek se radi o njima. Oni uzdižu svoje želje iznad želja Božjeg srca odnosno Njegove prisutnosti.

MOJSIJEV PRAVI MOTIV

Ovaj se ciklus neprekidno ponavlja sve dok Bogu nije dojadilo. On kaže Mojsiju:

„Idi! Putuj odavde, ti i narod koji si izveo iz zemlje egipatske, u zemlju za koju sam se zakleo Abrahamu, Izaku i Jakovu da ću je dati njihovim potomcima. Pred tobom ću poslati anđela; istjerat ću Kanaance, Amorejce, Hetite, Perizane, Hivijce i Jebusejce. Idite u zemlju kojom teče mlijeko i med.

Ja s vama neću poći – jer ste narod tvrde šije – da vas putem ne istrijebim.”

Izlazak 33:13

Bog je rekao Mojsiju neka vodi Izraelce u Obećanu zemlju, za kojom tako dugo čeznu, pa čak je poslao i anđela pred njima da istjera njihove neprijatelje tako da zemlja bude slobodna; međutim, On (Njegova prisutnost) neće ići!

Bog je Mojsiju rekao dobru stvar, jer da je isto predložio djeci Izraelovoj, ona bi to rado prihvatila, stvar bi proslavili, spakirali se i otišli! Zbog čega mislim tako? Razmislite malo – ako su bili spremni vratiti se u Egipat bez anđela ili Boga, samo da bi izbjegli pustinju i njezinu neudobnost, siguran sam da bi Obećanu zemlju zauzeli i s anđelom. Ali poslušajte kako je Mojsije odgovorio na Božju ponudu:

„Ako ti ne podeš – nadoda Mojsije – odavde nas i ne izvodi.”

Izlazak 33:15

No podsjetimo se gdje se nalazi to ‘ovdje’. Bila je to pustinja: mjesto nevolja, mjesto na kojem nema ugodnosti ili užitka! Nema tu obilja, jedva se nužne potrebe zadovoljavaju, a i to često na nadnaravan način. Nije bilo vrtova, prirodnih izvora ili sigurnosti. Nije bilo kuća, rijeka, vinograda, polja ili voća. Nikakvog kupovanja, zabave ili sportskih aktivnosti. (Osim ako niste uživali gledati svoje voljene kako izbjegavaju zmijske otrovnice). Okruženi ste neplodnom i pustom zemljom. Na tom mjestu nije bilo nikakve ljepote, a opet Mojsije kaže: „Ja radije imam Tvoju prisutnost usred nečega tako neprivlačnog i neugodnog nego zemlju obilja i ljepote u kojoj nema Tvoje prisutnosti!”

Za čime je težilo Mojsijevo srce? Za Božjom prisutnošću! Mojsije je želio Boga više od Njegovih blagoslova. Cijenio je bliskost s Bogom iznad svega blaga koje je Bog mogao dati. Po tome se Mojsije razlikovao od djece Izraelove. Oni su tražili Boga zbog onog

što On može učiniti, dok Ga je Mojsije tražio zbog onog što Bog jest! Ovaj pokretački motiv dijeli današnje vjernike u dvije skupine, a podjela daleko nadilazi denominacijske podjele. Ima onih koji ne znaju da Boga mogu tražiti za nešto drugo osim Njegove zaštite, opskrbe i osobne promidžbe; da Boga mogu voljeti zbog onog tko On jest i da Ga mogu intimno poznavati. Razlikuje li se to od žene koja se udaje zbog novca? Ona se udaje za svog muža ne zbog onog tko on jest, već zbog onog što može učiniti za nju. I tako su oboje na gubitku, jer bliskost ne može rasti na tlu takvog motiva.

NAGRADA

Posjetio sam neka od najljepših mjesta na svijetu i vidio kuće i zgrade s kojima se po raskoši teško što može mjeriti. Međutim, ništa mi nisu značile jer su bile prazne i u njima nije bilo Božje prisutnosti. A bio sam i na nekim neugodnim mjestima, poput zatvora, u zemljama trećeg svijeta u kućama u kojima nije bilo ničega što bi čovjek poželio, pa opet, ispunjenima Božjom prisutnošću. Iskreno vam kažem, radije bih bio na tim neprivlačnim mjestima gdje prebiva Duh Sveti nego u palačama ispunjenim bogatstvom, ali bez Njegove prisutnosti.

Imao sam tu privilegiju da igram tenis u NCAA ligi, USTA krugu, na juniorskim mečevima Davis Cupa, i da osvojim prvenstvo naše države. Dobivao sam školske nagrade i ostvarivao društvene položaje tako da su me poštivali moji vršnjaci, voditelji i poslovni ljudi. Izlazio sam s lijepim i popularnim djevojkama. To sve predstavlja ono što većina ljudi ne samo da priželjkuje, nego nastoji postići cijelim svojim bićem. A istina je da sva ta slava i užitek u svim tim stvarima zajedno nisu ni blizu onome što mi znači trideset sekundi u Njegovoj prisutnosti. Ne može se usporediti! Poslušajte kako Pismo opisuje Mojsija:

„Vjerom Mojsije, kad odraste, odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. Radije je odabrao da bude zlostavljan

zajedno s Božjim narodom nego da ima časovito grešno uživanje. „Sramotu Kristovu” smatrao je većim bogatstvom od egipatskog blaga, jer je gledao na (obećanu) nagradu.”

Hebrejima 11:24-26

Zapazite, Mojsije je odabrao biti zlostavljan. Nalazio se na drugačijem položaju od djece Izraelove; oni nisu imali izbora. Pa ipak, oni su mrmljali, a Mojsije nije. On je svojom slobodnom voljom napustio ono najbolje što je svijet mogao ponuditi, kao i najviši položaj koji je neka osoba mogla postići. Zašto? Tražio je drugu nagradu. Njegova nagrada nije bila obećana zemlja, već obećanje Njegove prisutnosti. Nakon samo jednog susreta kod grma, sve što je od toga trenutka želio bio je bliski odnos s Bogom.

Propovijedao sam tisućama na konferencijama i na službama u crkvama; služio sam milijunima kroz televizijske emisije i knjige. Bog nas je blagoslovio na načine koje moj mozak jednostavno ne može pojmiti. Pa ipak, da moram birati, bez oklijevanja bih mijenjao vidljivi uspjeh koji mi je dao za Njegovu očitovanu prisutnost. Nema ničeg poput toga. Osjetiti Njegovu blizinu i čuti Njegov glas kako mojem srcu tiho govori stvari koje prije nisam znao, daleko je veće od propovijedanja mnoštvima i knjiga prodanih u milijunskim tiražama. Slava Njegove prisutnosti je daleko veća od bilo čega drugog!

Srce mi se slama gledajući službenike kako jure za uspjehom, vjerujući da će tu naći svoje zadovoljstvo. Njihov je cilj, o kojem ne govore, da ih cijene i prepoznaju drugi ljudi. Promatrao sam kako oni koji su tražili vlastiti značaj i ispunjenje kroz postignuća svojih službi završavaju u očaju, i konačno u zamkama tame. Oni grade ogromne službe, a onda završe u bludu ili budu zarobljeni pohlepom prije negoli shvate ispraznost svega toga.

Naravno, vidio sam daleko više ljudi koji nikad nisu iskusili uspjeh kao drugi, ali im je kraj bio jednako tragičan. Obeshrabreni time što

nisu izgradili veliku crkvu koja bi brojila više od dvije stotine, pet stotina, tisuću, pet tisuća članova ili neki drugi broj već kako su u srcu odlučili. Prodaja njihovih knjiga nije dosegla očekivan tiraž, a nisu ih pozivali ni na „velike” konferencije na kojima su željeli govoriti. Tražili su ispunjenje tamo gdje se ono nije moglo naći. Ne razlikuje se to od onih koji trče za statusom i postignućima na tržištu svijeta. Ovi vjernici promašuju svrhu za koju su stvoreni.

Suprotno tome, susreo sam muškarce i žene s velikim i uspješnim službama, ali njihova srca i dalje traže Boga. Dijelili su sa mnom kako bi se rado svega odrekli i služili u drugoj službi ili činili nešto drugo ako bi to bila Božja želja. Mnogi nikada nisu tražili položaj koji sada slobodno obnašaju. Oni govore kako znaju da ih je Bog tu postavio, a sve što žele je ugoditi Njemu. Čuo sam vapaj njihovog srca dok smo razgovarali i vidio sam njihova djela; oni su poput Davida koji je iskusio ogroman uspjeh, a opet samog sebe smatrao siromašnim i potrebitim čovjekom.

Vidio sam i one koji imaju razmjerno male službe, pa ipak imaju mir znajući kako su učinili ono što su bili pozvani učiniti. Njihova strast nije u brojevima ili vanjskom uspjehu, već u tome da znaju Boga na još intimniji način i da hodaju u Njegovoj očitovanoj prisutnosti. To bi trebalo vrijediti za svakog čovjeka. Svi smo mi stvoreni za Boga, a nitko od nas neće nikada naći stvarno ispunjenje ne budemo li Ga poznavali i hodali u Njegovoj prisutnosti. To je mjesto na kojem se nalazi istinski mir i zadovoljstvo.

DVIJE VRSTE BOŽJE PRISUTNOSTI

Na ovom je mjestu potrebno odrediti dvije vrste Božje prisutnosti navedene u Pismu; prvo, postoji Njegova *sveprisutnost*. David piše: „Kamo da idem od duha tvojega, i kamo da od tvog lica pobjegnem?” (Psalam 139:7). Sveprisutnost opisuje Njegovo istodobno postojanje na svim mjestima. David nastavlja pa kaže: „Ako se na nebo popnem, ondje si, ako u Podzemlje legnem,

i ondje si. ... Rekнем li: 'Nek me barem tmine zakriju, i nek me noć umjesto svijetla okruži!' ni tmina tebi neće biti tamna: noć sjaji kao dan i tama kao svjetlost" (stihovi 8, 1112). Ovo govori o tome kako je Gospodin obećao da nas nikad neće zapostaviti (Hebrejima 13:5). Premda ne možemo osjetiti ovu prisutnost, to ne znači da On nije ovdje. Samo toga nismo svjesni.

Drugu vrstu prisutnosti Pismo određuje kao Njegovu *očitovanu prisutnost*. Riječ *očitovati* znači dovesti iz nevidljivog ono što se nije čulo ili o čemu se nije znalo u vidljivo da se može čuti i spoznati.

Upravo je tu, Gospodnju očitovanu prisutnost, Mojsije tako strastveno želio. To se događa onda kad se Bog otkriva ne samo našem duhu, već naš razum i osjetila postanu svjesna Njegove blizine. To se događa onda kad se Njegovo znanje otkriva našim umovima. O toj je prisutnosti govorio Isus kad je rekao:

„...ja ću ga ljubiti i objaviti mu samog sebe.”

Ivan (Jovan) 14:21

Psalmist govori o tome objavljujući: „Blago narodu vičnu svetom klicanju, on hodi u sjaju lica tvojega, Jahve” (Psalam 89:16). Petar ohrabruje gladne tražitelje na Pedeseti dan: „Dakle, obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi, tako da od *Gospodnje prisutnosti* mognu doći vremena utjehe...” (Djela 3:1920, *označio autor*).

Bog može očitovati svoju prisutnost na različite načine. Neki su Ga u Pismu vidjeli, drugi su čuli Njegov glas, a da Ga nisu vidjeli, dok su neki drugi osjetili Njegovu blizinu i odmah znali stvari koje nikad prije nisu znali, zbog Njegovog otkrivenja. No jedno je sigurno, kad On dođe, vi to znate, vaš Ga nutarnji čovjek osjeti; znate da je Bog tu.

TRAŽENJE GOSPODINA ILI MANIFESTACIJA?

Vidio sam zavedene ljude, premda su očajno žudjeli za Njegovom prisutnošću. Oni su tražili manifestacije, a ne osobu u Bogu. Bog je prošao pored Ilije i bilo je nekoliko manifestacija. Prvo je bio jak i snažan vjetar, no Jahve nije bio u njemu; zatim je bio potres, no Pismo jasno veli da On nije bio u potresu; onda je bila vatra, ali On opet nije bio u vatri. A nakon vatre, bio je tu miran, tih glas; tada je Ilija znao da je osobno iskusio Božju prisutnost.

Gledao sam ljude kako idu za manifestacijama, misleći da će u njima naći Boga i tako iskusiti Njegovu prisutnost. Obično nakon što bih propovijedao Bogom nadahnutu poruku koja bi osvjedočila srca, pozvao bih ljude da dođu naprijed i susretnu se s Bogom. Postoji vrijeme kad će neki moliti na takav način da smetaju ili ometaju i rade protiv toka koji se upravo odvija. Neki će se smijati, ili tresti, ili imati neke druge vanjske geste. Razlog je u tome što su jednom tražili Boga i tresli se, plakali ili smijali se u Njegovoj prisutnosti pa sada podsvjesno rade iste te stvari nadajući se da će Ga naći u tim manifestacijama, ali On nije tamo. Puno puta umirujem ljude i govorim im neka ne čine baš ništa, već da budu mirni i okrenu se u svojim srcima prema Njemu kako bi tražili osobu Isusa Krista. Dođe li do kakvog očitovanja, super! No ne smijemo ga tražiti na način manifestacija. Moramo tražiti sâmog Gospodina!

Sjećam se jedne službe u Aziji kad je uistinu mnogo ljudi odgovorilo na poziv za pokajanje. Nije bilo dovoljno mjesta da svi dođu naprijed, stoga sam ih uputio neka mole i traže Gospodina na svojim mjestima. Nakon molitve, ohrabrio sam ih da se okrenu Gospodinu. Božja je prisutnost nahrupila u dvoranu na predivan način. Prekrasno je gledati kad se Bog očituje. Iskusio sam te stvari mnogo puta, no nikada mi nisu postale nešto obično ili uobičajeno. Jednom kad je Njegova prisutnost došla, određeni se broj ljudi počeo smijati, no ja sam osjetio žalost što se i potvrdilo; otišao je brže nego što je došao. Otišao je unatoč tome što su se ljudi nastavili smijati podižući svoje glasove kao da je On još uvijek bio tu.

Zaustavio sam ih i ukorio; uvidio sam da su tek oponašali ono što se dogodilo u Njegovoj prisutnosti nekoliko mjeseci ranije za posjeta jednog evangelizatora. Služba je toga evangelizatora imala snažno očitovanje onoga što su mnogi nazivali „svetim smijehom.” Vjerujem da postoji vrijeme kad Bog svom narodu donosi smijeh. Zapravo sam to osobno iskusio i vidio na našim službama. Sjećam se, jednom u Indoneziji, Duh je Sveti tako došao na ljude da smo dva sata moj prevoditelj i ja gledali ljude kako se smiju valjajući se po podu. Počelo je s pet žena koje su plakale, a onda se to pretvorilo u tako bučan smijeh koji je zahvatio čitav skup. Nikad prije nisu doživjeli takvo što. Ti su ljudi tražili Boga!

Međutim, ovo je bilo drugačije. Očekivali su i gledali na manifestacije, a ne na sâmog Gospodina. Zaključili su da ako se smjeh ne očituje, onda Bog nije prisutan. Često sam bio u Božjoj prisutnosti i snažno Ga osjetio, a da nisam vidio nikakvo vanjsko očitovanje toga. Bio sam u Njegovoj prisutnosti i nekontrolirano plakao, pa opet shvatio da je to samo rezultat toga što sam Ga tražio i dolazio u Njegovu prisutnost.

Želim vam to pojasniti. Zamislite jednostavnu stvar oblačenje hlača. Obučem hlače, stavim ruke u džepove da ih poravnam – i što nađem u džepu? Novčanicu od stotinu dolara! Nisam oblačio hlače kako bih dobio novac, već sam novac otkrio kad sam ih obukao. Tražio sam odjeću za sebe i kao nagradu dobio sam novac kojeg nisam očekivao. Mi ne trčimo za očitovanjem, već za osobom našeg Gospodina, a sve drugo je nagrada koja ide uz to.

Nakon što sam ukorio vjerne u Aziji, rekao sam kako razumijem njihovu glad za Božjom prisutnošću i upozorio ih da Boga ne zamjenjuju za svoje iskustvo. Nakon te opomene, Gospodnja se prisutnost vratila u svetom strahu. Ovoga su puta mnogi plakali, nisu se smijali. Zapravo, svi koji smo Ga tražili bili smo duboko dotaknuti Njegovom prisutnošću, bilo da smo plakali ili ne.

MANIFESTACIJE NE DONOSE ZADOVOLJSTVO

Uvijek imajte na umu: màna nikad nije zadovoljila Izraelce. Bog im je davao mànu u pustinji da im na praktičan način pokaže kako očajnički trebaju nešto drugo – Njegovu prisutnost. Mojsije je rekao:

„Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, iskuša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš. Ponizivao te i glađu morio, a onda te hranio manom, za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci, da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što *izlazi* iz usta Jahvinih.”

Ponovljeni zakon 8:23, *označio autor*

Pažljivo proučite riječ *izlazi*. Nije rekao što je *izišlo*, već *izlazi*. To je sadašnje vrijeme, a ne prošlo. Izrečenu Riječ čujemo ako smo u Njegovoj prisutnosti! Iliju nisu zavele manifestacije dok je Bog prolazio; on je radije čekao na miran, tih glas Njegove prisutnosti. Ljudi u Aziji ostali su u prošlom Božjem očitovanju, ali je Bog već bio otišao dalje. Više nije bio tamo. Otišao je u nešto novo, dok su oni ostali iza, pokušavajući Ga naći tamo gdje Ga nije bilo.

Kao što màna nikad nije zadovoljila djecu Izraelovu, tako ni manifestacije (manafestacije, *igra riječi*, *op.prev.*) nikad ne zadovoljavaju našu duboku čežnju; same po sebi one nisu krajnji cilj. Idemo li za njima, odvest će nas u nezadovoljstvo, dok se konačno ne odvratimo od onoga što nas ne može zadovoljiti i ne potražimo bliskost koja dolazi od Njega.

ZADOVOLJNI PUKIM MENTALNIM ODNOSOM

Još se jedna žalosna stvar dogodi kad vjernici stave manifestacije iznad traženja samoga Gospodina. To mnoge odvratiti od pravog zajedništva s Bogom. Zato što su prevareni neprimjerenim i neuobičajenim ponašanjem onih koji idu za manifestacijama, tražit

će i zadovoljit će se mentalnim odnosom s Bogom. Tragično je to jer smo stvoreni za nešto daleko više. A.W. Tozer napisao je kako se u posljednje vrijeme doktrina o opravdanju po vjeri:

„.... tumači od strane mnogih na takav način da zapravo prijeći ljudima spoznaju Boga. Cjelokupno odvijanje religioznog razgovora je mehaničko i bez duha ... Čovjek je 'spašen', no nije ni gladan ni žedan Boga. Zapravo, njega se posebno poučava i ohrabruje da bude zadovoljan s malim.”

"Pursuit of God", str. 12-13

Mentalni je odnos s Bogom mehanički i bez duha. Mi smo stvoreni prebivati s Njime u stvarnosti, ne samo u teoriji. Ne bismo smjeli biti zadovoljni sve dok nismo okusili puninu toga. Isus je umro kako bi uklonio veo koji nas je dijelio od Božje prisutnosti. To je razlog vapaja psalmiste:

„Kako su mili stanovi tvoji (mjesto na kojima prebivaš), Jahve nad vojskama. Duša mi gine i čezne za dvorima Jahvinim. Srce moje i moje tijelo kliču (i pjevaju od radosti) Bogu živomu. I vrabac sebi log nalazi, i lastavica gnjezdašće gdje će položiti mlade svoje: a ja žrtvenike tvoje, Jahve nad Vojskama, Kralju moj i Bože moj! Blaženi (sretni, radosni da im treba zavidjeti) koji prebivaju u Domu tvome slaveć te bez prestanka! Selah!”

Psalam 84:24, AMP

U Bibliji *The New King James Version* u drugom stihu stoji: „Srce moje i moje tijelo kliču Bogu živomu.” Pisac zatim ide dalje te kaže kako vrabac i lastavica imaju svoj dom, ali priznaje da on sâm nema doma, jer gine i čezne za mjestom na kojem Bog prebiva. On govori o svojoj čežnji za domom – mjestom na kojem prebiva Božja prisutnost. Zapazite da kaže kako su:”... sretni, radosni [i] da im treba zavidjeti oni koji prebivaju u Njegovoj prisutnosti.” To je cilj ljudi koji vole Boga! Oni su gladni Njegove očitovane prisutnosti. Što smo bliže Bogu, to je jača Njegova prisutnost, i više ima utjecaja na nas.

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Na početku je ovog poglavlja autor napisao: „Tijekom toga vremena, otkrio sam dvije glavne skupine ljudi unutar crkve... Prvu skupinu čine oni koji traže Boga zbog onog što On može učiniti, dok drugu skupinu čine oni koji Ga traže zbog onog tko On jest.” Budite iskreni – u koju se vi skupinu svrstavate?
2. Nakon njihova izlaska iz Egipta, Izraelci su često jedan dan slavili i obožavali Boga zbog Njegove opskrbe, a drugog bi dana mrmljali i žalili se jer im nije dao ono što su željeli. Dok se prisjećate „pustinjskih iskustava u svom životu” te kad usporedite svoje ponašanje s ponašanjem djece Izraelove opažate li kakve sličnosti i koje?
3. Možda čitate ovu knjigu jer se trenutačno nalazite u „pustinji”, što možete naučiti iz Ilijinog iskustva kad su se očitovali vjetar, potres i vatra?

5. POGLAVLJE

IZA ZASTORA

„Božja je prisutnost ono što nas odvaja
od svih drugih na licu zemlje.”

Božja prisutnost uvijek dovodi do većeg otkrivenja o tome tko Bog jest, a svaki nas susret s Njime zauvijek mijenja. Prođemo li Biblijom uvidamo da su oni koji su hodali u većem razumijevanju Božjih putova bili oni koji su tražili i iskusili Njegovu prisutnost.

ČIMBENIK KOJI ODVAJA

U posljednjem smo poglavlju vidjeli kako je Bog dao određenu ponudu Mojsiju i kako ju je ovaj odbio. Dakle Bog je dao Svoja obećanja, ali ne i Svoju prisutnost. Mojsije je odmah odgovorio: „Ako ti ne pođeš ...odavde nas i ne izvodi” (Izlazak 33:15). Mojsije je postavio presedan prema kojem imati zajedništvo s Bogom vrijedi

više od Božjih obećanja bez Njega i Njegove prisutnosti. Poslušajte sada kako je Mojsije obrazložio odbijanje anđeoske pratnje:

„Ako ti ne pođeš – nadoda Mojsije – odavde nas i ne izvodi. Tà kako će se znati da uživamo tvoju naklonost, ja i tvoj narod? Po tome što ideš s nama. *Time ćemo se samo razlikovati ja i tvoj narod među svim narodima koji su na licu zemlje.*”

(Izlazak 33:15-16, označio autor)

Njegov odgovor sadrži snažnu istinu: Božja je prisutnost ono što nas odvaja od svih drugih na licu zemlje. Ne odvaja nas to što ispovijedamo kršćanstvo, pohađamo crkve koje naučavaju biblijsku vjeru, ili smo dragi ljudi koji su jednom molili molitvu spasenja s prijateljem ili u crkvi kad smo se odazvali pozivu za spasenje. Samo nas Njegova prisutnost odvaja i čini svetima (odvojenima za Boga). Samo zbog Njegove prisutnosti to postaje očito onima koji borave na zemlji.

Pa zbog čega se onda toliki zadovoljavaju mentalnim odnosom s Kristom? Kako se dogodilo da smo se naučili biti zadovoljni bez zajedništva? Zbog čega poučavamo kršćanstvo na način koji u ljudima ne proizvodi strast da dođu bliže Bogu i prebivaju u Njegovoj prisutnosti. Kao odgovor na ova pitanja, A.W. Tozer piše:

„Bog želi da mi prodremo u Njegovu prisutnost i da cijeli svoj život živimo u njoj. To treba postati naše svjesno iskustvo. To je više od doktrine koje se trebamo pridržavati; to je život koji treba živjeti svaki trenutak svakog dana.”

„*The Pursuit of God*”, str. 34

Mnogi su se zadovoljili svojim intelektualnim znanjem da pripadaju pa ne teže za stvarnosti međusobnog odnosa s Bogom. Tako su duboko smješteni u konceptu spasenja da tek nekolicina pođe korak dalje. Oni govore kako će njihove molitve i volja jednom umrijeti, a oni će otići kako bi bili s Gospodinom. Pa ipak, promašili su stvarnost Krista, a snažno se otkrivenje Božje želje da hoda

s nama izgubilo. Nije to iskustvo samo jednog ili nekog davno prošlog trenutka, već Božja vrlo stvarna želja za stalnim zajedništvom. Stoga putujmo Pismom i zajedno ga istražimo.

TKO JE ISKUSIO NJEGOVU PRISUTNOST?

U cijeloj je Bibliji utkana Njegova prisutnost. U vrtu su Adam i Eva hodali s Bogom sve dok se zbog svoje neposlušnosti nisu morali „sakriti pred Jahvom” (Postanak 3:8). Na ovoj se točki čovjek odvojio od Božje prisutnosti. Zbog svoga otvrdnulog srca, njihov se sin Kajin još više udaljio od Boga i Božje prisutnosti.

No Bog nije odustao, već je i dalje želio biti blizak čovjeku kojeg je tako ljubio. Konačno su ljudi poput Henoka i Noe odgovorili i dotaknuli Božje srce svojim neumornim traženjem. Rezultat je toga bio da su njih dvojica hodali tako blisko s Bogom kao nitko u njihovom tisućljeću, još otkako je Adam napustio rajski vrt.

Abraham je često, tijekom svoga života, iskusio Božju očitovanu prisutnost. Jedan se takav susret dogodio kad je Bog došao razgovarati s Abrahamom o budućnosti Sodome i Gomore. Nakon osude što je došla na te gradove, čitamo: „Sutradan u rano jutro Abraham se požuri na mjesto gdje je stajao u Božjoj prisutnosti”¹ (Postanak 19:27, NLT). To je bio samo jedan od niza susreta u kojima je Abraham uživao u Božjoj prisutnosti. Zapravo, kad je bio vrlo star, Abraham je rekao svome sluzi: „Jahve, u čijoj sam prisutnosti hodio, poslat će s tobom svog anđela, i tvoje će putovanje dovesti k cilju”² (Postanak 24:40, NLT).

Čitamo kako je Samuel „rastao, a Jahve je bio s njim i nije pustio da ijedna od njegovih riječi padne na zemlju” (1 Samuelova 3:19). Kako je bilo moguće da ovaj čovjek ne pogriješi ni jednom rječju? Odgovor se nalazi u slijedećem stihu: „Jahve pohodi Anu, i ona

1 „Sutradan u rano jutro Abraham se požuri na mjesto gdje je stajao pred Jahvom...”

2 „Jahve, pred čijim sam licem hodio, poslat će s tobom svog anđela, i tvoje će putovanje dovesti k cilju.

zatrudnje i rodi još tri sina i dvije kćeri. A mladi je Samuel rastao u Božjoj prisutnosti”³ (1 Samuelova 2:21, NLT). Ponovo vidimo da se Bog otkriva u Svojoj prisutnosti. Kada Njega poznajemo, onda govorimo ono što On govori i ne griješimo svojim riječima.

David je, čovjek koji je Božju prisutnost iskusio više od bilo koga u Starom zavjetu, osim možda Mojsija, vapio: „...a dom sluge tvoga Davida neka stoji čvrsto u tvojoj prisutnosti”⁴ (2 Samuelova 7:26, NLT). Poput Mojsija, David nije želio uspjeh uz cijenu Božje odsutnosti. Zapravo, kasnije će se David, nakon što je počinio grozan zločin preljuba i ubojstva, strastveno kajati i vapiti: „Ne odbaci me od lica svojega i svoga svetog duha ne uzmi od mene!” (Psalam 51:13). Znao je da bi život uistinu bio prazan i besmislen izvan Božje prisutnosti! Zapisao je riječi: „Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti u svojoj prisutnosti i uživanje života s tobom zauvijek”⁵ (Psalam 16:11, NLT).

Psihologija nam govori da će odnosi koje smo imali tijekom zadnjih pet godina utjecati na našu osobnost. Ne mogu ne složiti se s tom tvrdnjom, jer nam Pismo veli: „Nemojte se varati: ‘Zli razgovori kvare zdravo ćudoređe!’” (1 Korinćanima 15:33); i opet: „Druži se s mudrim, i postat ćeš mudar...” (Izreke 13:20). A što je s Davidom? On je bio sam u pustinji kad se: „...skupiše ... oko njega svi koji bijahu u nevolji, svi zaduženi, svi nezadovoljni, i on im posta vođom. A bijaše ih oko njega do četiri stotine ljudi” (1 Samuelova 22:2). Vau, kakvo društvo da se s njime provede više od deset godina! Nezadovoljni, nevoljni i zaduženi! Bili su to ljuti, ogorčeni i vjerojatno grubi i neosjetljivi ljudi. Jesu li oni utjecali na Davidovu osobnost? Ne! Zašto? Zbog toga jer je David provodio toliko puno vremena u Božjoj prisutnosti da je imao vladarsku izdržljivost, te je naposljetku od njih iskovao velike vođe o kojima se govorilo kroz naraštaje!

3 „...A mladi je Samuel rastao pred Jahvom.”

4 „...a dom sluge tvoga Davida neka stoji čvrsto pred tobom.”

5 „Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti pred licem svojim, sebi zdesna blaženstvo vječno.”

Jedan od mojih najdražih stihova u Bibliji, Davidov je odgovor na Božji veliki poziv. David je napisao:

„Moje je srce čulo gdje mi govoriš: ‘Dođi i razgovaraj sa mnom.’ A moje srce odgovara: ‘Dolazim, o Jahve.’”⁶

Psalam 27:8, NLT

To je bio njegov život; David je provodio toliko puno vremena s Gospodinom da nije samo utjecao na četiri stotine mrzovoljnih ljudi, već na cijeli narod. Bio je čovjek utjecaja, jer je provodio vrijeme s Izvorom sve mudrosti, znanja i razumijevanja. No David to nije činio da bi „dobio” Božju mudrost; on je navaljivao jer je žudio za Njegovim srcem. Volio je Boga više od bilo čega i bilo koga drugog, a to je bilo razlogom da je toliko vremena provodio s Njime.

O da je samo Davidov sin Salomon naslijedio tu goruću želju. On se s Bogom Izraelovim susreo dva puta; dobio je mudrost veću od bilo koga prije ili poslije njega pa ipak nije razumio važnost prebivanja u Njegovoj prisutnosti. Na kraju svog života, kad su se njegove godine potrošile, napisao je Knjigu propovijednika. Premda je posjedovao mudrost, neizreciva bogatstva, najljepše žene svijeta, slavu i utjecaj nadaleko i naširoko, sve što je mogao reći bilo je: „...ispraznost nad ispraznošću, sve je ispraznost!” Da je imao srce svojega oca, Davida, povijest je Izraela mogla izgledati sasvim drugačije.

Zapravo, velik je dio biblijske povijesti mogao biti drugačiji da su različiti pojedinci znali koliko je važno tražiti Božju prisutnost. Tragično je da je popriličan broj ljudi iskusio određeni stupanj Njegove prisutnosti, ali nekako nisu uspijevali razumjeti ono što su iskusili. I dalje nisu znali da se samo u Božjoj prisutnosti može naći trajno zadovoljstvo, i samo se u stalnom traženju Njega nalazi dug život. Jedan je od takvih ljudi bio Davidov daleki potomak, kralj

---

⁶ „Moje mi srce govori: ‘Traži lice njegovo!’ Da, lice tvoje, o Jahve, ja tražim.”

po imenu Uzija. Još kao vrlo mlad, Uzija je tražio Boga i bio vrlo uspješan; no kasnije je zaboravio uzroke svoga uspjeha. Zbog svoga je ponosa prestao tražiti Boga; rezultat je bila bolest, izolacija i smrt zbog gube (vidjeti 2 Ljetopisa 26).

NAJVEĆA TRAGEDIJA

Možemo nastaviti tako cijelim Starim zavjetom, ali jedna se od najvećih tragedija dogodila mnogo godina prije Davida, kad su njegovi preci, Abrahamovi potomci, izišli iz Egipta. U jednom smotranijem poglavlju naučili da je Božja želja bila izbaviti ih kako bi se približili k Bogu. On ih je želio privući k Sebi tako da može očitovati Svoju prisutnost, ali nažalost čitamo slijedeće: „Narod ostane *podalje*, a Mojsije *pristupi* gustom oblaku gdje se Bog nalazio” (Izlazak 20:21, *označio autor*). Kako tragično. Bog se očituje, a oni se povlače! Samo je Mojsije imao strasti pristupiti i doći bliže Bogu. Bog je, zbog njihove reakcije, morao uspostaviti svećenstvo koje će stajati pred Njim u ime naroda. Podignut će se Šator sastanka kako bi Bog boravio među njima, iza zastora. Nakon što je Šator sastanka bio izgrađen u skladu s preciznim Božjim uputama i podignut:

„...oblak prekri Šator sastanka i *veličanstvena slava* Jahvina ispuni Prebivalište. Mojsije nije mogao ući u Šator sastanka zbog oblaka koji je na njemu stajao i slave Jahvine koja je ispunjala Prebivalište.”⁷

Izlazak 40:34-35, NLT, *označio autor*

RAZLIČITI STUPNJEVI BOŽJE PRISUTNOSTI

Na ovom mjestu moram malo skrenuti i pokazati različite stupnjeve Božje prisutnosti. Zapazite riječ *veličanstvena slava* u gornjim stihovima. Kada je Šator sastanka bio podignut, Njegova je slava

⁷ „A onda oblak prekri Šator sastanka i slava Jahvina ispuni Prebivalište. Mojsije nije mogao ući u Šator sastanka zbog oblaka koji je na njemu stajao i slave Jahvine koja je ispunjala Prebivalište.”

bila tako veličanstvena da Mojsije, čovjek koji je s Bogom razgovarao licem u lice, kao prijatelj, nije mogao ući. Možete li zamisliti taj intenzitet Božje veličanstvenosti – prisutnost koja je u isti mah i predivna i zastrašujuća?

Nakon godina i godina, za vladavine Elija, suca, svećenika i daleka Aronova potomka, Božja će prisutnost u Šatoru sastanka biti gotovo neznatna. Zapravo, ne samo da su mogli ulaziti u Šator sastanka, već su činili odvratni grijeh gotovo na samom mjestu na kojem Mojsije od slave nije mogao ući u Šator. Čitamo: „Mladi je Samuel služio Jahvi pod nadzorom Elijevim; u ono vrijeme Jahve je izrijetka govorio ljudima, a viđenja nisu bila česta” (1 Samuelova 3:1). Zašto je riječ Gospodnja bila tako rijetka? Još jednom, Božje se otkrivenje, uključujući Njegovu riječ, nalazi u Njegovoj prisutnosti. Tamo gdje nema prisutnosti nema ni otkrivenja, tamo gdje ima makar malo Njegove prisutnosti ima i otkrivenja, ali se događa vrlo rijetko, a tamo gdje je Božja prisutnost snažna tamo je i otkrivenje veliko! U ovom se poglavlju 1 Samuelove govori kako je svijećnjak Jahvin (Njegova prisutnost) sve slabije gorio dok gotovo nije utrnuo (nema prisutnosti). To se dogodilo na koncu Elijeva vladanja, kad su Kovčeg saveza zarobili Filistejci. Posljednjeg je dana Elijeva života izgovoreno ime *Ikabod* u značenju „slava je Jahvina otišla od Izraela.”

Za razliku od Elijeva vremena, kad je prisutnost Božja bila rijetka i gotovo neprimjetna zbog grijeha, postojale su situacije u kojima je Božja prisutnost, premda nije bila tako veličanstvena kao u trenutku podizanja Šatora sastanka, ipak bila vrlo stvarna, a otkrivenja su obilovala. Tijekom bi se takvih vremena Bog primakao bliže na jedan suptilniji način, ali nije očitovao Svoje slave. Vidimo to u priči o Jakovu. Hrvao se Jakov s Bogom i gledao Ga licem u lice, ali ne u Njegovoj slavi. Pa ipak, Jakova je susret s Bogom promijenio i otada je rastao u Božjim otkrivenjima (Postanak 32:24-30). Jošua je vidio Gospodina, ali nije prepoznao Zapovjednika nebeskih vojski, koji s njim govori. Na drugoj strani, Mojsije je vapio da vidi Božje lice i bilo mu je odgovoreno: „A ti – doda – moga lica ne možeš

vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati” (Izlazak 33:20). Dakle, Mojsije je želio vidjeti Boga u svoj Njegovoj slavi, ali nije smio, dok su Jošua i ostali vidjeli Gospodina licem u lice i ostali na životu. Zašto? Jer nisu vidjeli Gospodina u punini Njegove slave.

SVJETLO NJEGOVA LICA

Dakle, promotrimo prvo slavu Božju. Neki o tome misle kao o izmaglici, oblaku ili nekoj sličnoj pojavi. Time se potiču izjave poput: „O, na prošloj se službi očitovala slava Božja.” Ali to ograničava i zamračuje Njegovu promisao i to riječima bez prave spoznaje (vidjeti Job 38:2).

Prvo, Božja slava nije oblak. Možda pitate: „Pa zašto se onda u Pismu spominje oblak gotovo svaki put kad se očitovala Božja slava?” Razlog: Bog se krio u oblaku. On je toliko veličanstven da se u Njega ne može gledati pa oblak zastire Njegovo lice; kad ne bi bilo tako cjelokupno bi stvorenje oko Njega bilo uništeno, na mjestu mrtvo. Sjetite se, Bog je rekao Mojsiju da ni jedan čovjek ne može vidjeti Njegovo lice i živ ostati. Sad pitamo: Kako su mogli Izaija (Isaija), Ezekiel i apostol Ivan (Jovan) vidjeti slavu Gospodnju, ostati na životu i pisati o tome? Odgovor je jednostavan: oni su bili u duhu i izvan tijela. Smrtni čovjek ne može stajati u prisutnosti Svetoga Boga očitovanog u svoj Njegovoj slavi. On je oganj koji proždire i u Njemu nema tame (Hebrejima 12:29, 1 Ivanova (Jovanova) 1:5). Pavao je pisao o Isusu:

„...blaženi i jedini Vrhovnik, Kralj kraljeva i Gospodar gospodarâ, koji je jedini besmrtni i koji boravi u nepristupačnoj svjetlosti, kojega nitko od ljudi nije vidio i ne može vidjeti.”

1 Timoteju 6:15-16

Isus boravi u nepristupačnoj svjetlosti koju nitko od ljudi nije i ne može vidjeti. Zapravo, psalmist objavljuje da je Bog ogrnut

svjetlošću kao plaštem (vidjeti Psalam 104:2). Naravno, Pavao je mogao pisati o tome jer je doživio mjeru nepristupačne svjetlosti Njegove veličanstvene prisutnosti na putu za Damask. On je to kralju Agripi opisao ovako:

„...vidio sam, kralju, na svom putovanju u po dana kako s neba dođe svjetlo jasnije od sunca te obasja mene i moje sputnike.”

Djela 26:13

Pavao nije vidio Isusovo lice; on je samo vidio svjetlost koja je dolazila od Njega, svjetlost koja je nadvladala i zasjenila sjajno sunce Bliskog Istoka! Nalazio se u prisutnosti Njegove slave. Nije to bilo jutarnje, a ni poslijepodnevno sunce; bilo je to sunce u podne. Živio sam u „sunčanoj državi”, Floridi, dvanaest godina i nikad *nisam morao* nositi sunčane naočale. Međutim, prije nekoliko godina kad smo Lisa i ja bili na Bliskom Istoku *morao sam* nositi sunčane naočale! Sunce je daleko sjajnije u suhoj pustinjskoj klimi, a blizina ekvatora još više pojačava njegovu blistavost. Sunce je bilo podnošljivo rano ujutro i kasno poslijepodne, ali je od jedanaest do dva sata poslijepodne bilo jarko. Pa ipak Pavao govori da je svjetlost od Isusa bila jasnija od sunca u podne na Bliskom Istoku! Zastanite na trenutak i sjetite se kad ste zadnji put pokušali gledati izravno u podnevno sunce. Teško je to, osim ako nije zastrto ili prekriveno oblakom. Gospodnja je slava bila daleko, daleko blistavija.

To objašnjava zašto su Joel i Izaija (Isaija) govorili da će u posljednjim danima, kad se otkrije slava Božja, sunce potamnjeti. „Dolazi nesmiljeni Jahvin dan ... Jer nebeske zvijezde a ni Štapci neće više sjati svjetlošću, pomrčat će sunce ishodeći, i mjesec neće više svijetliti” (Izaija (Isaija) 13:9-10).

Dopustite još malo objašnjenja. Što vidimo na vedrom noćnom nebu? Zvijezde! One su razbacane po cijelome nebu. No kad sunce iziđe ujutro što se događa? Kamo zvijezde odu? Pobjegnu li zvijezde nekamo do sunčeva zalaska, a onda se trkom vraćaju na svoja mjesta

iz svojih skrovišta na horizontu? Naravno, ne. Onda, što se događa? Sjaj zvijezda je jedna razina, no sjaj je sunca daleko veći pa kad se sunce pojavi one ostanu u tami. Još uvijek su tamo gdje su i bile, ali ih se ne može vidjeti. Isto je tako i s Isusovim povratkom; kad se vrati Njegova će slava biti daleko sjajnija od sunca. Sunce će potamnjeti u usporedbi s Njime; neće se vidjeti premda će još uvijek biti tu! Vau! Razumijete li sada zašto Pavao piše: „Koga čovjek nije vidio niti može vidjeti”?

Slava Jahvina nadvladava svako drugo svjetlo. Bog je savršeno svjetlo, svjetlo koje sve apsorbira. To je razlog zbog kojeg će se ljudi, kad On drugi put dođe, „skrivati u rupama među pećinama i u spiljama zemaljskim, od straha Gospodnjeg i *slave Njegova veličanstva*”⁸ (vidjeti Izaija (Isaija) 2:19, *označio autor*). Ivan (Jovan) je to prikazao:

„zemaljski kraljevi, velikaši”, vojskovođe, bogataši, mogućnici, svi – robovi i slobodni – „sakriše se po špiljama i” gorskim „pećinama”, govoreći gorama i pećinama: „’Padnite na nas’ i ‘sakrijte nas’ *od lica onoga* ‘koji sjedi na prijestolju’ i od Janjetove srdžbe...!”

(Otkrivenje 6:15-16, *označio autor*).

ŠTO JE SLAVA BOŽJA?

Vrijeme je da odgovorimo na pitanje: Što je slava Božja? Vratimo se, stoga, na Mojsijev razgovor s Bogom. Mojsije nije samo tražio Božju prisutnost, on je tražio da vidi Njegovu slavu.

„Pokaži mi svoju *slavu*”, zamoli Mojsije.

Izlazak 33:18, *označio autor*

Hebrejska riječ za *slavu* je *kabowd*. U Strongovom biblijskom rječniku, riječ se objašnjava kao „težina nečega, ali samo figurativno

8 „Uđite u rupe među pećinama i u spilje zemaljske pred užasom Jahvinim, *pred sjajem veličanstva njegovog*...”

u dobrom smislu.” Definicija govori i o sjaju, obilju i časti. Mojsije je molio Boga da mu „pokaže sav svoj sjaj.” Pažljivo pogledajte Božji odgovor:

„Dopustit ću da ispred tebe prođe sva moja *dobrota* – odgovori – i pred tobom ću izustiti svoje ime Jahve.”⁹

Izlazak 33:19, *označio autor*

Mojsije je tražio da vidi svu Njegovu slavu, a Bog mu je odgovorio „sva moja *dobrota*.” Hebrejska riječ za *dobrotu* je *tuwb*. Riječ znači „dobar u najširem mogućem smislu.” Drugim riječima, ništa nije uskraćeno.

Zatim Bog kaže: „Pred tobom ću izustiti svoje ime Jahve.” Prije negoli zemaljski kralj uđe u prijestolnu dvoranu, stražar objavljuje njegovo ime. Objava je popraćena zvucima trube dok kralj ulazi u prijestolnu dvoranu u svom svojem sjaju. Kraljevo se veličanstvo otkriva, a na njegovu dvoru nema zabune tko je kralj. Njegova veličanstvena prisutnost ispunjava ljude strahopoštovanjem. No što bi se dogodilo kad bi taj isti vladar hodao ulicom odjeven kao običan čovjek, bez svoje pratnje? Istina je, ono što je bilo tako jasno na dvoru, sada bi bilo potpuno izgubljeno, a ljudi bi prolazili pored njega ne znajući tko je taj čovjek zapravo. Njegova prisutnost ne bi oduzimala dah niti bi ostavljala dojam kao u prijestolnoj dvorani. A upravo je to ono što je Bog učinio za Mojsija, kad mu je rekao: „Pred tobom ću izustiti svoje ime i proći ću ispred tebe u svom svojem sjaju.”

Rečeno nam je u Novom zavjetu, da se slava Božja otkriva na licu Isusa Krista (2 Korinćanima 4:6). Mnogi, koji su bili u Božjoj prisutnosti, svjedoče da su u viđenju vidjeli Isusa i gledali u Njegovu lice. To je vrlo moguće, no reći ću vam ovo: nisu vidjelu Njegovu slavu u punini.

---

⁹ „Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj – odgovori – i pred tobom ću izustiti svoje ime Jahve.”

Neki mogu reći da su učenici gledali u Isusovo lice nakon Njegovog uskrsnuća od mrtvih. I to je, naravno, točno, no nije se radilo o otvorenom očitovanju Njegove slave. Kao što sam već rekao, bilo je onih koji su vidjeli i iskusili prisutnost Gospodnju u Starom zavjetu, ali ne i očitovanje Njegove slave. Gospodin se očitovao Abrahamu kod hrasta Mamre, no ne u Svojoj slavi (Postanak 18:12). Jakov se hrvao s Bogom, a Jošua Ga (Jošua 5:13-15) nije čak ni prepoznao; naravno ima i drugih primjera.

Kad je Jošua pogledao u Njegovo lice prije napada na Jerihon, Gospodin se pojavio kao ratnik. Jošua ga, ne znajući, upita: „Jesi li ti s nama ili s našim neprijateljima?” (Jošua 5:13). Zatim se Gospodin *otkriva* kao vođa vojske Jahvine te zapovijeda Jošui da skinje svoju obuću jer je tlo na kojem stoji sveto! Jakov se hrvao s Gospodinom cijelu noć i konačno je pred zoru zavapio: „Reci mi svoje ime!” (Postanak 32:30). No vratimo se našem primjeru kad kralj hoda ulicama svoga kraljevstva odjeven kao običan čovjek – prolazi pored ljudi, a ovi ga ne prepoznaju. To ilustrira ono što se dogodilo Jakovu i Jošui, pa ipak su ova dvojica primila veliko otkrivenje tko Bog jest.

Isto se dogodilo i nakon uskrsnuća. Prva osoba s kojom je Isus razgovarao bila je Marija Magdalena koja je mislila da je On vrtlar (Ivan (Jovan) 20:15-16). Učenici su vidjeli Isusa na obali (Ivan (Jovan) 21:4), ali nisu znali tko je On; nisu prepoznali ni Njega ni zvuk Njegova glasa. Prepoznali su Ga tek kad je učinio nešto vrlo poznato. Zatim, hoda s dvojicom učenika kojima je bilo rečeno što će se dogoditi još prije Njegove smrti, no nisu Ga prepoznali. Svi su ovi ljudi gledali Njegovo lice i iskusili Njegovu prisutnost premda se Njegova slava nije očitovala; no svi su primili otkrivenje Njegove prisutnosti.

Suprotno tome, apostol je Ivan (Jovan), boraveći na otoku Patmosu, vidio Gospodina u Duhu; bio je to sasvim drugačiji susret od onoga na obali mora kad su doručkovali zajedno. Ovoga puta, Ivan (Jovan) Ga je vidio u Njegovoj slavi. Opisao je Isusa: „...a njegovo je lice bilo „kao sunce” kad sja „u svoj svojoj sili”.

Kad ga opazih, padoh kao mrtav k njegovim nogama...” (Otkrivenje 1:16-17). Gospodinova je veličanstvena prisutnost bila tako snažna da je Ivan (Jovan) pao kao da je mrtav.

Slava je Božja sve što Boga čini Bogom. Sve Njegove osobine, vlast, sila, mudrost – doslovce Njegova neizmjerljiva težina i veličanstvenost; ništa nije skriveno ili uskraćeno! Ova se veličanstvena prisutnost može iskusiti neovisno o tome vidi li se Božje obličje samo djelomično, kao kad je Mojsije vidio Njegova stopala i leđa, ili se ne vidi kao kad je Savao na putu za Damask vidio samo nepristupačno svjetlo i čuo glas; nije vidio nikakvo obličje.

MJESTO NJEGOVOG PREBIVANJA

Vratimo se Abrahamovim potomcima. Kad je Bog prvi put očitovao Svoju prisutnost na brdu Sinaj, oni su zadrhtali i zavapili: „Jahve, Bog naš, očitovao nam je, eto, *svoju slavu* i svoju veličajnost; čuli smo njegov glas usred ognja ... A sad, zašto da umremo? Ovaj bi nas veliki oganj mogao proždrijeti; budemo li dalje slušali glas Jahve, Boga svoga, mogli bismo umrijeti” (Ponovljeni zakon 5: 24-25, *označio autor*). Nisu mogli izdržati Njegovu veličanstvenu prisutnost, jer nisu imali čistu savjest zbog svojih samoživih putova.

Zatim je podignut šator sastanka i Bog je prebivao u njegovom unutarnjem dijelu koji se zvao „Svetinja nad svetinjama”. Tu je veliki svećenik ulazio jednom godišnje. Tom je prilikom svećenik ulazio prvo kroz vanjsko dvorište gdje se prinosila krvna žrtva na mjedenom oltaru kako bi pred Bogom okajao svoje grijeha i grijeha naroda. Nakon što je to učinio, svećenik bi se oprao u umivaoniku u blizini oltara. Zatim bi kroz zastor ušao u Svetinju. Ovdje nije dopiralo danje svjetlo. Jedino je svjetlo dolazilo od zlatnog svijećnjaka koji je predstavljao Isusa kao naše Svjetlo (Ivan (Jovan) 9:5). Isto tako, ovdje se nalazio stol s kruhovima koji su simbolizirali Isusa kao naš Kruh života (Ivan (Jovan) 6:48). I treća stvar, bio je tu oltar s tamjanom, koji je predstavljao život neprestane molitve i obožavanja.

Međutim, još uvijek nije ušao u prostor gdje je prebivala Božja prisutnost. Ovdje se nalazio još jedan zastor koji je odvajao Svetinju od Svetinje nad svetinjama. Tu je, iznad Prebivališta boravila stvarno očitovana Božja prisutnost. To je onaj zastor koji se razderao kad je Isus predao Svoj duh: „...Hramski se zastor razdera na dvoje, od vrha do dna...” (Matej 27:51). Zapazite da se razderao od vrha do dna, a ne od dna do vrha. Bog je, a ne čovjek, razderao ovaj zastor; Bog je izlazio! On je pripremao novo mjesto Svoga prebivanja, mjesto za kojim je tako dugo čeknuo – srce Svoje obnovljene djece. Kada se to dogodilo? Kasnije, na Pedeseti dan, Bog je ušao u Svoje toliko željeno Prebivalište. Čitamo:

„Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. I ukazaše im se jezici kao od plamena, i razdijeliše se te nad svakog od njih siđe po jedan. Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.”

Djela 2:24

Isto kao što Božja prisutnost nije ušla sve dok Mojsije nije završio rad na Šatoru sastanka, tako je i kad je Isus rekao: „*Svršeno je!*” (vidjeti Ivan (Jovan) 19:30), Bog ušao u svoje novo prebivalište pripravljeno kroz krv vječnoga Janjeta.

„Prema tome, braćo, budući da mi snagom krvi Isusove *otvoreno* možemo ući u Svetinju nad svetinjama – taj novi i životonosni put on nam je otvorio kroz zastor, to jest kroz svoje tijelo – i budući da imamo velikog svećenika koji je postavljen nad kućom Božjom, *pristupajmo* k njemu iskrena srca i sa sigurnim uvjerenjem pošto smo očistili srca od zle savjesti i oprali tijelo čistom vodom. Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade – vjeran je, naime, onaj koji je obećao –...”

Hebrejima 10:19-23, *označio autor*

Mi odvažno *pristupamo* ka Onome tko prebiva u „Svetinji nad svetinjama!” Ovo se mjesto ne nalazi u šatoru ili hramu, ono se sada nalazi u našim tijelima! Da, Bog se preselio u srca ljudi koji su posvećeni kroz Isusovu žrtvu. Često, kad se pozivamo na Njega, zamišljamo kako ulazimo u neku prijestolnu dvoranu udaljenu milijunima kilometara. Ne, Njegovo se prebivalište nalazi u našim srcima! Još se nismo naučili okretati prema unutra; još uvijek gledamo prema van! Novi nam zavjet jasno veli: „Ne trebaš ići na nebesa (da bi našao Krista i doveo ga dolje da ti pomogne)”¹⁰ (Rimljanima 10:6, NLT).

Da, Bog ima svoju fizičku prijestolnu dvoranu smještenu na trećem nebu. Pa ipak, On je toliko žudio za bliskošću sa Svojim narodom da je u Starom zavjetu postavio svoje prebivalište na zemlji, u šatoru, gdje je prebivala Njegova očitovana prisutnost. A sada je Svoje prebivalište postavio u srcima onih koji su svoje živote predali Isusu i traže ispunjenje Njegovim Duhom. On je sebi napravio mjesto koje je najbliže predmetu Njegove ljubavi i naklonosti. Kad se mi približimo k Onomu tko boravi u našim srcima, mi, isto tako, dolazimo pred prijestolje udaljeno milijunima kilometara. Kako to može biti? Nema udaljenosti u Božjem Duhu. Nalaziti se u Njegovoj prisutnosti znači biti u prijestolnoj dvorani zajedno s Isusom i Ocem, jer On je Kristov Duh i On je Božji Duh! (Vidjeti u Rimljanima 8:9).

Zapazite da je pisac rekao: „Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše *nade* – vjeran je, naime, onaj koji je obećao ...” Isti pisac također veli:

„Nju (nadu) imamo kao pouzdano i čvrsto sidro duše „koje prodire u *prostor* iza zastora” ...

Hebrejima 6:19, *označio autor*

Budući da se zastor razderao, svaki vjernik na svijetu može doći u Božju prisutnost na nov i živ način. Sada je naše tijelo postalo

---

¹⁰ ..., 'Ne reci u svom srcu: Tko će uzići na nebo?' – to jest da dovede Krista...

zastor. Ako smo u stanju doći iza vanjskog dvorišta našeg tijela jer smo ga razapeli ili zanijekali (vidjeti u Galaćanima 5:24), tada ulazimo u novu „Svetinju nad svetinjama” srca gdje je moguće imati stalno zajedništvo. Njegova prisutnost postaje stvarna i stalna. On nam jamči da će, približimo li se s iskrenim srcima, očitovati Svoju prisutnost! On nikad nije rekao da je to za neko određeno ili ograničeno vrijeme! Baš kao i u Šatoru sastanka, Njegova je prisutnost bila stalna kad su bili iskreni prema Njemu; isto je i s Njegovom prisutnošću u ‘Šatoru sastanka’ koji je u našim srcima.

Poslušajmo ponovo Jakovljeve riječi: „Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama.” Kakva nada, kakva sigurnost! Bog obećaje i zaklinje se samim sobom, jer „...da bismo po tim dvjema nepromjenjivim stvarima u kojima Bog ne može prevariti imali snažan poticaj – mi što smo se utekli (Bogu) da se domognemo nade koja nam je određena” (Hebrejima 6:18). Što je ova nada? Približimo li se mi k Njemu, On će se približiti k nama! To nam Bog jamči!

Pa zašto onda puno više ljudi ne uživa u Njegovoj očitovanoj prisutnosti? A.W. Tozer je vapio:

„Sa zastorom koji je uklonjen jer je Isusovo tijelo bilo slomljeno, s time da nas ništa na Božjoj strani ne sprečava da uđemo, zašto još uvijek ne ulazimo? Zašto pristajemo provoditi naše dane izvan Svetinje nad svetinjama i nikad ne uđemo kako bismo gledali u Boga? Čujemo kako nam mladoženja govori: „...daj da ti vidim lice i da ti čujem glas, jer glas je tvoj ugodan i lice je tvoje krasno” (Pjesma nad pjesmama 2:14). Osjećamo da je taj poziv upućen nama, no ipak ne dolazimo bliže, a godine prolaze i mi ostarimo, umorimo se prebivajući u vanjskom dvorištu Šatora sastanka. Što nas priječi?”

"The Pursuit of God", str. 41.

Pitanje i dalje stoji? Što nas priječi? Zbog čega se upiremo u vlastitoj snazi i ne vidimo znaka zbog našeg sljepila? Toliko nas je nezadovoljno i dosadno nam je, a imamo takvu predivnu nadu poduprtu Njegovim obećanjem koje se ne može prekršiti? Kako budemo išli dalje, otkrit ćemo što je to što nas priječi da imamo takvo predivno zajedništvo s Bogom, zajedništvo koje može imati svaki vjernik.

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Na početku ovog poglavlja, postavili smo slijedeća pitanja:
„Zašto mnogi pristaju imati samo mentalni odnos s Bogom? Zbog čega pristajemo na kršćanstvo bez Krista? Kako smo naučili biti zadovoljni bez bliskosti s Njime?”
Kako biste odgovorili na ova pitanja?
2. Autor je naveo da nam psihologija govori kako će odnosi koje smo imali zadnjih pet godina oblikovati našu osobnost. Isto tako tvrdi da je ova izjava potvrđena u Pismu: „Zli razgovori kvare zdravo ćudoređe!” (1 Korinćanima 15:33), i „Druži se s mudrim i postat ćeš mudar” (Izreke 13:20). Jeste li u životu imali razdoblja koja mogu biti primjer jednog ili oba ova ekstrema? Kakvi su bili rezultati?

6. POGLAVLJE

BOŽJI PRIJATELJI

On im je ponudio bliskost odnosa,
no oni ga nisu mogli ostvariti jer su tako odabrali.

Dok sam pisao ova prva poglavlja, takva se glad raspirila u mojem srcu. Raspravljajući o ovim stvarima rasplamsalo je i povećalo moju želju da tražim Onoga tko nas tako prekrasno ljubi. Bog neprestano traga za nama kao pojedincima u ovoj vječnoj ljubavi. Međutim, ovaj Jedan, tako vrijedan naše potrage nije netko koga se može „uloviti” *samo tako*. On je svet i velik Kralj i kao takvog Ga trebamo poštovati. Sasvim je sigurno da ne možemo govoriti o „doći bliže Bogu”, a da se prvo ne osvrnemo na pitanje „svetoga straha”.

RAZDVAJANJE PUTOVA

Na ovom se raskrižju „ugodne poruke” i istina često razilaze. Ove se poruke mogu naći u svim denominacijama ili krugovima; one

govore o Bogu koji žudi za ljudima i želi ih blagosloviti. No poruke imaju grešku jer nikad ne govore o Njegovoj svetosti. Često se to radi iz dobrih pobuda; neki su vidjeli ili iskusili tragediju legalizma, dok drugi, jednostavno žele da ljudi budu voljeni i njegovani. A ima i toga da se namjerno propovijedaju nepotpune poruke, kako bi se pridobilo više sljedbenika.

Oni koji su izbjegli legalizmu te propovijedaju samo o ljubavi i o Bogu koji razumije i kompenzira naše bezakonje i svjetovnost, zapravo su reakcionarni u svojim motivima i taktikama. Nisu to dobili tražeći Njegovu prisutnost i dolazeći u nju kako bi čuli Njegovu riječ. Da jesu, shvatili bi da nema drugog načina za pristupiti bliže Bogu osim stazom omeđenom koliko svetom ljubavlju toliko i svetim strahom.

Ovakve propovijedi govore o „Gospodinu s kojim se lako može”, na račun pravog cilja kojeg On želi postići. Izostavljajući strah Gospodnji, zapravo „isključuju Njegovu prisutnost” od ljudi.

TREBA GA ŠTOVATI

Postoji vječna, nepromjenjiva istina koja se odnosi na primanje u Njegovu prisutnost. Ona je sažeta u ovom jednom stihu:

„Bog je strahovit u zboru svetih,
velik i strašan svima oko sebe.”

Psalam 89:8

Pročitajmo još jednom drugi dio stiha. „Bog .... velik i strašan svima oko sebe.” To je uvijek istina i zauvijek vrijedi: nikad nećete vidjeti da se Božja prisutnost očituje u atmosferi gdje nema strahopoštovanja. On se neće ni približiti, a kamoli prebivati u okruženju gdje Mu se ne iskazuju vrhunska čast, poštovanje i štovanje. Stvarno nije važno koliko je dobro pjevanje ili „slavljenje”, koliko je dobro propovijedanje ili učenje, a molitva „biblijska”;

ako nema straha Božjega, On neće doći blizu i očitovati se. Ništa se to ne razlikuje od Elija i njegovih sinova.

Tijekom sam godina ulazio u dvorane sa stotinama ili tisućama okupljenih vjernika, a puno se puta, nažalost, čak ni tračak Božje prisutnosti nije mogao osjetiti. Razlog: nije bilo svetog straha među ljudima, a ponekad ni među vodstvom. Timovi za obožavanje i slavljenje mogu biti izvanredni, sa zastavama koje vijore i plesačima koji plešu, sa izvježbanim glazbenicima i pjevačima. Službe mogu biti inovativne, na visokoj tehnološkoj razini, popraćene vijestima u medijima. Događaj može biti kreativan i zabavan, ljude se dočekuje na duhovit način, teme su zanimljive, ali nešto nedostaje. Atmosfera je prazna, nema Božje prisutnosti. Činjenica koja doslovno slama srce je ta da većina prisutnih nije svjesna te Božje odsutnosti. (Dopustite mi na ovom mjestu reći da su inovativni načini propovijedanja osvježavajući i ni na koji način sami po sebi ne priječe Božju prisutnost. Bio sam na takvim ultra modernim mjestima i uživao u Božjoj prisutnosti. Božja prisutnost nema nikakve veze s tehnologijom ili njezinim nedostatkom, već ona odražava stanje srca.)

U takvim me je situacijama Gospodin vodio da govorim o poslušnosti i strahu Gospodnjem, a većina bi ljudi odgovorila na poziv za pokajanje, uključujući i same voditelje. Gotovo bez iznimke, prije negoli se počne s molitvom, Božja se prisutnost očituje, a ljudi počnu plakati. Zašto se to događa? Jer se Bog približava onima koji Ga ljube, štuju i boje Ga se. Zato je Jakov rekao:

„Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama! Grešnici, operite ruke! Vi s razdijeljenom dušom, očistite srca! Osjetite se bijednima, zatužite i zaplačite! Neka se vaš smijeh pretvori u tugu, a radost u žalost!”

Jakov 4:8-9

Pogledate li samo ovlaš ovaj stih mogli biste pomisliti da se Jakov obraća nespasenima, jer obično na njih mislimo kad

kažemo „grešnici”. No Jakov se petnaest puta u svojem izlaganju obraća svome slušateljstvu s *braćo*. Dakle, on govori onima koji su novorođeni.

Stoga pogledajmo tu riječ za grešnika; to je grčka riječ *hamartolos*. Vine definira riječ u doslovnom značenju „onaj tko promašuje cilj.” Ispravno je tu riječ koristiti za osobu koja nije spašena, ali se ona isto tako odnosi i na kršćanina. U tom, dakle, kontekstu ona označava vjernika koji promašuje cilj u svojem razmišljanju, što povratno dovodi do pogrešnog djelovanja ili ponašanja. Jakov nastavlja: „Vi s razdijeljenom dušom očistite srca!” Ovom izjavom on dopire do samog korijena stvari zašto vjernik promašuje cilj.

Najvažnije je da razumijemo kako strah Gospodnji počinje u našem srcu i očituje se u našem djelovanju. Bog je u jednom trenutku rekao o Svojima (zapazite riječ „pristupa”):

„...Jer mi narod ovaj samo ustima *pristupa* i samo me usnama časti, a srce mu je daleko od mene, i njegovo štovanje naučena ljudska uredba...”

(Izaija (Isaija) 29:13, *označio autor*)

Pristupanje k Bogu uvijek počinje u srcu koje se boji i ljubi Boga više od bilo čega ili bilo koga drugog. Nije to samo djelovanje, već motiv srca. Stoga, prije negoli odredimo što je to strah Gospodnji, moramo raspraviti pitanje stava srca.

Pa počnimo: bojati se Boga znači cijeniti Ga, štovati Ga te mu iskazivati čast; isto tako obožavati Ga, diviti Mu se i poštovati Ga. To znači drhtati pred Njim iskazujući najveće štovanje Njemu i Njegovoj prisutnosti, Njegovim zapovijedima i Njegovim željama. A to je samo početak.

PRISTUPANJE BOGU S NEPOŠTOVANJEM

Ponekad je dobro da bismo razumjeli što nešto jest znati što nešto nije. Izvanredan primjer dolaska u Božju prisutnost bez svetog straha možemo vidjeti u životima dvojice Aronovih sinova.

Prije završetka izgradnje Šatora sastanka, Bog je uputio Mojsija: „A onda dovedi k sebi između Izraelaca svoga brata Arona zajedno s njegovim sinovima: Nadabom, Abihuom, Eleazarom i Itamarom, da mi služe kao svećenici” (Izlazak 28:1).

Ovi su ljudi bili odvojeni i obučeni da služe Jahvi te da stoje u procjepu za narod. Bili su ovlašteni doći u Njegovu prisutnost. Njihove dužnosti i parametri obožavanja bili su utvrđeni sasvim određenim uputama koje je Bog dao Mojsiju. Nakon obuke bili su posvećeni, a onda je Božja prisutnost ispunila Šator sastanka, i njihova je služba počela.

No za dvojicu između njih bila je vrlo kratka, čak i nakon što se slava Jahvina očitovala u Šatoru sastanka. Jer nešto kasnije:

„A sinovi Aronovi Nadab i Abihu uzmu svaki svoj kadionik; stave u nj vatre i na nju metnu tamjana da prinesu pred Jahvom *neposvećenu* vatru, koju im on ne bijaše propisao.”

(Levitski zakonik 10:1, *označio autor*)

Zapazite da su Nadab i Abihu prinijeli *neposvećenu* vatru u Božju prisutnost. Jedna od definicija za *neposvećen* u Websterovom rječniku je: „Iskazivanje nepoštovanja ili prezira prema svetim stvarima; nepoštovanje.” To znači postupati s onime što Bog naziva svetim ili posvećenim kao da je nešto sasvim obično. Ova su dvojica pograbila kadionike, krenula da štuju Boga, ispunila kadionike vatrom i tamjanom po svom izboru, a ne onako kako je Jahve bio propisao. Bili su nepažljivi prema onome što je bilo sveto i stoga neposlušni.

Stupili su u Božju prisutnost noseći neprihvatljivu žrtvu, jer su se prema svetim stvarima odnosili kao da su nešto obično. Pogledajte što se dogodilo:

„Ali izbije plamen ispred Jahve te ih proguta – poginuše oni pred Jahvom.”

(Levitski zakonik 10:2)

Ova su dvojica ljudi doživjela trenutnu osudu, poginuvši na licu mjesta. Ovo se nepoštovanje dogodilo u samoj Božjoj prisutnosti i premda su bili svećenici, nisu bili izuzeti od toga da Bogu iskažu čast. Sagriješili su pristupivši svetom Bogu kao da je On nešto posve obično! Njegovu su prisutnost uzimali zdravo za gotovo! Poslušajte što je Mojsije rekao odmah nakon izvršene osude i zapazite riječi *koji su mi blizu*:

„Nato će Mojsije Aronu: ‘To je ono što je Jahve navijestio: Po onima *koji su mi blizu* svetim ću se pokazati; pred svim ću se pukom proslaviti.’”

(Levitski zakonik 10:3, *označio autor*)

To je vječna koliko i sveopća odredba. Bog kaže da Mu se nitko ne može *približiti* ako Ga ne cijeni. Moramo Boga držati svetim i iskazivati Mu poštovanje u Njegovoj prisutnosti, a ne Ga smatrati nečim običnim.

Gospodin je sasvim jasno rekao da nepoštovanje ne može opstati u Njegovoj prisutnosti, ali Nadab i Abihu nisu slušali. Bog se nije promijenio; On je još uvijek isti, sveti Bog. Stoga ne očekujmo da u Njegovu prisutnost možemo ući sa stavom nepoštovanja!

Nema posebnih iznimaka zbog obiteljskih veza. Ova su dvojica bili svećenici i Mojsijevi nećaci kao što su bili Aronovi sinovi. No obojica su znala da ne smiju dovoditi u pitanje Božju osudu, jer samo je On pravedan. Zapravo, Mojsije je upozorio Arona i ostala dva njegova sina da ne žale zbog te osude, jer će i oni poginuti. Time

bi i dalje iskazivali nepoštovanje Bogu, tako da su tijela Nadaba i Abihua iznesena izvan tabora i pokopana.

Ova su dvojica mladića olako shvatila Božje sasvim određene upute. Došli su s nepoštovanjem i nisu imali straha Gospodnjeg, a ovi su stavovi srca doveli do djelovanja iz neposlušnosti. Vidimo da je korijen grijeha nedostatak straha Gospodnjeg.

STREPITI OD BOGA NASUPROT STRAHU GOSPODNJEM

Kad se Bog objavio djeci Izraela na brdu Sinaj, oni nisu mogli stajati u Njegovoj prisutnosti. Razlog: nisu se bojali Jahve, jer kad su se povukli iz Božje prisutnosti, Mojsije im je rekao:

„Ne bojte se ... Bog je došao da vas samo iskuša; da strah pred njim ostane s vama te da ne griješite.”

(Izlazak 20:20)

Mojsije je rekao: „Ne bojte se, jer je Bog htio vidjeti imate li straha Gospodnjeg.” Zvuči kao proturječnost, ali nije. Mojsije je pravio razliku između strepiti od Boga i straha Gospodnjeg. Razlika je ogromna. Osoba koja strepi ili je zastrašena Bogom nešto skriva; ona se ne želi približiti jer će čisto svjetlo Božje prisutnosti donijeti na vidjelo sve što ona krije. Pavao nam veli: „Sve razotkriveno dolazi k svjetlu”¹ (Efežanima 5:13).

Bog ne želi da budemo zastrašeni Njime, već da imamo Božji strah. Pavao piše: „Bog nam nije dao duh bojažljivosti” (2 Timoteju 1:7), a Ivan (Jovan) piše: „U ljubavi nema straha; naprotiv, savršena ljubav isključuje strah, jer strah pretpostavlja kaznu. A tko se boji, nije savršen u ljubavi” (1 Ivanova (Jovanova) 4:18). Ovi ljudi govore o duhu straha, a ne o Božjem strahu; jer nam pisci Novog zavjeta isto tako kažu „sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje” (Filipljanima 2:12); i ponovo, Pavao nam kaže „čuvajmo

1 „Sve razotkriveno dolazi po svjetlu k sjaju;...”

i dalje milost. Njom i dalje štujemo Boga kako mu je ugodno, u strahu i poštovanju. Uistinu, naš ‘je Bog oganj koji proždire’” (Hebrejima 12:28-29). Petar je još izravniji kad piše: „...jer stoji pisano: ‘Budite sveti jer sam ja svet!’ Ako dakle zovete Ocem onoga koji bez pristranosti prema osobama sudi po djelima svakoga pojedinca, provodite sa strahom vrijeme svoga boravka u tuđini!” (1 Petrova 1:16-17). Čitajući ove izjave ne možete reći da sveti strah nije vitalni dio novozavjetnog kršćanstva.

Zapazite da je Mojsije rekao narodu kad je došla Božja prisutnost: „...da strah pred njim ostane s vama te da ne griješite.” Ono što nas čuva da ne griješimo nije ljubav, nego strah Gospodnji. Pavao veli: „...da sa strahom i drhtanjem postignete svoje spasenje”, a ne „s ljubavlju i dobrotom.” U jednoj drugoj poslanici on nas ohrabruje, budući da imamo obećanje da će Božja prisutnost prebivati među nama: „...očistimo se, ljubljeni, od svake tjelesne i duševne ljage, i privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu!” (2 Korinćanima 7:1). Zapazite da nije rekao „...u ljubavi Božjoj.”

Nikad neću zaboraviti svoj posjet poznatom službeniku koji se nalazio u zatvoru zbog pronevjere. Upitao sam ga: „Kad si otpao od ljubavi Kristove?”

Pogledao me je i rekao mi bez oklijevanja: „Nisam otpao!” Zaintrigiran, upitao sam ga: „Ali što je s pronevjerom i preljubom?”

Odgovorio je: „Johne, cijelo sam vrijeme volio Boga, ali Ga se nisam bojao.” A onda je rekao nešto što me je zapanjilo: „Johne, postoje na tisuće američkih kršćana poput mene. Oni nazivaju Isusa svojim Spasiteljem i ljube Ga, ali Ga se ne boje kao svog suverenog Gospodina.”

U tom sam trenutku doživio prosvjetljenje. Shvatio sam da možemo voljeti zamisao „Isusa”, koju smo stvorili u vlastitoj mašti i razumijevanju, ali to nije stvarni Isus. Naime, Pismo nam veli da

je strah Gospodnji početak ili početna točka spoznaje Boga (vidjeti Izreke 1:7; 2:5). Shvatio sam i to da je ovaj čovjek volio iskrivljenu sliku o Isusu.

„O, KAD BI ME SE SAMO BOJALI”

Mojsije je bio vrlo jasan: strah nas Božji čuva od grijeha, a grijeh nas odvaja od zajedništva s Bogom. Bog je rekao narodu s kojim je sklopio Savez: „...nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega. Vaši su grijesi lice njegovo zastrli...” (Izaija (Isaija) 59:23). Zapazite da je rekao da su nas naši grijesi odvojili od Boga, a ne Njega od nas. Govoreći ovo, On se obraćao Svome narodu, a ne poganima. Mi smo oni koji se odvajaju od zajedništva s Bogom, a korijen je toga nedostatak straha Gospodnjeg.

Suprotno od čovjeka koji *strep*i od Boga, čovjek koji *se boji* Boga nema što kriti. On zna da je njegov život otvorena knjiga pred Bogom. On Božje želje drži visoko iznad svega drugog. One su daleko više od onoga što žele njegovi prijatelji, obitelj, ili čak njegova duša. Čovjek shvaća da ga ne može ispuniti ništa kao što može poslušnost Bogu. On niječe samoga sebe, uzima svoj križ i slijedi Isusa. Živi za Boga.

Ovo je opis Mojsijeva života. Mojsije se bojao Boga. Izraelci nisu; oni su cijenili svoje želje, potrebe i ugodu daleko više od onoga što je Bog želio. Nisu se pouzdavali u Njega premda su govorili da Mu vjeruju. Stalno su sumnjali, premda su govorili nešto drugo. Nisu cijenili Njegovu riječ, želje ili zapovijedi iznad svega ostalog, a zato što Ga se nisu bojali nisu Ga mogli iskreno ljubiti. Zašto? Nikada nisu iskusili stvarno otkrivenje tko On jest. Zbog toga su se povlačili iz Njegove prisutnosti. Postojale su stvari koje je trebalo skrivati od svjetlosti Njegove prisutnosti. Znali su da će ih to svjetlo na određenoj razini prisiliti da se obračunaju s tim stvarima i odaberu komu će služiti.

I dok su se Izraelci povlačili natrag, Mojsije je dolazio sve bliže. Sada je morao reći Bogu da Njegov vlastiti narod, kojeg je On, Bog, tako silno i predivno oslobodio iz ropstva i doveo k Sebi, ne želi doći bliže k Njemu. Mojsije se užasavao tog trenutka, ali je Bog sve već znao i iznenadio je Mojsija rekavši:

„Čuo sam riječi što ih je taj narod tebi upravio. Sve što su rekli dobro je.”

(Ponovljeni zakon 5:28)

Mogu zamisliti šok na Mojsijevu licu. Ne samo da ga je iznenadilo to što je Bog čuo njihove riječi (nije li čudesno kako zaboravimo da On sve zna), već ga je šokiralo što su djeca Izraelova jednom imala pravo! Zatim je Mojsije promućao nešto poput: „Zbog čega ti ne mogu pristupiti?”

Mogli ste čuti žaljenje u Božjem glasu kad je objašnjavao zbog čega Mu narod ne može *doći bliže*:

„Kad bi samo njihova srca bila takva da me se uvijek boje i drže sve moje zapovijedi...”

(Ponovljeni zakon 5:29)

Ovim su Božjim odgovorom dvije stvari postale kristalno jasne. Prvo, nemoguće je približiti se k Bogu ako nema straha Božjega; i drugo, postojanje toga straha dokazuje poslušnost Njegovim zapovijedima. Djeca su Izraelova znala kako treba govoriti i izgledati, ali u njihovim srcima nije bilo straha Gospodnjeg. Strah Gospodnji uvijek počinje u našim srcima i očituje se u našoj poslušnosti!

Zatim Bog izgovara najtragičnije riječi u cijelom Starom zavjetu. On kroz Mojsija poručuje Svome narodu:

„Hajde, reci im: Vratite se u svoje šatore!”

(Ponovljeni zakon 5:30)

Kako je moralo biti teško Božjem srcu, a kako je žalostan bio Mojsije kad se vraćao. Čak i sada, moje srce osjeća tu težinu. Bog ih je izveo iz Egipta zbog jednog razloga – da ih dovede k Sebi – a oni to nisu razumjeli (vidjeti Izlazak 19:4). Bila je to božanska svrha u Njegovom velikom izbavljenju. Pa ipak, kad se pojavila prigoda da im se otkrije, oni su se povukli; nisu mogli stajati u Božjoj prisutnosti, jer Ga se nisu bojali. Vratili su se u svoje šatore i ostali odvojeni od Njegove prisutnosti i Njegovog glasa. On im je nudio zajedništvo, ali ga oni zbog vlastitih odabira nisu mogli ostvariti.

PRIJATELJSTVO S BOGOM

S druge, pak, strane, poslušajte riječi koje je Bog uputio Mojsiju nakon što je rekao narodu da se vrati u svoje šatore:

„A ti ostani ovdje kod mene; kazat ću ti sve...”

(Ponovljeni zakon 5:31)

Vau! „Ostani ovdje kod mene; kazat ću ti sve ...!” Kakvo ushićenje! Kakva apsolutna radost! Kakva neshvatljiva povlastica! Mojsije je pozvan da ostane i čuje što je na Božjem srcu! Nema ničeg boljeg u cijelome svemiru! Biti pozvan ostati u prisutnosti Onoga tko je beskonačan u Svojoj ljubavi, mudrosti, znanju i sili. Stajati blizu Onoga koga obožavaju i za kim žude nebesa. A Mojsiju je bio upućen taj poziv!

Mojsije je prigrlio strah Gospodnji i stoga je mogao imati zajedništvo s Bogom. Vidimo dokaz toga u riječima psalmiste: „Mojsiju objavi putove svoje, sinovima Izraelovim djela svoja” (Psalam 103:7). Mojsije je često znao što će Bog učiniti prije negoli je to učinio, jer je Bog otkrivao svoje srce Mojsiju dok je ovaj boravio na tom mjestu prisutnosti, mjestu na koje narod nije mogao doći.

Izraelci su poznavali Boga po tome što je odgovarao na njihove molitve. No nisu poznavali Njegove motive, želje, planove i druge duboke stvari u Njegovom srcu. Znali su što je On učinio, ali ne zašto je to činio. Mojsije je poznavao Boga po onome što je bilo izrečeno na skrovitom mjestu. Jedan od mojih omiljenih stihova je:

„Prisan je Jahve s onima koji ga se boje i Savez svoj objavljuje njima.”

(Psalam 25:14)

Mogli bismo to reći ovako, a da ne promijenimo smisao rečenice: „Tajne se Božjega srca otkrivaju onima koji Ga se boje, njima On objavljuje svoj Savez.” Svi mi imamo svoje tajne (nisu sve loše) i ne dijelimo ih s poznanicima, već prije s bliskim prijateljima, onima s kojima imamo zajedništvo i kojima vjerujemo. Postoji dobar razlog za to: znamo da ti ljudi nikada neće iskoristiti dragocjene stvari našeg srca kako bi nas povrijedili ili iskoristili. Oni znaju brižno postupati s onime što je nama dragocjeno i neće pogrešno tumačiti ono što smo im povjerili niti će to izvrnuti radi svoga dobitka. To su ljudi koji poznaju naše srce i žele nam samo sve najbolje.

I Bog je takav; On ne dijeli svoje tajne s onima koji se prvenstveno brinu za svoj užitek i dobrobit. On svoje tajne povjerava onima koji imaju Njegovo srce i koji su svoje živote položili pred Njega – one koje On naziva svojim prijateljima. U jednom prijevodu stoji: „Prijateljstvo s Jahvom pripada onima koji ga se boje, njima on otkriva tajne svoga Saveza”² (Psalam 25:14, NLT).

ABRAHAM, BOŽJI PRIJATELJ

U Starom zavjetu postoji čovjek kojeg je Bog nazvao svojim prijateljem – njegovo je ime Abraham. Zbog čega je on bio Božji prijatelj? Odgovor se nalazi u najvećem ispitu kojeg je ikad iskusio. Abraham je dvadeset i četiri godine čekao na ostvarenje Božjeg

2 „Prisan je Jahve s onima koji ga se boje i Savez svoj objavljuje njima.”

obećanja: sina kojeg mu je rodila Sara, njegova žena nerotkinja. Bog je ovog sina dao kad je već odavno prošlo vrijeme rađanja; nazvali su ga Izak, što znači *smijeh*. Ovaj je mladić u njihovu kuću donio radost kakvu nisu mogli ni zamisliti.

Bog je pažljivo motrio ovu obitelj i vidio kako između Abrahama i njegovog ljubljenog Izaka sve više jača međusobna ljubav. Došlo je vrijeme ispita i Bog je rekao Abrahamu: „Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka *koga ljubiš*, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati” (Postanak 22:2, *označio autor*).

Možete li zamisliti kako se Abraham šokirao zbog ovog zahtjeva? Ovo je bilo dijete obećanja, dijete koje je strpljivo čekao dvadeset i četiri godine. Jišmael je već bio otišao – neće mu nitko ostati! Zašto sada kad je veza ljubavi tako jaka? Zašto je Bog čekao tako dugo? Zašto to nije tražio kad je ovaj bio tek maleni dječak? Mnogi biblijski znalci vjeruju da je Izaku bilo trideset i tri godine.

Možete li zamisliti tu noć? Mora da se silna borba odvijala u Abrahamovoj duši. Kako je Bog mogao tražiti tako nešto? Do sada je sve teklo po planu. Izak će se jednog dana oženiti, a njegovi će potomci stvoriti narode i kraljeve koje je Bog obećao. Zašto Bog traži njegov život tako prerano? Možete li čuti ta pitanja koja muče Abrahamovu dušu: *Zašto mi je uopće i dao Izaka? Zar mi ga je dao samo da bi ga sada uzeo? Ljubi li On Izaka kao što ga ja ljubim? Zašto ne uzme moj život umjesto Izakovog?*

No nešto je u Abrahamu nadvladalo sva ta pitanja i razmišljanja: strah Gospodnji kojeg je imao. Bog je rekao, a on će poslušati. Čitamo: „*Ujutro Abraham podrani*, osamari magarca, sa sobom povede dvojicu svojih slugu i svog sina Izaka, pošto je prije nacijepao drva za žrtvu paljenicu, i uputi se na mjesto koje mu je Bog označio” (Postanak 22:3, *označio autor*). Zapazite riječi: „*Ujutro Abraham podrani...*” Jeste li ikada čuli nekoga da kaže: „Bog radi na meni u

vezi te stvari već nekoliko mjeseci – no nisam to još učinio”? Time se upravo otkriva nedostatak straha Božjega.

Bojati se Boga znači drhtati od Njegove riječi. To znači poslušati čak i onda kad ne vidimo razlog za to ili koristi od toga. To znači poslušati čak i onda kad ne razumijemo. Poslušnost znači poslušati čak i onda kad boli! Kao glasnici evanđelja činimo medvjedu uslugu tijelu Kristovom kad razvijamo, a to često činimo, stav poslušnosti samo radi vlastite koristi. Govorimo stvari poput: „Ako daješ, Bog će tebi davati...” ili „ako moliš, tada će Bog ...” ili „ako poslušаш, Bog će...” Kao da poručujemo: „Dođite k Isusu da biste dobili”. Vjerujem li ja da Bog blagoslivlja? Apsolutno! Međutim, blagoslov nikad ne bi trebao biti naš motiv zbog kojeg Mu služimo. Trebamo služiti zbog onog tko Bog jest, a ne zbog onog što može učiniti za nas.

Abrahamova je poslušnost bila trenutačna jer je putovao tri dana do planine koju mu je Bog pokazao. Zašto Bog nije odabrao neko mjesto u blizini? Zbog čega trodnevno putovanje? Vjerujem da je Bog Abrahamu dao vremena da razmisli, čak da se vrati natrag. Jedna je stvar poslušati odmah u startu, no što je s ustrajnošću? Što se događa tri dana kasnije kad vam Bog više ništa ne govori, a vi sada buljite u planinu na kojoj ćete morati usmrtiti vama najdraže biće?

Unatoč tomu, Abraham se popeo na vrh planine, postavio žrtvenik, svezao Izaka i podigao nož. A onda je iznenada anđeo Jahvin zazvao Abrahama:

„Ne spuštaj ruku na dječaka – reče – niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga *bojiš*, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.”

(Postanak 22:12, *označio autor*)

Po čemu je Bog znao da Ga se Abraham boji? Jer je poslušao čak i onda kad nije razumio; čak i onda kad je boljelo; čak i onda kad

mu to nije koristilo. Bog je promatrao kako Abraham stavlja Božje želje iznad svega drugoga. Tada je Bog znao: „Ovo je čovjek kojemu Se mogu otkriti, i s kojim mogu podijeliti Svoje srce.”

OTKRIVENI BOŽJI KARAKTER

Odmah nakon toga, Abraham podiže svoj pogled i ugleda ovna rogovima zapletenog u grmu, a iz dubine njegova srca izvije se usklik: „*Jahve, Jira!*” (Što znači „*Bog provida*”). On je bio prvi koji je upoznao Boga kao Jahvu Jira. Bog je otkrio ovu stranu Svoga karaktera, koju nitko prije Abrahamovog ispita poslušnosti i strahopoštovanja nije znao.

Vi me možete poznavati kao „Johna Beverea, pisca knjiga”. Neki me od vas mogu poznavati kao „Johna Beverea, propovjednika”. No postoji osoba koja se zove Lisa, a ona me poznaje kao „Johna Beverea, supruga”. Ona je moj intimni prijatelj kao što je i moja žena; njoj otkrivam tajne koje nitko drugi ne zna. Postoje i sinovi koji me poznaju kao „Johna Beverea, taticu.” S njima imam odnos koji mogu imati samo otac i sinovi. I vi imate takve ljude u svom životu. Bog je isti takav.

Bog je s Abrahamom dijelio stvari koje nitko drugi nije znao. Čak je Abrahamu govorio o svojim planovima i dopustio mu da kaže svoje mišljenje. Oni su raspravljali. Gradovi Sodoma i Gomora bili su takav slučaj. Bog je rekao: „Zar da sakrivam od Abrahama što ću učiniti...” (Postanak 18:17). Bog je pristupio Abrahamu kako bi raspravio situaciju te je cijenio i poslušao ono što je Abraham imao za reći. Na kraju bi Sodoma bila pošteđena da je u njoj bilo deset pravednika. Ali nije ih bilo!

NESVJESTAN BOŽJEG PLANA

Zanimljivo je da se Abrahamov nećak, Lot, kojeg Biblija naziva „pravednim” (vidjeti u 2 Petrovoj 2:7) toliko razlikovao. Lot je bio

tjelesan i nije se bojao Boga. Njegova je priča sasvim nešto drugo. On je krenuo s Abrahamom, no uvijek će tamo gdje tjelesna narav boravi s duhom na kraju doći do sukoba. Abrahamu su više zanimala Božje stvari nego svijet pa je dao Lotu mogućnost izbora. Abraham će se zadovoljiti s ostacima što će se na kraju pokazati, a da to ova dvojica ljudi nisu tada znali, najprobitačnijim, jer to će biti zemlja u kojoj teku med i mlijeko.

Čitamo: „Lot je dugo gledao plodnu Jordansku dolinu...”³ (Postanak 13:10, NLT). U to je vrijeme to bila najpoželjnija i najplodonosnija zemlja. Zašto dugi pogled? Znao je da su Sodoma i Gomora gradovi puni grijeha i opačine. Ovaj je dugi pogled vjerojatno pokušavao proniknuti način na koji se može uživati to obilje, a da se ne padne pod njihov utjecaj. Odlučio je podignuti svoj šator na ravninama oko Sodome, a ne živjeti u gradu. Na taj se način mogao udaljiti od samog epicentra zla, a još uvijek uživati u obilju toga kraja. Čitamo: „...dok je Lot živio po mjestima u dolini i razapeo svoje šatore do Sodome” (Postanak 13:12). Međutim, ma kako dobri bili vaši planovi da ne grijehate, ne bojite li se Boga vi ćete naginjati tome. To je vrijedilo i za Lota; počeo je sa šatorima u dolini, no šest poglavlja kasnije nalazimo ga obitavati u kući unutar gradskih zidina Sodome (vidjeti Postanak 19:2).

Sodoma je bila uzbudljiv i bogat grad. Stanovnici Sodome nisu slutili kako je blizu čas kad će biti zbrisani s lica zemlje. To nas ne treba iznenaditi. Ali ono što upozorava na oprez jest činjenica da ni Lot to nije slutio. Stoga mu Bog šalje anđele, poslanike milosti, da ga upozore. Dakle imamo Abrahama koji se boji Boga i kojemu je Bog objavio što kani učiniti prije negoli je išta učinio i imamo Lota koji ništa ne zna baš poput grešnika u Sodomi. Abraham je Božji prijatelj, jer se bojao Boga!

---

3 „Lot podiže oči i vidje kako je dobro posvuda natapana sva Jordanska dolina...”

STVARNI ISUS?

I tako, dok propitujemo živote Mojsija i Abrahama u svjetlu straha Gospodnjeg, proširuje se njegova definicija. Strah Gospodnji znači ljubiti ono što Bog ljubi kao i mrziti ono što Bog mrzi. Ono što je važno Njemu, postaje važno nama, a ono što nije važno Njemu nije ni nama. Njegove prioritete i želje smatramo svojim vlastitim. Očitovanje straha Gospodnjeg je nepodijeljena poslušnost željama i volji Božjoj.

Bog dolazi sve bliže i bliže ako prigrlimo strah Gospodnji, a to je u skladu s Pismom. Jednom kad smo Ga susreli, intenzitet se naše ljubavi prema Njemu pojačava. Mi ljubimo otkrivenu istinu i živoga Boga, ne našu percepciju o Njemu. Bez dubokog i prisutnog straha Božjega, mi samo govorimo kako volimo Boga, ali Ga intimno ne poznajemo. Znamo stvari o Njemu, ali ne znamo Njega; stoga je naša ljubav usmjerena na sliku „Isusa” stvorenu u našoj mašti, a ne na Onoga koji stvarno sjedi s desne strane Očeve.

To se može usporediti s obožavateljima holivudskih zvijezda ili velikih sportaša. Oni vole sliku koju prikazuju mediji o tim zvijezdama kroz intervjuje i različite članke u novinama. Njihova su imena svakodnevno prisutna u domovima Amerikanaca. Čuo sam obožavatelje kako govore o slavnima kao da su im bliski prijatelji. Vidio sam kako s osjećajima prate stvari iz života slavnih kao da su članovi njihove obitelji. No ako bi tu osobu sreli licem u lice, mogli bi ustanoviti da se ta osoba jako razlikuje od njezinog marketinškog lika. Odnos između slavnih i njihovih obožavatelja je jednostran. Da se kojim slučajem susretnu, imali bi malo toga zajedničkog, a gotovo ništa o čemu bi mogli razgovarati, jer se, zapravo, ne poznaju.

Vidio sam te stvari i u crkvi. Mnogi govore o Gospodinu kao da im je On tako blizak, no dok slušate njihov razgovor imate osjećaj da govore o nekom o kome su čuli, ali ga ne poznaju. Oni znaju priču, ali ne poznaju glas; djela, ali ne i Njegove putove; ono što je On rekao, ali ne i ono što govori.

Jedan se izvanredan primjer toga dogodio prošle godine. Bio sam zajedno s obitelji na odmoru na Havajima. Ustao sam vrlo rano zbog vremenske razlike. Toga sam jutro molio na plaži, kad mi je pristupio čovjek i počeo razgovarati sa mnom. Bio je toliko uzbuđen u vezi s otokom da je odmah izlanuo: „Djevojke su predivne. Tako su ljubazne i susretljive.” Nastavio je ćaskati o zabavi na kojoj je nedavno bio i ostalim svjetovnim temama; cijeli je njegov razgovor bio natopljen svjetovnošću.

Upitao me je što radim, a ja sam mu rekao. Kad je čuo da sam službenik, uzbudio se i počeo mi govoriti o Gospodinu. Govorio je o tome kako je sudjelovao u evangelizaciji koju je vodila njegova crkva među motoristima, a onda je govorio o svom pastoru. Govorio mi je o tome kako je spoznao Isusa i čak mi je dao traktat koji je imao uza se. Zatim je govorio o svojoj ženi i djeci koji su spavali u hotelu (moje su se misli odmah vratile na njegovo uzbuđenje zbog otočkih djevojaka). Srce mi se slomilo kad sam vidio kako ovaj čovjek vjeruje da poznaje Gospodina, dok Njegov život pokazuje nešto sasvim drugo. Zbog toga je Isus govorio da ćemo vjernike poznati po njihovim plodovima ili životnom stilu, a ne po njihovim riječima ili službama (vidjeti Matej 7:20-23).

To je samo jedan od nekoliko primjera koje bih mogao navesti. Siguran sam da ste se i vi sreli s nekim jednako tako dramatičnim. U svim su tim slučajevima kršćani, koji su se izjašnjavali kao takvi, imali znanje o Bogu poput obožavatelja slavni osoba. Moje se srce slama zbog toga. Imamo ljude koji žele spasenje, a opet ljube svijet, privučeni su njegovim užicima, planovima i stvarima više nego Božjim željama.

Zatim postoje oni koji su stvarno spašeni, no poput Lota, tjelesni su i zapleteni u stvari ovoga svijeta. Žele služiti Bogu, ali ih zarobljavaju njihovi apetiti. Nisu dopustili križu da ubije njihov sebičan život jer ne dopuštaju Bogu da ih pročisti. Boga i Njegovo kraljevstvo ne traže sa strašću. Iako spašeni, nedostaje im zajedništvo

s Njime. Još uvijek žive u vanjskom dvorištu; odvojeni zastorom svoje tjelesnosti ne mogu se približiti novom i životvornom putu. Oni su tako blizu Njegove prisutnosti, a opet tako daleko.

Osobe koje žive u vanjskom dvorištu ne shvaćaju zašto su oslobođene pritiska ovoga svijeta. Ne razumiju taj visoki poziv dolaska u zajedništvo s Bogom. One vole poruke koje govore o Božjoj ljubavi, blagoslovima, zaštiti, opskrbi i obilju – naravno, sve je to istina, ali odbijaju ono što se tiče pitanja srca. Odabrale su stvari koje ih ne mogu zadovoljiti, dok istovremeno prolaze pored izvora žive vode, koji se nalazi u njihovim srcima.

Moramo obznaniti kako Bog želi imati blisko zajedništvo s nama, da je On svet i da se ne dâ ismijevati. On je platio tako visoku cijenu da bi nas doveo k Sebi, pa kako onda možemo ostati prijatelji ovome svijetu? Jakov nas, prije poziva da se približimo k Bogu, upozorava: „...zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu?” (Jakov 4:4). Ako tražimo svjetovna zadovoljstva postajemo neprijatelji Bogu! Upamtite, Jakov govori vjernicima. Pavao isto tako veli: „Baš se tim očitova milost Božja u svoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrećemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu” (Tit 2:11-12). Zato nam Pavao govori da nastojimo postići svoje spasenje sa strahom i drhtanjem.

ISUSOVI PRIJATELJI

Često čujemo poruke koje govore kako su svi koji su primili Isusa Njegovi prijatelji. Nadam se da sada već shvaćate kako Bog nije nekakav usputni prijatelj iz ‘škvadre’. Jednom dok sam molio, On je zavapio: „Pitaj moj narod želi li da mu budem vjeran onako kako je on Meni vjeran?” Isus nije došao kao Spasitelj da bi se svatko mogao učlaniti u Njegov „klub novorođenih.” On želi odnos s onima koji Ga vole kao što On voli njih; tu nastupa Njegovo prijateljstvo. To potvrđuju Njegove vlastite riječi:

„Vi ste moji prijatelji ako učinite što vam zapovijedam.”
(Ivan (Jovan) 15:14)

Postoje parametri Isusovog prijateljstva. On nije rekao: „Vi ste moji prijatelji ako vjerujete da sam ja Krist.” Ne, On je rekao: „Vi ste moji prijatelji ako učinite što vam zapovijedam.” Već smo kazali u ovom poglavlju da se snaga „da učinimo sve što nam zapovijeda” nalazi u strahu Gospodnjem.

Isus je ovo izrekao nakon što je Juda otišao s nakanom da Ga izda. Nastavimo li s čitanjem vidjet ćemo da Isus govori jedanaestorici: „Više vas ne nazivam slugama...” (Ivan (Jovan) 15:15). To što je rekao: „Više vas ne nazivam...” podrazumijeva da je bilo vrijeme kad ih je smatrao slugama, ali sada su došli na novu razinu. Nakon ove izjave, On nastavlja:

„...jer sluga ne zna što namjerava činiti gospodar.
Nazvao sam vas prijateljima, jer vam saopćih sve što sam
čuo od Oca.”

(Ivan (Jovan) 15:15)

Zapazite da prijatelji Gospodara znaju što Gospodar radi. Oni poznaju Njegove putove! Zašto ih je sada nazvao prijateljima, a ne na početku njihova zajedništva? Odgovor je u tome što su dokazali svoju lojalnost i poslušnost slijedivši Ga kroz kušnje i testove, radujući se zajedno s Njime kad je činio čudesa i dobro. Njihova je poslušnost dokazala njihovu vjernost.

Ova se izjava odnosi na sve koji zazivaju Njegovo ime: „Vi ste moji prijatelji ako učinite što vam zapovijedam.” Zapazite jednostavnost toga: prijateljstvo je rezervirano za one koji su Mu poslušni. Jednaka je tome tvrdnja iz psalma: „Prisan je Gospodin s onima koji Ga se boje.”

Zašto se Bog suzdržava u prijateljstvu? Vjerujem da je to zato da bi nas zaštitio kako ne bismo upali u familijarnost. Sjetite se

Aronovih sinova i opomene upućene njihovom ocu Aronu:
„Po onima *koji su mi blizu* svetim ću se pokazati...”

Isto se ponovilo u Novom zavjetu kad su čovjek i njegova žena stupili u prisutnost svetoga Boga na neprihvatljivo familijaran način (vidjeti Djela 5:1-11). „Velik strah” došao je na crkvu kad je tijelo vjernika shvatilo koliko je ozbiljno nemati straha Gospodnjeg. I opet: „Bog ... velik i strašan svima oko sebe.”

Prošle sam godine otkrio predivnu tajnu. Započeo sam s molitvom jednostavno razmišljajući o tome koliko je moj Otac predivan i veličanstven. Razmišljao sam o tome kako je Isus predivan i kakvu je izvanrednu pobjedu izvojevao za mene da bih postao Njegovim. Razmišljao sam o Njegovom čudesnom Duhu i činjenici da je odlučio živjeti sa mnom. I kako je sve to zapanjujuće!

I dok sam to činio ne progovarajući ni riječi, Gospodnja se prisutnost spustila. Zaintrigiran tom lakoćom dolaska u Božju prisutnost, obratio sam se Duhu Svetom. On je progovorio mom srcu: „Sine, što je Isus rekao Svojim učenicima da čine kad ih je učio moliti?” Ponovio sam molitvu ‘Očenaš’: „Oče naš, koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje!” Zaprepastio sam se; klicao sam od radosti: „To je to, to je to!” Evo tu je, od samog početka. Njega se mora držati Svetim: „Sveti se ime tvoje!” U Njegovu prisutnost moramo dolaziti sa svetim poštovanjem! Godinama sam navodio ovu molitvu, a da sâm nisam razumio što Isus stvarno govori!

KLJUČ KOJI OTKLJUČAVA BLAGA ŽIVOTA

Strah je Gospodnji ključ zajedništva s Bogom, i temelj života. Izaija (Isaija) nam veli:

„Uzvišen je Jahve jer u visini stoluje, on puni Sion pravom i pravednošću. Pouzdan je tvoj vijek: mudrost i znanje spasonosno su blago – a strah Gospodnji njegovo bogatstvo.”
(Izaija (Isaija) 33:56)

Sveti strah otključava blago spasenja, mudrosti i znanja. Zašto? Jer je to temelj bliskog zajedništva s Bogom; na tome se mjestu otkrivaju Njegova blaga. Zajedno s Božjom ljubavi, sveti strah čini same temelje života. Ne možemo stvarno ljubiti Boga i imati zajedništvo s Njime, a da nemamo svetoga straha u sebi.

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Kako biste svojim vlastitim riječima opisali što znači bojati se Boga nasuprot strepiti od Boga?
2. U ovom poglavlju usporedili smo Abrahama, „Božjeg prijatelja,” s njegovim nećakom Lotom koji je bio nazvan „pravednim.” I dok je Lot promatrao poželjnu zemlju oko gradova Sodome i Gomore, on je očito nastojao naći način kako da uživa u njihovom obilju, a da ne bude pod njihovim utjecajem. Jeste li ikada razmišljali na sličan način?

Na koji način pravi strah Gospodnji može spriječiti takvo pogrešno razmišljanje?

3. Razmislite ponovo o susretu koji je autor ove knjige imao na Havajima, s čovjekom na plaži, jeste li imali takav sličan susret? Kako ste postupili u tom slučaju?

Je li vaš susret bio tako ekstreman kao ovaj ili nije? Je li se nekad dogodilo da se ponašate kao ovaj čovjek na plaži – da su vaš razgovor ili vaše ponašanje govorili o tome gdje je stvarno vaše srce? Što ste naučili, učite li još uvijek iz takvih slučajeva?

7. POGLAVLJE

ŠTO SPREČAVA ISTINSKO ZAJEDNIŠTVO?

Prevareni nalaze utjehu u znanju o Bogu,
ko je zapravo nemaju.

Strah je Gospodnji temelj zajedništva s Bogom. To je potpuno jasno navedeno na početku Mudrih izreka. Tamo čitamo: „Strah je Gospodnji početak (temelj) spoznaje...” (Izreke 1:7). O kakvom se znanju radi? Nekoliko stihova kasnije čitamo:

„Sine moj, ako primiš moje riječi, i pohraniš u sebi moje zapovijedi, i uhom svojim osluhneš mudrost i obratiš svoje srce razboru; jest, ako prizoveš razum i zavapiš za razborom; ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom – tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš *Božje znanje.*”

(Izreke 2:15, *označio autor*)

U Rječniku biblijskih jezika¹ riječ *znanje* definira se kao „podatak o osobi, koji podrazumijeva odnos s tom osobom.” *Vines Expository Dictionary* govori da se pod tom riječi *znanje* podrazumijeva „imati intimno iskustveno znanje o Njemu (Bogu).” Zatim nastavlja: „Zbiljsko ‘znati’ Boga znači bojati se Boga.”

Možete vidjeti u prethodnom stihu da strah Gospodnji znači smatrati Njegove zapovijedi dragocjenim. Smatrati Njegove zapovijedi dragocjenim znači prignuti svoje uho Njegovoj riječi i biti spreman poslušati neovisno o okolnostima. Međutim, suprotno vrijedi za one koji nemaju ovoga svetog straha, jer nam Jakov kaže da „zavaravamo sami sebe” (Jakov 1:22) kad znamo Njegovu volju, a ne izvršavamo je. Zabluda je jeziva stvar, jer oni koji sami sebe varaju misle kako imaju pravo, a u stvari nemaju. Prevareni nalaze utjehu u znanju o Bogu, koje zapravo nemaju.

ISKVARENA SLIKA O GOSPODINU

Bez straha Gospodnjeg, mi stvarno ne poznajemo Boga. Unutar naših vlastitih duša ili mašte razvija se, stvara se i oblikuje nepravilna slika. Iako govorimo o odnosu koji imamo s Bogom i svojim Mu ustima iskazujemo čast, naše srce nije blizu Njegovog srca, a naši životi nisu usklađeni s Njegovim željama. Ovo se jasno može vidjeti kod djece Izraelove.

Kao što smo već rekli u ranijim poglavljima, Mojsije ih je doveo da se susretnu s Bogom na brdu Sinaj, ali „narod ostane podalje, a Mojsije pristupi...” (Izlazak 20:21). Kako je bilo bolno to što nisu mogli doći bliže Bogu, u prisutnost koja ih je čekala. Tko zna što se moglo dogoditi? Imali su priliku čuti Riječ koju je Bog izgovarao svojim glasom! Pa ipak, kao što smo već pokazali, nisu mogli izdržati Njegovu prisutnost jer Ga se njihova srca nisu bojala te stoga nisu mogli vršiti Njegove zapovijedi (Ponovljeni zakon 5:29).

---

¹ *Dictionary of Biblical Languages.*

Razočaran, Bog postavlja posrednika između Sebe i naroda. On govori Mojsiju: „Siđi pa se opet popni *zajedno s Aronom*” (Izlazak 19:24, *označio autor*). Bog poziva Mojsija i Arona k Sebi kao posrednike. Oni su trebali čuti Božju riječ za narod i Bogu reći što narod govori. Bilo je to jako daleko od zajedništva kakvog je Bog bio planirao.

No, nastavimo li čitati vidjet ćemo Mojsija kako se penje na planinu i Arona kako se vraća u tabor. Čini se da se Aron počeo penjati, ali se na kraju vratio k narodu. Zašto? Osjećao se ugodnije među narodom nego u Božjoj prisutnosti. Aron nije imao straha Gospodnjeg. Bojao se ljudi više nego što se bojao Boga te je stoga i služio ljudima. Na kraju će dati narodu ono što narod bude htio, a kao što smo vidjeli, nije trebalo proći dugo vremena.

Mojsije boravi na planini gotovo već četrdeset dana, čitamo:

„A narod, videći gdje Mojsije dugo ne silazi s brda, okupi se oko Arona pa mu rekne: „Ustaj! Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem koji nas izvede iz zemlje egipatske.”

(Izlazak 32:1)

Aron je imao dar vođe, koji je podrazumijevao određene sposobnosti, a jedna je od tih bila da je privlačio ljude k sebi poput magneta. Ta će sposobnost privući ljude neovisno o tome da li daroviti voditelj hoda s Bogom ili ne. Sada možete razumjeti kako je moguće imati crkvu koja broji na tisuće članova, a svejedno nema prisutnosti Božje i krivo tumačiti Njegove želje. Prečesto voditelj, kojem nedostaje straha Gospodnjeg, koristi svoje Bogom-dane darove kako bi umjesto Gospodinovih želja ispunjavao želje ljudi.

Narod je poticao Arona: „Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem...” Zapazite da nisu rekli: „Ne znamo što se dogodi s Bogom.” Nisu oni zaniijekali Boga, oni su diskvalificirali Mojsija.

BOG S MALIM B ILI BOG S VELIKIM B?

Dok sam proučavao izvorne tekstove, morao sam se zapitati nisu li se, zapravo, prevoditelji povukli od onoga što je stvarno rečeno na ovome mjestu. Oni ovdje rabe englesku riječ *bogovi*. Međutim, hebrejska riječ za *bogovi* je *elohym*. Ovu se riječ može naći na 2606 mjesta u Starom zavjetu; negdje oko 2350 puta (90 posto) ova se riječ odnosi na Svemogućeg Boga kojem služimo. Samo se u prvom poglavlju Postanka pojavljuje 32 puta i svaki se puta odnosi na Jahvu. Na primjer, u prvom stihu Biblije stoji: „U početku stvori Bog [elohym] nebo i zemlju” (Postanak 1:1). Ovdje se riječ *elohym* prevodi s „Bog.”

Negdje oko 250 puta, ova se riječ u Starom zavjetu koristi za lažnog boga. Stoga uvijek moramo čitati u kontekstu kako bismo razumjeli pravi smisao.

Aron je rekao ljudima: „Poskidajte zlatne naušnice što vise o ušima vaših žena, vaših sinova i vaših kćeri pa ih meni donesite” (Izlazak 32:2). Narod je tako učinio, a onda Aron, primivši zlato iz njihovih ruku, „rastopi kovinu u kalupu i načini saliveno tele” (Izlazak 32:4). Kad je tako izlio tele, sav narod poviče: „Ovo je tvoj bog, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske.” (Izlazak 32:4)

Hebrejska riječ za bog opet je riječ *elohym*. Narod je govorio: „Ovo je tvoj elohym, Izraele, koji te izveo iz zemlje egipatske!” Razumijete li što se događa? No, nastavimo čitati kako bismo sa sigurnošću znali što ovaj narod stvarno govori.

„Vidjevši to Aron, sagradi pred njim žrtvenik, a onda najavi:

„Sutra neka se priredi svečanost u čast *Jahvi!*”

(Izlazak 32:5, *označio autor*)

Hebrejska riječ za Gospodin ovdje je riječ *Jehovah* ili *Yahweh*. *Yahweh* je najsvetija riječ u Starom zavjetu. To je pravo ime jedinoga istinskog Boga. Ona se nikada u Starom zavjetu ne

koristi kako bi se njome opisao ili nazvao lažni bog. Riječ je bila tako sveta da je hebrejski pisci nikada ne bi cijelu napisali. Ispustili bi samoglasnike i samo napisali YHWY. Židovski su pisci to smatrali svetim ‘tetragramom’, neizrecivom riječju od četiri slova. To je bilo neizrecivo ime, sveto ime koje se štitilo od profanosti u životima Izraelaca.

Tako su Aron i djeca Izraelova zapravo izlili zlatno tele, pokazali na njega i rekli: „Pogledajte Jahvu, jedinog istinskog Boga koji nas je izveo iz Egipta!” Ne, nisu oni rekli: „Pogledajte Baala koji nas je izveo iz Egipta.” Niti su svoje izbavljenje pripisali nekom drugom lažnom bogu. Oni su ovom teletu dali Gospodinovo ime.

SLAVLJENJE POPRAĆENO ZADOVOLJSTVOM

Nisu oni grubo nijekali Boga, već su Njegovu slavu snizili na razinu lika ovog salivenog teleta. Bili su u zabludi kad su mislili da znaju Boga. Još su uvijek priznavali da ih je Jahve oslobodio i izbavio iz Egipta. Nisu poricali Njegovu iscjeljujuću silu; samo su promijenili sliku o Njegovoj osobi! Nastavimo li čitati, otkrivamo:

„Sutradan rano ustanu i prinesu žrtve paljenice i donesu žrtve pričesnice. Onda svijet posjeda da jede i pije. Poslije toga ustade da se zabavlja.”

(Izlazak 32:6)

Zapazite da su donijeli svoje žrtve. Zašto žrtve? Da iskažu čast Onome za koga su tvrdili da Mu služe, Jahvi! Nakon što su žrtvovali i obožavali, igrali su i zadovoljili svoje tjelesne apetite. U NIV verziji Biblije stoji da su „ustali i prepustili se pijančevanju.”

Događa li se to danas? Postoje li ljudi koje je Njegova spasonosna milost izbavila od ovoga svijeta, a nemaju straha Božjega i pozivaju se na Isusa kojeg je oblikovala njihova mašta? Oni se drže svog iskustva novorođenja, priznaju i ispovijedaju Isusa za Gospodina, dolaze u crkvu, pjevaju pjesme o izbavljenju i oslobođenju, slušaju

propovijedi, daju novac, ali onda odu i lažu kad posluju, svjedočeći o tome kako Bog blagoslivlja njihov posao. Vjerojatno ogovaraju svog pastora i druge, govoreći: „Pa to je istina i drugi to znaju”; ili čine preljub i druge besramne stvari, da bi ih potom opravdavali kako oni, premda ih je Isus spasio, i dalje žive u tijelu i imaju potrebe! Popisu gotovo da nema kraja.

Znaju li oni Isusa? Pitajte ih. Njihov će odgovor biti jasan: „Da!” Jesu li prevareni? Priznaju li oni Onoga koji sada sjedi s desne strane Veličanstva na nebesima, ili Isusa kojeg su stvorili u svojoj glavi i koji će im dati ono što oni žele? Još je važnije od toga: Prepoznamo li sami sebe u tome?

Otkrit ćete da se ljudi, kad im nedostaje straha Gospodnjeg, mogu pozivati na Boga, ali su uvijek skloniji tjelesnim apetitima, a tjelesna je narav neprijatelj Bogu jer se ne može podložiti volji Božjoj (vidjeti Rimljani 8:57). Neposlušni su Njegovim željama čak i onda kad se pozivaju na Njegovo ime, govore kako Ga poznaju i vjeruju da On odobrava njihovo ponašanje. Nedostatak poslušnosti ima svoj korijen u srcu kojem nedostaje svetoga straha; korijen posvemašnje neposlušnosti prikriven je zabludom o „poznavanju Isusa.”

NIŠTA SKRIVENO

To se može vidjeti u cijeloj Bibliji. Nije trebalo dugo da se to očituje nakon Adamovog pada; počelo je s njegovim sinom Kajinom. Kad su Kajinovi roditelji sagriješili u vrtu, iz neznanja su se pokrili smokvinim lišćem – plodom zemlje. Bog im je pokazao svoju volju tako što je žrtvovao životinju. Odjenuo im je odjeću napravljenu od životinjske kože, vjerujem, janjeće.

Nije se radilo o tome da Kajin nije znao; čuo je on od svojih roditelja o Božjoj želji da se žrtvuje životinja, a ne plodovi zemlje. Pa ipak čitamo: „I jednog dana Kajin prinese *Jahvi* žrtvu od zemaljskih

plodova” (Postanak 4:3, *označio autor*). Očito da je njegova namjera bila služiti Bogu, jer se ne kaže da je donio žrtvu nekom lažnom bogu. Vrijedno je radio za žrtveni prinos Bogu, a ipak, očito je i ono drugo – bio je neposlušan.

Što se nalazi u korijenu njegove neposlušnosti? Ništa drugo doli nedostatak straha Božjega. To se jasno vidi kad ga Bog pita gdje mu je njegov ubijeni brat; Kajinov je odgovor drzak: „Ne znam. Zar sam ja čuvar brata svoga?” (Postanak 4:9). Opet možete vidjeti, kao i u slučaju Izraelaca i teleta, da ovaj nedostatak straha Gospodnjeg ponižava sliku Božju, dok se istovremeno Bogu prihvatljivi načini služenja mijenjaju. Prevaren, Kajin čak vjeruje kako se stvari mogu sakriti od Boga kao što se mogu sakriti od kakvog čovjeka. U Kajinovim je očima Božja srozana na ljudsku razinu. Pavao nas vrlo ozbiljno upozorava da ćemo ovaj uzorak jasno vidjeti u posljednjim vremenima: „Jer iako su upoznali Boga, nisu mu iskazali ni slavu ni zahvalnost kao Bogu ... te su zamijenili slavu besmrtnoga Boga ... slikama smrtnog čovjeka...” (Rimljanim 1:2123). Kao i kod Kajina, nedostatak ih je božanskog straha izručio prijeveri te su vjerovali da Bog ne vidi njihove zle putove.

Kajinov odgovor pokazuje kako je on zaboravio da Bogu ništa nije skriveno. Bog nije čovjek; On vidi sve i zna sve. Kad izgubimo strah Božji, mi slabimo naš duhovni zdravi razbor, jer čak i okorjeli grešnici znaju da Bog vidi njihovu buntovnost. Oni koji znaju o Bogu, a ne znaju za Njegov sveti strah varaju sami sebe: „Ne vidi Jahve!” (Ezekijel 9:9), ili ako i vidi, On to sigurno razumije. Čak ni voditelji nisu od toga izuzeti. Bog kaže: „Sine čovječji, vidiš li što ... rade starješine doma Izraelova ... I još govore: ‘Jahve nas ne vidi...’” (Ezekijel 8:12).

Jesmo li zaboravili na Isusove riječi upozorenja o tome da se Boga bojimo? Isus nam kaže: „...Nema ništa sakriveno što neće trebati da se otkrije; ništa tajno što neće trebati da se dozna!” (Luka 12:2). Ali kad izgubimo strah Gospodnji, ponizili smo Boga na svoju razinu i podsvjesno mislimo kako se od Njega može nešto sakriti.

Ljudi se slažu kad govorimo o Božjoj sveprisutnosti i svemoći. No tamo negdje, duboko u svom biću, izgubili su svjesnost o Njegovom veličanstvu, inače ne bi nastojali skrivati stvari i držati ih u tajnosti. Stvari se kriju od bogobožasnih ljudi, često vrlo uspješno, zaboravljajući pri tome: „Oči su Jahvine na svakom mjestu i budno motre i zle i dobre” (Izreke 15:3).

VJERUJETE DA STE POSLUŠNI, A U STVARI NISTE

No to ne završava ovdje. Slijedeći korak zablude vodi do toga da vjerujete kako ste poslušni, a u stvari niste. Dobar je primjer za to kralj po imenu Uzija, jedan od Davidovih nasljednika. Kad mu je bilo šesnaest godina, umro je njegov otac Amasja te je Uzija postao mladi kralj u Judeji. Dakle, imate li šesnaest godina i postali ste kralj, ako ste mudri tražit ćete Boga, što je Uzija i činio. Posljedica je toga bila da je silno napredovao. Godinama je uživao u obilju i uspjehu. Zatim čitamo: „...pronio mu se glas nadaleko, jer je uživao čudesnu pomoć sve dok se nije osilio” (2 Ljetopisa 26:15).

Tako kad je Uzija ojačao, njegovo se srce ispunilo ponosom. Ponos i strah Gospodnji protive se jedan drugome. Kad srcu nedostaje svetoga straha, u njemu se tada razvije ponos. Pažljivo pročitajte što se dogodilo:

„Ali kad se osilio, uzobijestilo mu se srce dotle da se pokvario, te se iznevjerio Jahvi, svome Bogu, jer je ušao u Jahvin Hekal i počeo prinostiti kâd na kadionom žrtveniku. Ali je za njim ušao svećenik Azarja i s njim osamdeset Jahvinih svećenika, čestitih ljudi. Oni ustadoše na kralja Uziju govoreći: „Nije tvoje, Uzijo, da kadiš Jahvi, nego je to dužnost svećenikâ, Aronovih sinova, koji su posvećeni da kade. Izlazi iz Svetišta! Iznevjerio si se. I ne služi ti na čast pred Bogom Jahvom!” Tada se Uzija rasrdi držeći u ruci kadionicu da kadi; kad se

rasrdio na svećenike, izbi mu guba na čelu pred svećenicima
u Domu Jahvinu kraj kadionog žrtvenika”

(2 Ljetopisa 26:16-19)

Moramo si postaviti slijedeće pitanje: Je li Uzija, kad mu se srce ispunilo ponosom, postao manje ili više duhovan? Kad god postavim ovo pitanje, većina odgovora glasi da je postao manje duhovan. No to nije istina, jer je on ušao u Svetište kako bi *obožavao*. Zapravo su njegova djela postala duhovnija (religiozna). Vrlo često možete vidjeti kako superduhovnost ide ruku pod rukom s ponosom; jedno pokriva drugo. Ponos priječi osobu priznati svoju religioznost, a religioznost pokriva ponos svojim duhovnim manirizmom. Oboje predstavljaju nedostatak straha Božjega i istinske poniznosti!

Zapazite, suočen s istinom Uzija se razbjesnio. Ista se stvar dogodila Kajinu, kad je bio suočen s istinom. Pismo nam veli: „Stoga se Kajin veoma razljuti, i lice mu se namrgodi” (Postanak 4:5). Kajin se naljutio na Boga! Kad god osobu koja živi u neposlušnosti suočite s istinom ona se naljuti, jer nema svetog straha. Zašto? Osoba stvarno vjeruje da je u pravu! Prevarena je, a biti prevaren znači vjerovati kako ima pravo, a zapravo nema.

Zar bi se Uzija razljutio na svećenike da nije vjerovao kako je u pravu? Ušao je u Svetište s namjerom da obožava, no nije se pridržavao Jahvinih uredbi ponizivši Njegovu sliku, baš poput Aronovih sinova. Zbog svoje je neposlušnosti ispao iz balansa; tražeći zajedništvo s Bogom, a to je činio, još se više udaljio od Onoga koga je došao obožavati.

Objašnjava li sada ovo zašto u crkvi ima toliko ljudi koji govore o svom zajedništvu s Bogom, dok zapravo nisu usklađeni s Njegovim željama? Ako ne razumijete ova načela o kojima smo govorili, moglo bi vas zapanjiti kad ljudi govore o stvarima koje im je Bog otkrio, a koje su potpuno suprotne Pismu. Kako je moguće da odmah nakon molitve kritiziraju svoje voditelje, a Bog im je rekao neka im iskažu

čast? Pokušate li im ponoviti što stoji u Pismu, oni se naljute. Misle kako nemate pravo i kako niste duhovni, dok se u stvarnosti protive Božjim putovima.

Nebrojeno sam puta, kao voditelj, imao priliku slušati ljude kako mi govore o stvarima koje im je, kako vjeruju, Bog otkrio, a moj bi se duh uznemirio. Premda su bili uvjereni da su čuli od Boga, odbijali bi sve što bih im rekao da stoji u Pismu. Nisu oni to radili samo sa mnom – čine to svakomu tko im pokuša pomoći. Uzimaju stihove iz Pisma izvan konteksta opravdavajući ono što govore te ne žele o tome raspravljati. Nakon toga izbjegavaju ne samo mene, već svakoga tko im pokušava pomoći, jer mi, takvi, nismo više duhovni u njihovim očima. A vremenom se pokažu plodovi njihovih putova, protivni Božjoj volji, a ono što su mislili nije se dogodilo. Može li, dakle, biti da su čuli glas vlastite mašte, a ne Isusa? Jesu li tražili zajedništvo samo da bi našli zabludu?

PRISTUPANJE BOGU SA SRCEM PUNIM IDOLA

Postoji način da se spriječi ova zastrašujuća zabluda, a to je – strah Gospodnji. Kad se Boga bojimo, tada k Bogu pristupamo čistog srca, spremni čuti Njegove riječi upute ili korekcije. Ne oslanjamo se na svoje razumijevanje ili svoje sebične želje, već strastveno žudimo za Njegovom voljom.

Pristupati Gospodinu sa snažnim željama koje nisu usklađene s Njegovom voljom, onda kad nam je ona poznata, može se pokazati najopasnijom i svakako najnerazumnijom stvari, jer nas to može odvesti na slijedeću razinu zablude, na onu na kojoj ćemo se otrijezniti. Na ovoj nam razini zablude sâm Bog daje ili nam dopušta imati ono što želimo:

I dođe mi riječ Jahvina: „Sine čovječji! Ti ljudi nose kumire u srcu i upiru oči u ono što ih na grijeh potiče. Pa zar da trpim da u mene traže savjeta?”

(Ezekijel 14:23)

Gospodina je žalostilo što Njegov narod dolazi k Njemu i traži uputu, savjet ili mudrost, a nosi idole skrivene u srcu. Nije potpuno jasno jesu li ljudi toga bili svjesni ili nisu; međutim, čini se da im je istina bila zastrta pred očima. Ovi su ih idoli doveli do toga da se spotiču o grijeh. Hebrejska riječ za *grijeh* je *awon*, a označava namjerno ili nenamjerno kršenje Božje volje.

Zapazite da Bog nije govorio o idolima koje su postavili u svojim dvorištima, dnevnim ili spavaćim sobama. Idolopoklonstvo je bilo u njihovim srcima. Zapamtite, idolopoklonstvo nije ograničeno samo na zazivanje imena tuđih bogova. Kao što smo već prije rekli, idolopoklonstvo je kad se Božja slika ponizi; kad On postane netko tko će nam dati ono za čime toliko žudimo. Otkrit ćete da je korijen svega idolopoklonstva lakomost. Novi zavjet to potvrđuje:

„Usmrtite, dakle, ono što je u vašem tijelu zemaljsko: bludnost, nečistoću, požudu, zle želje i lakomstvo – *to je idolopoklonstvo* –...”

(Kološanima 3:5, *označio autor*)

U Efežanima 5:5, Pavao ponovo govori da je čovjek koji je lakomac zapravo idolopoklonik. Dajmo, onda, definirajmo *lakomost*. Websterov rječnik definira riječ kao „snažnu želju za postizanje ili posjedovanje nečega što osoba smatra dobrim.” U molitvi sam zamolio Gospodina za Njegovu definiciju. Odgovorio mi je ovo: „Lakomost je želja za dobitkom.”

Time se lakomost ne ograničava samo na želju za novcem. Ona obuhvaća posjede, položaj, utjehu, prihvaćanje, zadovoljstvo, moć, seksualnu požudu i tako dalje. Lakomost je stanje u kojem se nalazimo kad nismo zadovoljni. Naprežemo se jer nam nedostaje mir ili počinak u onomu što nam je Bog dao. Bilo da smo svjesni ili ne, opiremo se Njegovom planu ili onome što čini u našem životu. Zbog toga nam je rečeno: „Neka vaše vladanje bude bez pohlepe za novcem! Budite zadovoljni onim što imate, jer je on sam rekao: ‘Sigurno te neću ostaviti; nipošto te neću zapustiti!’” (Hebrejima 13:5). Kad živimo s uvjerenjem: „Pokazat ćeš mi ...puninu radosti

pred licem svojim, sebi zdesna blaženstvo vječno” (Psalam 16:11), tada ne tražimo biti ispunjeni izvan Njegove prisutnosti ili plana kojeg ima za nas.

Lakomost prebiva usred nemira, a njezino su pogonsko gorivo nezasićene želje. Ovo je savršen opis djece Izraelove kad su izišli iz Egipta. Neprestano su žudjeli za onim što su mislili da je najbolje za njih, čak i onda kad im je Bog jasno pokazao Svoju volju. Nisu voljeli postupak koji je Bog odabrao kako bi ih pripremio za zauzimanje Obećane zemlje, te su se žalili zbog uvjeta, zbog vode, hrane i tako dalje, i tako dalje. Nedostajao im je sveti strah, a njihova su srca bila zrela da se u njima uzgoji lakomost. Na koncu, kad se Bog očitovao, žurili su sakriti istinu o tome kako su njihove potajne želje za užitkom i dobitkom prevladale želju za samim Bogom.

Jednom kad su Mojsije i Bog ostali sami, narod je mogao oblikovati sliku Boga koji će ostvariti te požudne želje. Zanimljivo je da se sve to vrtjelo oko zlata. Ova se ljubav za novcem očitovala tako što nisu nalazili božansko zadovoljstvo u Njegovoj volji. Sada su se kretali u gustoj magli zablude.

(Uzgređeno, lakomost je korijen i drugih oblika idolopoklonstva. Cjelokupno je čovječanstvo stvoreno s unutarnjom željom da obožava Boga. No mnogi se ne žele podložiti istinskom Stvoritelju. Zato i podižu lažnog boga, ali što se nalazi u samom korijenu tog lažnog boga? Čovjek koji ga je stvorio. Sada čovjek štuje ovog lažnog boga koji mu konačno daje ono što želi. I opet, u samom se korijenu nalazi lakomost.)

U osnovi su svi idoli, ma kakav oblik imali, izvor. Oni zauzimaju mjesto koje pripada jedino Bogu. Idol može služiti kao vaš izvor sreće, utjehe, mira, opskrbe i tako dalje. Bog kaže: „Ne pravite sebi kumirâ...” (Levitski zakonik 26:1). Mi smo ti koji stvaraju idola. Idol je sve što stavimo ispred Boga u našim životima. To je ono što mi volimo, što nam se sviđa, u što se pouzdajemo i čemu

posvećujemo daleko više pažnje nego našem Gospodinu. Idol je ono iz čega crpimo snagu. Vjernik se prepušta idolopoklonstvu onda kad dopusti da mu srce pokreće nezadovoljstvo, tražeći zadovoljstvo izvan Božje volje. I opet, u osnovi se nalazi lakomost.

ODGOVOR U SKLADU S LAKOMIM ŽELJAMA

U riječi koje je Bog dao Ezekielu, vidimo kako se Bog žali što ljudi dolaze k Njemu tražeći pomoć, a nose idole u svojim srcima. Željeli su da im Bog ispuni sebične želje, umjesto da im objavi Svoju volju. Jednako tako i tinejdžeri često očekuju od svojih roditelja da se slože s njihovim idejama, umjesto da od roditelja traže mudrost; ne razumiju da su njihovi roditelji mudriji i žele im samo najbolje.

Božji odgovor Ezekielu zabrinjava koliko i otrežnjava. Bog potpuno jasno govori Ezekielu kako će On svakome tko Mu pristupa sa srcem punim idola: „...odgovorit ću mu prema mnoštvu njegovih kumira...” (Ezekiel 14:4). U *The New American Standard Bible* stoji: „Ja, Jahve, morat ću mu u toj stvari odgovoriti u skladu s mnoštvom njegovih idola.” To se može pročitati i ovako: „Ja, Jahve, morat ću mu u toj stvari odgovoriti u skladu s njegovim lakomim željama.”

KAD ZASTRANJUJE ČOVJEK BOŽJI

Život proroka Bileama dobar je primjer toga. Bileam je bio velik Jahvin prorok koji nije služio nekakvom lažnom bogu, nego Bogu kojem i mi služimo. Njegova je proročka služba bila tako snažna da su i kraljevi čuli o njemu. Posebno se radi o jednom kralju, Balaku, kralju Moaba i Midjana.

Moapci i Midjanci jako su se bojali Izraelaca koji su netom pobijedili najmoćniju silu svijeta, Egipat, a sada su se utaborili na moapskim planinama. Narod je razmišljao, ako su lako nadvladali Egipat, onda će i njih. Strah je bio raširen tako da je zahvatio i samu kraljevsku palaču.

Kralj je imao plan. On je razumio da koga god ovaj veliki prorok blagoslovi, taj će biti blagoslovljen, a koga prokune bit će proklet. Stoga on Bileamu šalje svoje starješine s bogatom nagradom, da ga nagovore neka se vrati s njima i stane pored kralja kako bi prokleo Izraelce s moapskih vrhova.

Bileam se zainteresirao: „Prenoćite ovdje, te ću vam odgovoriti prema onome što mi Jahve kaže” (Brojevi 22:8). Poput njega, odgovara i većina današnjih vjernika: „Molit ću o tome pa ću vidjeti što će mi Gospodin reći.”

Bog dolazi Bileamu i pita ga: „Tko su ti ljudi s tobom?” (Brojevi 22:9). Drugim riječima: „Zašto uopće moraš moliti u vezi s time? Ovi ljudi nisu u Savezu sa mnom, a traže od tebe da prokuneš Moj narod koji je u Savezu sa mnom! Zar uopće trebaš moliti?”

Ovdje je poruka za svakog od nas: postoje stvari za koje ne trebamo moliti! Trebali bismo znati što Bog želi čak i prije nego li Ga pitamo. Nezadovoljan sam kad mi moj sin tinejdžer pristupi i pita me nešto, a zna da je moj odgovor na to pitanje „ne”. „Zbog čega uopće pita?” promumljam u sebi dok mu dajem odgovor za koji već duboko u sebi zna da će dobiti. Čini to jer moja riječ za njega još uvijek predstavlja zakon ili ograničenje u tom području njegova života, a ne njegovo uživanje.

No, vratimo se Bileamu. Vjerujem da je nagrada bila izvanredno velika, a položaj časti među Moapcima i Midjancima vrlo visok. Je li Bileamova želja za novcem i časti zastrla njegove oči pa nije razaznao pravu mudrost?

Bog je, koji je milostiv, vjerojatno mislio: „*No dobro, Bileame, budući da ne razumiješ, ili ne želiš razumjeti, jasno ću ti reći svoju volju.*” Tako mu Bog reče: „Nemoj ići s njima! Nemoj proklinjati onaj narod, jer je blagoslovljen” (stih 12). Je li to sad bilo jasno? Često vidim da kad Bog govori, govori vrlo precizno i jasno; mi smo oni koji stvaraju zbrku i kompliciraju.

Bileam je poslušan te slijedeće jutro otpravlja izaslanike govoreći: „Odlazite u svoju zemlju, jer mi *ne dâ* Jahve da pođem s vama” (stih 13, označio autor). Premda je poslušao, ipak se u njegovim riječima može osjetiti otpor, posebno kad je rekao *ne dâ*. Zamislite ovo: kćerku tinejdžericu pozvao je na ples mladić koji je vrlo popularan, ali ga prati loš glas. Ona je oduševljena jer ju je pozvao netko tako važan, pa puna entuzijazma pita svog oca može li ići. Otac, zato jer voli svoju kćer i brine o njenom dobru, nježno odbija njezinu molbu. Ona se slomi i kaže mladiću: „Ne mogu ići, roditelji mi ne daju.” Ono što ona zapravo kaže je ovo: moji su roditelji rekli „ne”, ali ja bih rekla „da”. Njezini su roditelji oni koji joj to ne dopuštaju. Ona želi ići, ali je samo riječ njezinih roditelja zadržava od njezine požudne želje. Nažalost, ne bude li razumljela i pristala uz srce svojih roditelja, ona će na kraju već naći načina da bude s tim mladićem i najvjerojatnije se suočiti sa strašnim posljedicama.

Bileam je bio prorok koji je imao nezdravu želju za novcem. Pohlepa je gorjela u njemu. Želio je imati lijepe stvari, a želio je i veći utjecaj u društvu. Poslušao je on, ali nevoljko. Božja je riječ donijela zabranu, a ne uživanje, jer mu je priječila da dobije ono što želi.

ODVUČENI VLASTITOM ŽELJOM

Moapske i midjanske starješine vratile su se kralju Balaku i izvijestile ga: „Bileam nije htio poći s nama” (stih 14). No to nije spriječilo kralja; on odmah šalje čovjeka na još višem položaju i još veću nagradu za Bileama.

Zašto je Balak to učinio? Vjerujem da su ga na to potaknule demonske sile. Zbog čega to kažem? Biblija daje objašnjenje: „Naprotiv, svakoga napastuje njegova vlastita požuda. Ona ga *izvlači i mami*” (Jakov 1:14, *označio autor*). Zapazite dvije stvari. Prvo, riječi *vlastita požuda*. Svaka želja koju imamo, a koja se protivi Božjoj volji je lakomost, a to je idolopoklonstvo. Drugo, zapazite *mami*; ovo je djelo neprijatelja – on mami. No čujte ovo: ne može

vas mamiti nešto što ne želite. Većina će vas ljudi u crkvi ponudite li im ekstazi, drogu, odbiti bez oklijevanja. Zašto? Nemaju želje za njom. Mamiti vas može samo ono što želite. Međutim, mogu vas mamiti želje koje niste ostavili pod križem! Mame nas stvari za kojima žudimo; ili bolje reći *koje požudno želimo*.

Neprijatelj je znao da prorok voli novac i priznanje te je potakao ovog bezbožnog kralja da pošalje još više i jednog i drugog. Ovi su predstavnici imali moć ponuditi sve što je Balak imao, govoreći: „... učinit ću sve što mi kažeš...” (stih 17). Vau, kakva ponuda! Jedna je stvar da vam se ponudi sve što ima vaš susjed, on može i ne mora imati puno, no sasvim je nešto drugo kad vam kralj ponudi sve što on, kralj, ima – pogotovo ako ste slabi na područjima gdje je kralj jak. Ipak, poslušajte Bileamov odgovor:

„Da mi Balak dadne svoju kuću punu srebra i zlata, *ne bih mogao* prestupiti zapovijedi Jahve, Boga svoga, da učinim išta, bilo veliko bilo malo.”

(Brojevi 22:18, *označio autor*)

Većinu bi zadivila Bileamova poslušnost. No ipak pogledajte njegov izbor riječi, *ne bih mogao*. Ovdje mu opet Božja riječ priječi ono što on stvarno želi. Bileam zna isto ono što zna većina ljudi u crkvi.

Ne možeš svojevóljno biti neposlušan Božjoj riječi i biti blagoslovljen. Isto tako, on zna ono što barem polovica ljudi u crkvi zna: zbog svojevóljne neposlušnosti dolazi kazna. No ponekad je ova informacija sasvim dovoljna da upadnete u nevolje, jer ako nešto ne možete postići kroz Božju volju, vi ćete nastaviti tražiti način kako da to postignete unutar parametara „Božje volje”. Zato promotrite slijedeću Bileamovu izjavu:

„Ali provedite ovdje i vi noć, da doznam što će mi Jahve još kazati.”

(Brojevi 22:19)

Čujete li ovo: „...što će mi Jahve još kazati.” Misli li on da će više novca promijeniti Božje mišljenje? Misli li on da mu je Bog prvi put rekao „Nemoj ići s njima,” zato što je pregovarao za bolju ponudu?

Zašto Bileam ponovo treba moliti za tu stvar? Vidite li kako još uvijek pokušava naći način da ostvari ono što želi? Njegova je požudna želja potpuno nadvladala zdravi razum. Ista je stvar bila i s onom tinejdžericom koju otac nije pustio izaći s popularnim mladićem. Bileam je tvrdoglav, nije voljan radosno ispuniti Božju želju, jer se ona protivila njegovom lakomom srcu. Ili da kažem, idolopokloničkom srcu? Pismo to potvrđuje: „Tvrđoglavost je idolopoklonstvo” (1 Samuelova 15:23, ASV)². Čujte što je Bog odgovorio Bileamu:

Noću Bog dođe Bileamu pa mu rekne: „Ako su ti ljudi došli da te pozovu, ustani, pođi s njima! Ali da činiš samo što ti ja rekнем!”

(Brojevi 22:20)

Naravno da su ga ljudi namjeravali pozvati, jer su tu prenoćili, nadajući se da će poći s njima. Tako je Bog zapravo rekao: „Kad te ljudi pozovu, pođi s njima, ali govori samo ono što ti ja kažem.” Vau, možda smo pogriješili u svojem razmišljanju. Zapazite da ne piše: „Noću đavo dođe Bileamu i reče: ‘Ustani i pođi s njima,’ niti stoji: ‘Noću prijevorni duh dođe Bileamu te mu reče...’” Šalim se, no u svjetlu svega ovoga, činilo se kao da ga Bog zadržava kako bi dobio više novaca, jer sada kaže „idi”.

Dakle, konačno je Bileam čuo od Boga da može ići. Slijedećeg jutra on rano ustade kako bi izvršio što mu je Bog bio rekao prošle noći, i pogledajte što se dogodilo:

„Ustane Bileam ujutro, osamari svoju magaricu i ode s moapskim knezovima. *No Božja srdžba usplamtje što je on pošao.*”

(Brojevi 22:21-22, *označio autor*)

² „Nepokornost je kao grijeh čaranja, samovolja je kao zločin s idolima.”

Samo malo! Bog se ljuti jer Bileam radi ono što mu je prošle noći rekao da radi! Znamo da Bog nema šizofreniju, pa kako da to shvatimo? Odgovor se nalazi u riječi koju je Bog dao Ezekielu. Sjetite se kako je Bog rekao da će narodu, kad mu po savjet dođe s idolima u svojem srcu „...morati u toj stvari odgovoriti u skladu s njegovim požudnim željama...”

I upravo to mnogi u crkvi ne razumiju ili ne znaju. Ukoliko stvarno nešto želimo, ukoliko nastavimo lakomo žudjeti za nečime, a Bog je već otkrio što On želi, vrlo je vjerojatno da će nam to dati, makar se to protivi Njegovoj volji, i makar zna da ćemo kasnije zbog toga biti suđeni!

Ako vas to šokira, sjetite se Izraelaca: željeli su kralja. Samuel je njihov zahtjev donio pred Boga, a Bog im je objavio kako ne želi da oni imaju kralja. Rekao je Samuelu da će kralj uzimati njihove sinove, kćeri, zemlju, vinograde i voćnjake, da će uzimati porez.

Samuel je prenio narodu što mu je Bog rekao, a sada pročitajte njihov odgovor: „Narod nije htio da posluša *Samuelova glasa...*” (1 Samuelova 8:19). Zapazite da u Bibliji ne piše da su odbili poslušati Jahvina glasa. Dogodilo se isto što i s Mojsijem, diskvalificirali su nositelja poruke tako što su *imali vlastitu sliku Boga*, i tako mogli ostvariti ono što su željeli. Bog je utješio Samuela rekavši mu: „...jer nisu odbacili tebe, nego su odbacili mene, ne želeći da ja kraljujem nad njima” (vidjeti 1 Samuelova 8:7).

Na koncu im Bog daje njihove kraljeve. On ih sam odabire; Šaula prvog u nizu kraljeva. U skladu s proroštvom, kraljevi su uzimali njihovu najbolju zemlju, sinove i kćeri, uzimali su i porez. Zatim su ih ti kraljevi odveli u babilonsko ropstvo. Bog im je dao ono što su tako gorljivo tražili!

Sjetite se Izraelaca u pustinji. Jeli su najbolju hranu koju je čovjek uopće mogao jesti, m̀anu. Ilija je pojeo samo dva kolačića i trčao je četrdeset dana i noći! To se zove energetska pločica!

Ipak su se Izraelci zasitili toga i žudjeli za mesom. Tražili su da im Bog dade mesa i kako vidimo „...dade im što iskahu...” (Psalam 106:15). Bog im je ispunio njihove požudne želje. Zapravo, čudesno ih je opskrbio:

„Probudi na nebu vjetar istočni i svojom silom južnjak dovede.
Prosu na njih mesa ko prašine, i ptice krilatice ko
pjeska morskoga. Padoše usred njihova tabora i oko
šatora njihovih.”

(Psalam 78:26-28)

Tražili su, a Bog im je dao na čudesan način („Božjom silom”); toliko je bilo prepelica da se moglo nahraniti tri milijuna ljudi! Vau, kakvo predivno čudo, jer prepelice ne žive u pustinji! I ne samo to, oni nisu imali ni puške ni lovačke pse! Kakvo čudo! Ali, čekajte, pogledajte što se dogodilo:

„Jeli su i nasitili se, želju njihovu on im ispuni. Još nisu *svoju* utražili *pohlepu* i jelo im još bješe na ustima, kad se srdžba Božja na njih raspali: pokosi smrću prvake njihove i mladiće pobi Izraelove.”

(Psalam 78:29-31, *označio autor*)

Bog im je ispunio želju na čudesan način, no prije negoli su završili s jelom, došla je osuda. Odgovorio im je u skladu s požudnom željom u njihovim srcima.

Zamislite ovo: mladić izlazi s djevojkom. Njegovi su roditelji zabrinuti: „Sine, ne sviđa nam se taj odnos. Željeli bismo da se prestanete viđati.” Njegov pastor za mlade potvrđuje tu zabrinutost: „Želim ponoviti riječi tvojih roditelja. Kad sam molio u vezi toga, imao sam nemir. Stvarno bi trebao prestati viđati tu djevojku.” No mladić odgovara: „Ja sam molio i molio i Bog mi je rekao neka se njome oženim.” I tako, ožene se, a on se kasnije pita odakle dolaze ti silni problemi.

Zamislite ovo: čovjek kaže svojoj ženi kako moli za određeni položaj na poslu. Žena mu kaže: „Imam nemir u vezi toga posla. Ako ga dobiješ putovat ćeš više od stotinu dana godišnje. U crkvu ćeš ići jednom mjesečno, propustit ćeš poruku koju je Bog stavio na srce našem pastoru, a da ne spominjem slavljenje i obožavanje, a nećeš više ni služiti u crkvi...” Pastor dijeli sličnu zabrinutost, no muž je odlučan i moli sve dok ne dobije taj položaj. Godinu dana kasnije pita se kako je uopće došlo do toga da završi s tuđom ženom u nekoj hotelskoj sobi i da nikad nije kod kuće, s obitelji.

Popisu nema kraja. Moramo razumjeti da kad god žudimo za nečim što je suprotno Božjoj volji za nas, Bog će nam to često i dati; Njegov će odgovor biti u skladu s idolima koje nosimo u svom srcu. On to čini da bi ponovo zadobio naša srca.

„Ovako govori Jahve Gospod: Tko god iz doma Izraelova nosi u srcu kumire i upire oči u ono što ga na grijeh potiče, a dolazi k proroku, ja, Jahve, odgovorit ću mu prema mnoštvu njegovih kumira, da uhvatim za srce dom Izraelov koji se zbog idola svojih odmetnu od mene.”

(Ezekiel 14:4-5)

U verziji biblije NIV stoji: „Ja ću ponovno zadobiti srca Izraelaca.” Bog nas strastveno želi privući Svome srcu. Upamtite, mi smo cilj Njegovih nastojanja, On čezne za nama. Svakako, Bog ne želi da bilo tko od nas odluta, ali On se ne dâ ismjevivati. Njegovo je srce spremno za one koji Mu se potpuno predaju. Zato On želi ponovo zadobiti naša srca i izbaviti nas iz svake zamke u koju nas mami lakomost odnosno idolopoklonstvo.

Kad je izgubljeni sin zatražio od oca svoje nasljedstvo, došao je kao sin, a ne kao stranac ili sluga, već kao član obitelji. Očito je da ovaj sin nije imao srce kakvo je imao njegov otac; njega su pokretali njegovi sebični motivi. Otac nije odbio njegov zahtjev, premda je znao da će sin loše upravljati svojom baštinom. Usprkos svemu, dao mu je veliku sumu novca, a sin je, na kraju, strašno trpio, baš kako

je otac i predvidio. Dobra je vijest da se sin ipak opametio, došao k sebi i vratio se k ocu. Sada, u ovom ponovnom sjedinjenju, on upoznaje očevo srce kao nikada prije.

Bog se konačno nada da će ponovo zadobiti svako Svoje dijete kao i svu Svoju djecu koja su odlutala jer nisu imala svetog straha. Nažalost, neki se, poput Bileama, nikad ne poprave i ne upoznaju Božje srce; pročitate li nastavak izvještaja o Bileamu, vidjet ćete da je on nastavio ići za svojom požudom i na kraju mu je mač presudio.

Ova se usporedba navodi u Novom zavjetu kad se ljude kojima nedostaje straha Gospodnjeg uspoređuje s djecom Izraelovom, Kajinom i Bileamom (o njima smo govorili u ovom poglavlju). Čitamo ovo upozorenje:

„Htio bih vas podsjetiti premda vi znate sve jedanput zauvijek – kako je Gospodin, pošto je spasio izabrani narod iz egipatske zemlje, uništio zatim one koji nisu vjerovali...”

(Judina 5)

Juda opisuje novozavjetne vjernike koji priznaju milost Božju, ali se ipak vrate u život lakomosti, požude i neposlušnosti:

„Jao njima! Krenuli su putem Kajinovima, potpuno se predali za plaću zabludi Balaamovoj i propali od iste pobune kao i Kore. To su oni koji se na vašim agapama kao mrlje goste s vama bez stida, „vodeći same sebe na pašu.”

(Judina 11-12)

Zapazite da su oni mrlje na našim agapama, što bi se danas moglo odnositi na službe u crkvi. Nikad ne smijemo zaboraviti da se Isus vraća po Zaručnicu (Svoju ljubav) koja se čuva čistom od svjetovnih požuda. Ali Juda kaže da se ti vjernici „goste s vama bez stida, ‘vodeći same sebe na pašu.’” Da, oni žele blagoslove, pa čak i Božju blizinu, ali nemaju straha Gospodnjeg. Prevareni su, a zabluda će rasti i dalje ne vrate li se Božjem srcu sa svetim strahom i ljubavlju.

OPOMINJATI I POUČAVATI

Napravimo jedan zaokret. Pisac Poslanice Hebrejima veli: „Ali mi nismo oni koji Bogu okreću leđa i žigošu svoju vjeru”³ (Hebrejima 10:39, NLT). Uvjeren sam kako je razlog zbog kojeg čitate ovu knjigu i zbog kojeg ste spremni ispitati svoje srce taj što ne samo da želite hodati u zajedništvu s Bogom, već Mu cijelim srcem želite ugoditi, djelom i istinom, a ne samo nakanama i riječima. Zbog toga nam je rečeno:

„Stoga, ljubljeni moji, poslušni, kako ste uvijek bili – ne samo kad sam ja prisutan nego još više sada kad sam odsutan – *sa strahom i drhtanjem* nastojte da postignete svoje spasenje. Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama i htjenje i djelovanje da mu se možete svidjeti.”

(Filipljanima 2:12-13, *označio autor*)

Oni koji hodaju u svetom strahu bit će poslušni i onda kad osjete Božju prisutnost i onda kad je ne osjete. Oni su čvrsti, čak i onda kad se čini da ih je Bog napustio, što On, naravno, nikada neće učiniti! Gospodin se približava k onima koji hodaju u svetom strahu i daje im snagu da vrše ono što je Njemu ugodno. Bog nas ne upozorava da svoje spasenje postignemo ljubavlju i radošću, već sa strahom i drhtanjem. Opet kažem, strah je Gospodnji od izvanredne važnosti; on proizvodi bezuvjetnu poslušnost kako u našim srcima tako i u našim djelima.

Otrežnjava ovo što pišem u ovom poglavlju, jer nam Pavao govori da moramo, kako bismo svakog vjernika učinili zrelim u Kristu, opominjati i poučavati (Kološanima 1:28). U prvom se trenutku može činiti kako opomene nisu nešto pozitivno, ali na kraju one spasavaju život i donose plod kad ih se poslušaju. I sâm uživam slušati radosne i optimistične riječi, no isto tako razumijem da će mnogi gledati u službenike na Dan suda i zapomagati: „Zašto

---

³ „A mi ne pripadamo onima koji otpadaju da propadnu, nego onima koji vjeruju da spase dušu.”

me nisi upozorio?” Ovi će propovijednici drhtati ukoliko su davali prijateljske ili nekakve prilagođene poruke, gledajući tuđu krv na svojim rukama.

Jednom mi je nakon službe, na kojoj sam izrekao ovu tvrdnju, prišao prilično ljutit pastor i rekao: „Kako se usuđuješ reći da ćemo imati nečiju krv na svojim rukama. To je ostalo u Starom zavjetu, sada imamo milost.” Otvorio sam svoju Bibliju i pokazao mu Pavlove riječi:

„Zato vam danas svečano izjavljujem da sam čist od krvi vas sviju, jer nisam ništa propustio da vam u potpunosti saopćim Božji naum. Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom.”

(Djela 20:26-28)

Nikad neću zaboraviti taj izraz nevjerice na njegovom licu kad sam mu pročitao ove riječi. Bio je godinama u službi i čitao ove stihove, no toga ih je dana prvi put istinski čuo. Trijezno se ispričao pa smo nekoliko minuta razgovarali o važnosti toga da ne upadnemo u zamku jednostranog propovijedanja – naglašavajući samo pozitivno ili čak samo negativno. Moramo imati ravnotežu te „opominjati” koliko i „poučavati”.

Ovo je vrijeme na koje nas je Isus upozorio kad je rekao da će mnogi, pa čak i izabrani, biti zavedeni; rekao je da će zabluda biti velika. Moramo paziti gdje stojimo, da ne bismo pali. Moramo se približiti k Bogu sa srcem ispunjenim svetim strahom, a ne imati nemarno srce koje lako upadne u zabludu. Naš je ljubljani Otac za nas; On nam je dao sve stvari za život i pobožnost. Dao nam je milost, kroz našeg Gospodina Isusa Krista, da poslušno vršimo Njegovu volju, a samo kroz Njegov sveti strah možemo imati to blisko zajedništvo s Njime!

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Izrečena je tvrdnja da „bez straha Gospodnjeg ... dolazi do stvaranja, oblikovanja i formiranja neispravne slike u našoj duši ili mašti.” Kad pogledate svoju vjeru do sada, jeste li ikada imali iskrivljenu sliku Boga? Ako jeste, na koji je način bila izobličena?
2. Autor naglašava da će nam Bog često dati ono za čim žudimo protivno Božjoj volji za nas. Iskreno se osvrnite na svoj molitveni život, ima li nešto što stalno donosite pred Boga, a što bi se moglo smatrati požudnom željom? Postoji li u vašem životu situacija kad ste nešto strastveno željeli i dobili, a poslije ste zbog toga žalili?
3. Na prvo ste pitanje na kraju prvog poglavlja trebali odgovoriti zbog čega ste počeli čitati ovu knjigu. Kad promislite što ste do sada primili, možete li reći što vam je predstavljalo izazov? Kakve ste promjene u vezi vaše zamisli o Bogu i o tome na koji Mu način treba ugoditi počeli doživljavati?

8. POGLAVLJE

ISTINSKO ŠTOVANJE

„Religiozni se duh očituje u tome da osoba uzima Moju Riječ kako bi vršila svoju volju.”

Zabluda čeka na one koji nemaju straha Božjega, dok zajedništvo čeka na one koji se k Bogu približavaju sa svetim strahom. Vanjski je dokaz toga bezuvjetna poslušnost Božjim željama; ne samo da smo poslušni, već imamo srce koje želi ispuniti Njegovu volju. To vidimo u životima svih ljudi koji su hodali s Bogom.

Henok je imao svjedočanstvo da je Bog bio zadovoljan njime. Proučit ćemo radove Klementa, ranog crkvenog oca, radi dubljeg uvida. Klement Rimski, koji je živio u prvom stoljeću i koji se družio s apostolom Petrom i Pavlom, napisao je: „Uzmimo, kao primjer Henoka koji je bio *pravedan u poslušnosti* te bio uzet sa zemlje tako da ga smrt nije zadesila.” Znak je Božjeg zadovoljstva Henokom, bila Henokova poslušnost.

Noa je bio drugi čovjek u Pismu, koji je hodao s Bogom. U verziji biblije *The New Living Translation* možemo naći ovaj uvid u njegov život:

„Ovo je povijest Noina i njegove obitelji. Noa je bio pravedan čovjek, jedini besprijeoran čovjek koji je u to doba živio na zemlji. On je *uporno izvršavao Božju volju* i uživao u zajedništvu s Bogom.”¹

(Postanak 6:9, NLT, *označio autor*)

Kao i kod Henoka, biljeg je Noinog života bila upornost s kojom je izvršavao Božju volju. Drugim riječima, bio je poslušan Božjim željama. Ovi se ljudi sasvim razlikuju od Bileama koji je bio poslušan samo onda kad je to njemu odgovaralo. Znao je Bileam da neposlušna osoba ne može biti blagoslovljena i da će na kraju biti osuđena zbog svoje neposlušnosti. On je izopačio Božju riječ jer je tražio vlastitu korist od poslušnosti, umjesto da njegova poslušnost izvire iz strastvene želje za ispunjenjem Božje volje. Za Bileama, Božja volja nije bila njegova krajnja čežnja, već zakon.

David nije bio takav. Pismo nam govori o njegovom životu:

„...podignu za kralja Davida, o kome dade ovo svjedočanstvo: ‘Našao sam Davida, sina Jesejeva, čovjeka po mom srcu, koji će ispuniti sve što je meni po volji.’”

(Djela 13:22)

Strah Gospodnji imamo onda kad ne samo da smo poslušni, već vršimo Njegovu volju. Ispunjavamo Njegove želje kao da su naše vlastite. Želje Njegovog srca smatramo svojima. To je prava poslušnost.

---

¹ „Ovo je povijest Noina: Noa je bio čovjek pravedan i neporočan u svom vremenu. S Bogom je Noa hodio.”

RELIGIOZNI DUH

Neću nikad zaboraviti kako je jednom Gospodin, dok sam Ga obožavao, nježno progovorio mom srcu: „Johne, znaš li što je religiozni duh?”

Do tada sam već naučio da kad Bog postavlja pitanje, to nije zato što bi trebao informaciju, već zato što mi ili ne znamo ili On želi proširiti naše ograničeno otkrivenje koje imamo. Ja sam već bio pisao i govorio o ponašanju religiozne osobe, no moj je odgovor na ovo pitanje bio: „Gospodine, očito je da ne znam. Što je religiozni duh?”

Tada mi je progovorio: „Religiozni se duh očituje u tome da osoba uzima Moju Riječ kako bi vršila svoju volju.” Ove su riječi danima odjekivale duboko u mom srcu, a mnoga su pitanja dobivala svoje odgovore.

Upravo je to učinio Bileam. Tražio je način da posluša, ali samo zbog svoje sebične koristi; nije žudio za time da ispuni želju Božjega srca. Zbog toga mu je anđeo Jahvin rekao: „...jer tvoj je put *kriv*”² (Brojevi 22:32, *označio autor*). U Websterovom rječniku riječ *kriv* ima značenje „iskrivljen”. Dakle, ova se riječ može tumačiti kao iskrivljavanje ili izobličavanje namjera sadržanih u Božjoj riječi, radi vlastite koristi.

ISTINSKO ŠTOVANJE

Istražite li živote Abrahama, Mojsija, Jošue, Davida, Estere, Daniela i drugih ljudi iz Pisma, koji su hodali s Bogom, vidjet ćete kako sve njih povezuje jedan zajednički nazivnik. U samoj je srži njihovog zajedništva s Bogom srce puno iskrene poslušnosti spram Njegovih želja. Bog je, u Starom zavjetu, svakoj osobi s kojom je bio u Savezu govorio:

---

2 „...jer te put meni naočigled vodi u propast”

„Jer sam ozbiljno opominjao očeve vaše kad sam ih izvodio iz zemlje egipatske i do danas ih neumorno opominjem: *Poslušajte glas moj!*”

(Jeremija 11:7, *označio autor*)

Bog se žalio da ga Njegov narod ne sluša, nego slijedi zapovijedi svog vlastitog srca. Nisu išli za Njegovim srcem; smatrali su da ih oganičava ono što im je govorio. Stoga su tražili načine da ispune svoje želje u okviru granica koje su sami zamislili i koje će Bog tolerirati; nisu mogli imati blisko zajedništvo s Njime. Potpuna poslušnost je najvažniji uvjet bliskog zajedništva s Bogom. Isus nam veli u Novom zavjetu:

„Ali dolazi čas i već je tu – kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i istini, jer Otac takve klanjaoce *želi*. Bog je Duh, i koji mu se klanjaju, moraju mu se klanjati u duhu i istini.”

(Ivan (Jovan) 4:23-24, *označio autor*)

Toliko toga sadrže ove dvije tvrdnje. Prvo, zapazite da Otac *želi* takve štovatelje. Sjetite se prethodnog poglavlja u kojem smo raspravljali o tome kako Bog strastveno žudi za nama i treba naše zajedništvo. Isusova tvrdnja to ponovo ističe.

Drugo, On traži one koji će Ga štovati u duhu i istini. Pa raspravimo sada o štovanju. Nikada neću zaboraviti trenutak kad mi je Duh Sveti, dok sam čitao svoju Bibliju, povikao u dubini moga srca: „Štovanje nije lagana pjesma!” To mi je odmah privuklo pažnju.

Mnogi doživljavaju štovanje kao upravo to: laganu pjesmu. Promislite o redoslijedu jedne tipične evanđeoske službe: dođemo na naše sastanke i počnemo slaviti, zatim štujemo, zatim imamo obavijesti, zatim prilog, pa onda slijedi poruka i konačno molitva za vjerne. Tradicionalne crkve imaju svoje pjesmarice, dok mi jednostavno pamtimo svoje pjesme, a ipak se hvalimo kako smo

Duhom vođeni ili slobodni. Što se tiče slavljenja, malo je onih koji ne znaju razliku između slavljenja i obožavanja; slavljenje su brze pjesme, a obožavanje polagane. To je baš zabavno; slobodni smo od pjevanja himni, ali nas zarobljavaju veliki ekrani projektora. Stoga, kad se kaže riječ *štovanje*, većini vjernika prvo padnu napamet polagane pjesme na CD-u, glazbenom videu ili pjesme koje se pjevaju na službi.

Kad mi je Gospodin to rekao, odmah sam prestao s čitanjem i odvratio: „Gospodine, ja ne znam što je to štovanje. Molim Te reci mi točno što je to.”

Čvrsto mi je odgovorio: „To je život!”

Primjer je odmah uslijedio. Rekao je: „Sine, razmisli o ovome: ustaneš ujutro i Lisi je potrebna pomoć oko spremanja djece za školu, a ti kažeš kako nemaš vremena. Kasnije toga jutra opet joj je potrebna tvoja pomoć, a ti ponovo kažeš kako nemaš vremena. Zatim te zamoli da joj pomogneš oko ručka, no ti opet nemaš vremena. Ili te zamoli da toga poslijepodneva pokupiš djecu iz škole, samo da bi čula isti odgovor. Onda dođe večera, ona te zamoli da joj pomogneš oko obroka i kasnije oko suđa, a ti si uporno zaposlen i nemaš vremena.”

Nastavio je: „Te večeri, nakon što su djeca stavljena u krevet, ti nešto želiš od nje, seks, naravno. Prideš joj govoreći nježne riječi poput: ‘Dušo, toliko te volim.’”

Zatim me je upitao: „Što misliš kako će ti odgovoriti na tvoje izjave ljubavi i želje za intimnim odnosom?”

Odgovorio sam: „Vjerojatno će reći: ‘Prste k sebi!’” Zatim mi je rekao: „U pravu si, a zašto?”

Odgovorio sam: „Jer ljubavni odnos počinje ujutro, a svoj vrhunac ima u intimnom odnosu te večeri.”

Razmišljajući o onome što mi je kazao, shvatio sam da kad bih se tako ponašao prema svojoj ženi, moja bi ljubav bila samo na riječima, ne bi je potvrđivala djela i istina. Muž koji ustraje u takvom ponašanju prema svojoj ženi vara samoga sebe.

Zatim je Gospodin nastavio: „Sine, imam djecu čiju pažnju nastojim zadobiti cijelog tjedna, ali Me ignoriraju. Pokušavam ih navest da služe osobi koja živi u susjedstvu, ali me ne slušaju ili priječe Moje vodstvo jer su prezaposleni ili jednostavno žele uživati u onome što su planirali. Ne slušaju Me kad od njih tražim da daju prilog, ili da služe u crkvi ili svojoj zajednici, ili da služe članovima svoje obitelji i tako dalje. Zatim dođu na službu i žele nešto od Mene, naročito *blagoslove* pa počnu pjevati nježne pjesme sa stihovima o ljubavi za Mene, nazivajući to štovanjem. To nije štovanje, to je samo polagana pjesma!”

Bio sam zapanjen. Moj je koncept štovanja bio potpuno razoren. Kasnije sam otkrio nešto predivno, što nikad prije nisam vidio. Dopustite mi da vama, dragi čitatelju, postavim ovo pitanje: Kada se riječ *štovanje* pojavljuje prvi put u Bibliji? Ovo je značajno pitanje, jer sam pišući knjige naučio da kad god se uvodi novi pojam koji većini nije poznat, treba učiniti jednu od tri moguće stvari: dati definiciju, ili dati primjer koji dobro ilustrira značenje tog pojma, ili upotrijebiti riječ na način koji otkriva njezino značenje. Riječ *štovanje* se prvi put u Pismu navodi u Postanku 22. Tamo stoji:

Abraham onda reče slugama: „Vi ostanite ovdje uz magarca, a ja i dječak odosmo gore da se *poklonimo...*” (u engleskom prijevodu: da *štujemo* ... op.prev.)

(Postanak 22:5, *označio autor*)

Abraham nije otišao gore pjevati polaganu pjesmu zajedno s Izakom. Išao je gore da usmrti ono što mu je bilo najdragocjenije u životu, samo zato jer mu je Bog rekao da to učini! Tako, sad možete vidjeti da je štovanje *život u poslušnosti*. Ovime se može objasniti zbog čega Gospodin svojem narodu tako strastveno kaže:

„Uklonite od mene svoje pjesme slavljenja! One su tek dreka u mojim ušima, neću slušati vašu glazbu, ma kako lijepa ona bila. Umjesto toga, želim vidjeti silnu bujicu pravde, rijeku žive pravednosti koja nikad ne presušuje.”³

(Amos 5:23-24, NLT)

Bio sam na mnogo, mnogo službi na kojima je glazba bila izvanredna i divna, ali se Božja prisutnost nije očitovala. Kad se nađem u takvoj situaciji prvo podrobno ispitam svoje srce pitajući Duha Svetog: „Jesam li Te uvrijedio ili jesam li zgriješio?” Često u dubini moga srca, Duh me uvjeri da nisam ništa od toga učinio, onda znam da prepreka leži u ljudima. Tada obično propovijedam o strahu Gospodnjem i poslušnosti. Gotovo uvijek nastane takva atmosfera da preko 50 posto ljudi odgovori na poziv za pokajanje. Sutradan, na službi se pjevaju iste pjesme, pjeva ih isti tim za slavljenje, ali se sada Božja prisutnost prekrasno očituje. Zbog čega? Pravo je štovanje život u poslušnosti, a iz tog života teku pjesme štovanja, koje će razgaliti Božje srce i neće Mu biti odbojne kao u gore navedenim stihovima. Isto je i s mojim odnosom prema mojoj ženi i traženja intimnosti nakon što sam je cijelog dana volio, a ne ignorirao.

ŠTOVANJE U ISTINI

Isus nam kaže da Otac želi ljude koji će Mu se klanjati u duhu i istini. U nekoliko ćemo se slijedećih poglavlja baviti tim aspektom štovanja Boga u *duhu*. A sada, promotrimo što znači štovati Boga u istini. Grčka riječ za *istinu* je *aletheia*. Vineov rječnik definira ovu riječi kao: „Stvarnost koja počiva na pojavnosti; očitovana, zbiljska suština stvari.”

Volim ovu definiciju stoga što ona tako lijepo obuhvaća sve ono što Isus govori. Isus kaže da je istinsko štovanje utemeljeno na osnovnoj

---

³ „Uklonite od mene dreku svojih pjesama, neću da slušam zvuke vaših harfa. Pravda nek poteče kao voda, i pravica ko bujica silna.”

razini ljudskog bića, a to je srce. Da bih vam to bolje objasnio, dopustite mi da utvrdim i definiram tri razine komunikacije.

Prva je verbalna komunikacija, što je ujedno i najniža razina. Isus to pokazuje na primjeru kad otac nalaže dvojici svojih sinova da idu raditi u vinograd (Matej 21:28-31). Jedan sin odgovara: „Idem, gospodar, ali ne ode.” Drugi pak odgovara: „Neću,” ali kasnije ipak ode. Isus zatim objašnjava da je onaj koji je prvi put rekao „ne” izvršio očevu volju, a ne onaj koji je rekao „da”. Tako su djela viši oblik komunikacije od riječi.

Jakov isto tako pokazuje da je verbalna komunikacija najniža razina kad kaže: „Ako su neki brat ili neka sestra goli i bez svagdašnje hrane, pa im netko od vas rekne: ‘Idite u miru, utoplite se i nasitite se!’ a ne dadnete im ono što im je potrebno za tijelo, što to koristi? (Jakov 2:15-16). Apostol Ivan (Jovan) potvrđuje da je ovo istina jer kaže: „Tko god posjeduje zemaljska dobra i vidi svoga brata u nevolji i od njega zatvori svoje srce – kako će ljubav Božja ostati u njemu?” (1 Ivanova (Jovanova) 3:17).

Ovo se može vidjeti u bezbrojnim primjerima, od kojih je jedan muž koji kaže svojoj ženi kako je voli, ali nikad ne provede vrijeme s njom; ili žena koja kaže da poštuje svoga muža, ali ne posluša njegov savjet i ne prestane prekoračivati limite na karticama. Mislim kako znate da ovom popisu nema kraja. Međutim, Ivan (Jovan) nastavlja u svojoj poslanici:

„Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom, nego djelom i iskreno.”

(1 Ivanova (Jovanova) 3:18)

U *The Amplified Bible* stoji: „Dječice, ne ljubimo [samo] ... riječima već djelom i u istini.” Sigurno je da trebamo ljubiti i riječima, ali to postane licemjerno ako nema djela i istine koja će potvrditi riječi ljubavi. Zapazite da je rekao „djelom i u istini.” Ovdje se govori o dvije uzvišenije razine komunikacije.

Slijedeća su razina *djela* ili djelovanje; međutim, to još uvijek nije najviša razina komunikacije te može lako zavesti na pogrešan put jer djelovanje može biti suprotno istini. Na primjer, Pavao kaže: „Kad bih na hranu siromasima razdao sve svoje imanje, kad bih tijelo svoje predao da se sažeh, a ljubavi ne bih imao, ništa mi koristilo ne bi” (1 Korinćanima 13:3). Djelovanje koje on opisuje u ovom stihu moglo bi se činiti najuzvišenijom razinom komunikacije, ali on kaže kako zapravo možemo činiti ta divna djela, a nemati Božje ljubavi u svojim srcima.

To nas dovodi do najuzvišenije razine komunikacije, a to je razina srca. Ovo je osnovna razina čovjeka; razina koju kako Ivan (Jovan) tako i Isus naziva *istinom*. Misli i nakane srca otkrivaju istinu o našem štovanju, ali se ipak ne mogu ocjenjivati izvan Božje riječi. Nama je rečeno neka brižljivo čuvamo svoje srce, jer iz njega teče život. Ukoliko to zanemarimo, lako nas je prevariti. Srce koje je prepušteno samo sebi bez savjeta Božje riječi i Njegova Duha, srce je koje se lako može prevariti.

Bog objavljuje Svome narodu: „*Htjednete* l' me poslušati, uživat ćete plodove zemaljske” (Izaija (Isaija) 1:19, *označio autor*). Zapazite da nije rekao samo ‘ako me poslušate’, nego ‘*htjednete* l' me poslušati’. Voljnost se odnosi na stav našeg srca. Na primjer, tražim od svog sina da učini nešto i on me odmah poslušajući te se čini jako podložnim, ali cijelo vrijeme mrmlja u svom srcu. Moj sin zapravo nije poslušan, već se pretvara. Ivan (Jovan) nam govori da Boga i ljude trebamo ljubiti kako svojim djelima tako i iskreno; to je razina srca. „Po tome ćemo poznati da smo od istine i pred njim umiriti svoju savjest...” (1 Ivanova (Jovanova) 3:19).

Nikad neću zaboraviti trenutak kad me Bog ukorio u vezi s time. Jako sam se trudio da se suzdržim od svake vrste mrmljanja. Shvatio sam da mrmljanje znači nepoštovanje prema Božjem karakteru, jer zapravo govori Bogu: „Ne sviđa mi se to što radiš, i da sam ja Ti, ja bih radio drugačije.” Radi se o nedostatku straha Gospodnjeg, a

Bog to mrzi. Razlog zbog kojeg Izraelci nisu ušli u Obećanu zemlju bilo je upravo mrmljanje. Tako se dogodilo da već neko vrijeme nisam glasno mrmljao te sam bio ponosan na samog sebe. Ipak, toga sam jutro čuo Duha Svetoga kako mi odrješito kaže nakon buđenja: „Čuo sam mrmljanje u tvom srcu!” Sledio sam se; sjedio sam šokiran, shvaćajući koliko me prevario vlastiti ponos. Brzo sam se pokajao i drago mi je da me od tada Bog nije ukorio u vezi s time. Hvala Bogu za Njegovu milost!

Pogledajmo sada još jednom kako Vine definira riječ *istina* u ovom kontekstu. On nam kaže da riječ istina označava stvarnost koja počiva na pojavnosti; očitovanu, zbiljsku suštinu stvari. Tako je lako odlutati od istine. Dat ću vam jedan primjer. Možemo moliti i pjevati Gospodinu, a da ni jedna riječ ne proizlazi iz našeg srca. Cijelo vrijeme, dok pjevamo mislimo na to kako smo gladni, kako su se djeca potukla toga jutro, što ćemo sve raditi nakon službe, i tako dalje. Možemo moliti i reći: „Gospodine, tako sam ti zahvalan.” Međutim, danima se žalimo zbog teške situacije u kojoj se nalazimo.

Jesmo li uistinu zahvalni, ili duboko u svojim srcima okrivljujemo Gospodina jer ne čini stvari na način kako mi mislimo da bi trebao? O, popisu zbilja nema kraja!

Štovati Boga u istini ne znači samo biti Mu poslušan, nego uživati u onome što On traži od vas da učinite. To znači govoriti Mu ono što je stvarno u vašem srcu, a ne ono što mislite da je ispravno reći. To znači biti iskren prema Bogu, a ne dvoličan. Volim Davidove riječi:

„U nj se, narode, uzdaj u svako doba; *pred njim srca izlijevajte*:
Bog je naše utočište!”

(Psalam 62:9, *označio autor*)

Otkrio sam da kad god sam do kraja iskren s Gospodinom, On se uvijek približi. No skrivam li nešto, to će me spriječiti da išta ostvarim u molitvi. Molitva postane takav napor jer se nisam

povezao s Njime. Bog traži one koji će Mu se približiti iskrena srca, a ne s pretvaranjem. Ponekad se pitam dok gledam ljude na službama kako izgovaraju: „Hvala Ti Isuse ... Haleluja ... slava Bogu,” radi li se samo o „kršćanskom vokabularu” ili govore iz dubine svojih srca. Isto je i s mužem koji umiruje svoju ženu govoreći joj površno: „Naravno da te volim, dušo.” A nešto je sasvim drugo kad joj se približi i kaže joj iz dubine srca, strastveno: „Ja te ljubim.”

Iz života istinskog štovanja, a to je poslušnost iz same srži našeg bića, poteći će pjesme obožavanja. Postoje muškarci i žene u tijelu Kristovom s darom da donesu pjesme obožavanja i slavljenja. Oni su suvremeni psalmisti. Neki od njih žive život istinskog štovanja, dok su drugi svjetovni i senzualni. I oni koji su pokvareni mogu napisati izvanredne pjesme, zbog svoje darovitosti, ali dok pjevaju nedostaje im svete Božje prisutnosti. S druge strane, oni posvećeni donose slavnu Božju prisutnost dok iz dubine svojih srca služe Bogu i Njegovom narodu.

ISUS JE OBEĆAO DA ĆE SE OČITOVATI

Štovati Boga u istini znači štovati Ga cijelim svojim srcem; znači bojati Ga se i iskazivati Mu poštovanje u pravom smislu. Psalmist veli:

„Blago narodu vičnu svetom klicanju, on hodi u sjaju lica
tvojega, Jahve.”

(Psalam 89:16)

Bog traži ljude koji će čuti Njegov poziv na život štovanja. Oni koji čuju, to su oni koji će hodati u Njegovoj prisutnosti. Ti će ga poznavati intimno jer će im se On očitovati. Isus je rekao ovo:

„Još malo, i svijet me neće više vidjeti, a vi ćete me ponovo
vidjeti... Tko pozna moje zapovijedi i vrši ih, taj me ljubi.

A tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ga ljubiti i *objaviti mu samog sebe.*”

(Ivan (Jovan) 14:1921, *označio autor*)

Oni koji poznaju Njegove zapovijedi i vrše ih, to su oni koji Ga štiju u istini i njima je obećao da će Ga vidjeti. Sjetite se da *očitovati* znači doći iz nevidljivog u vidljivo; doći iz nepoznatog u poznato. U *The New American Standard Bible*, ove riječi glase ovako: „Ja ću ga voljeti i otkriti mu Samoga sebe.” U *The Amplified Bible* stoji:

Još malo, i svijet Me neće više vidjeti, ali vi ćete Me vidjeti ... Osoba koja poznaje moje zapovijedi i vrši ih, ona je koja Me [stvarno] ljubi; a onoga tko Mene [stvarno] ljubi, ljubiti će moj Otac, i Ja ću ga [isto tako] ljubiti i pokazati mu (otkriti, očitovati) Samoga sebe. [Dopustit ću mu da Me jasno vidi i objaviti ću mu se].

(Ivan (Jovan) 14:19, 21 AMP, *u zagradi dodao autor*)

Samo Ga oni koji Ga istinski štiju *stvarno* poznaju. On im se otkriva kao svojim dragim prijateljima. To je toliko iznenadilo apostole da je jedan od njih rekao:

„Gospodine – reče mu Juda, ne Iskariotski – kako to da ćeš se objaviti nama, a ne svijetu?” Odgovori mu Isus: „Ako me tko [stvarno] ljubi *držat će moju riječ – bit će poslušan onome što naučavam*, i moj će ga Otac ljubiti; k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti (prebivati, imati posebno mjesto prebivanja). Tko mene [stvarno] ne ljubi, ne drži mojih riječi.”⁴

Ivan (Jovan) 14:22-24 AMP, *označio autor*

Dakle, možete sami vidjeti da se radi o poslušnosti. Sjetite se kako je Bog zagrmio u mom srcu: „Štovanje je život u poslušnosti željama Njegovog srca.” Kad Ga ljubimo u istini, onda On dolazi k nama,

---

⁴ „Ako me teko ljubi, držat će moju riječ, i moj će ga Otac ljubiti; k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti. Tko mene ne ljubi, ne drži mojih riječi.”

ne da nas posjeti, nego da Sebi napravi mjesto gdje će prebivati. Tako On otkriva Samoga sebe.

Ima mnogo onih koje je Božji Duh obdario darovima, a ipak cijelim svojim srcem ne prijanaju uz riječi svoga Gospodara. Takve je ljude najlakše zvesti. Razlog je tome što će se Božja prisutnost doživljavati u mjeri njihovog dara poput propovijedanja, pjevanja, molitve ili drugih oblika službe. Takav je bio Bileam: vrlo nadaren u proroštvu imao je određenu mjeru Božje prisutnosti kad god je djelovao u tom daru pa ipak je bio daleko, daleko od Božjeg srca.

Ovi se ljudi varaju kad misle da Božja prisutnost koju tako osjećaju dok služe, zapravo predstavlja Božju potvrdu načina na koji žive; pogrešno misle da se prisutnost može izjednačiti s bliskim zajedništvom s Bogom. Ista je stvar kad dobar čovjek zaposli radnika da radi za njega. Radnik može pogrešno pretpostaviti da intimno poznaje svoga poslodavca samo zato što se svakog dana nalazi u njegovoj blizini. To bi, kao što znate, bila sasvim pogrešna pretpostavka. Isus je rekao da će mnogi koji tvrde kako Ga poznaju

„...ostanu li vani, početi kucati na vrata i govoriti: ‘Gospodine, otvori nam!’ A on [Gospodin] će vam odgovoriti: ‘Ne znam [*ne poznajem vas*], odakle ste.’ Tada ćete početi govoriti: ‘Jeli smo i pili *zajedno s tobom*, a ti si učio po našim ulicama.’ Ali će vam on odvratiti: ‘Ne znam odakle ste? Odstupite od mene svi zlotvori!’⁵

(Luka 13:25-27, *riječi dodao i označio autor*)

Čitate li ovo zajedno s Matejevim izvještajem (Matej 7:21-23) otkrit ćete da se radi o ljudima koji su činili čudesa u Isusovo ime. Oni su daroviti, pa ipak pretpostavljaju da je Božja prisutnost koja prati darove isto što i Njegovo odobravanje ili blisko zajedništvo s Njime. Dakle, možete vidjeti kako ih je šokiralo Njegovo odbijanje,

⁵ „...vi ćete, ostanete li vani, početi kucati na vrata i govoriti: ‘Gospodine, otvori nam!’ A on će vam odgovoriti: ‘Ne znam, odakle ste.’ Tada ćete početi govoriti: ‘Jeli smo i pili s tobom, a ti si učio po našim ulicama.’ Ali će vam on odvratiti: ‘Ne znam odakle ste? Odstupite od mene svi zlotvori!’”

premda su govorili da Ga poznaju. Jako je važno razumjeti tu razliku između Njegove stalne prisutnosti i Njegove prisutnosti koja prati službu.

Još jednom pogledajte što je Isus odgovorio Judi (ne Iskariotskom) u stihovima koje smo gore naveli: da će On doći i trajno prebivati kod onih koji Ga štiju u istini. Ovo je još čudesnije jer govori o Njegovoj stalnoj prisutnosti. Volim riječi koje upotrebljava: *dom, prebivati, posebno mjesto prebivanja*. U ovim se riječima krije izvanredna razlika između svetih u Starom i Novom zavjetu. Sveti u Starom zavjetu nisu imali tu čast da sami budu mjesto na kojem Bog prebiva. Mjesto na kojem je Bog prebivao bila je „Svetinja nad svetinjama” u Šatoru sastanka ili u hramu. No vidimo paralelu. Božja je prisutnost bila rijetka i gotovo da je i nije bilo za vrijeme Elija, jer su i on i narod išli svojim samovoljnim putovima. Nasuprot tome, Božja je prisutnost bila snažna onda kad Mu je Njegov narod bio poslušan svim srcem.

Isto je i danas. Bog prebiva, odnosno Njegova je prisutnost stalna kod onih vjernika koji Ga obožavaju u duhu i istini – koji Ga štiju svim svojim srcem. To su oni koje Gospodin odabire kako bi im otkrio samoga Sebe. O, kakvo izvanredno zajedništvo čeka na nas. Pa kako bi se onda bilo koji vjernik mogao poigravati s neposlušnošću ili svjetovnošću kad ima takvo blago koje je spremljeno za njega?

Gospodin je obećao da će kod nas napraviti Svoj dom, da će tu prebivati, da će imati to posebno mjesto na kojem će prebivati u nama, i da će nam se onda očitovati ili otkriti tko On stvarno jest. O, pomislite na to slavno obećanje, a ono nije za neko buduće vrijeme, već za sada! Svakako su ovi stihovi među meni najdražima u Bibliji, jer govore da se Kralj slave želi očitovati ili se osobno otkriti vama i meni. U slijedećim ćemo poglavljima radosno istražiti način na koji On to stvarno i čini. Međutim, razmotrimo prvo još jednu ključnu i potrebnu vrlinu koju moraju imati oni kod kojih Bog stanuje, a to u poglavlju koje slijedi.

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Kad ispitate živote ljudi poput Henoka, Noe, Abrahama, Mojsija, Davida, Estere, Daniela i drugih u Pismu, možete vidjeti kako je zajednički nazivnik koji povezuje njihove živote to što su njihova srca bila iskreno podložna Božjim, a ne njihovim željama. Što bi se dogodilo u vašem životu kada biste danas bili poslušni na ovaj način?
2. Kad pomislite na autorovu duhovitu tvrdnju: „Slavljenje su brze pjesme, a obožavanje su polagane pjesme”, slažete li se s tom ocjenom? Poruka koju je konačno primio od Gospodina u vezi sa štovanjem bila je: „To je život.” Utječe li ova tvrdnja na potrebu da se promijene stvari u vašem životu, i na koji način?
3. Dok razmišljate o onome što je Isus rekao u evanđeljima, Lukinom 13:25-27 i Matejevom 7:21-23, kako biste opisali razliku između Božje stalne prisutnosti i Njegove prisutnosti koja prati službu?

MessengerX

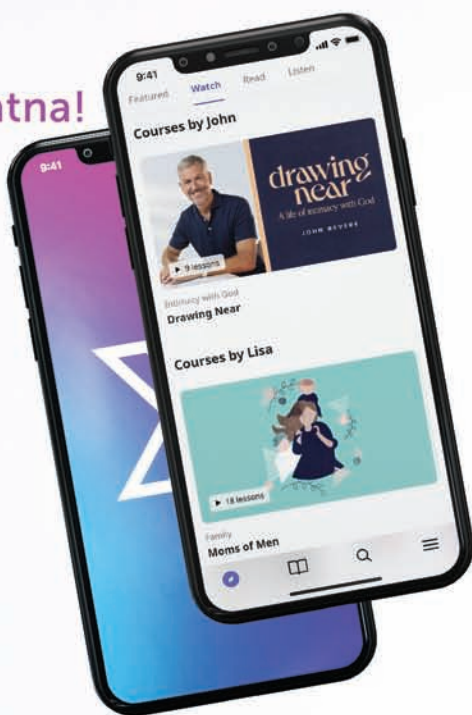
Vaša aplikacija za svakodnevno učenje

U potpunosti besplatna!

Samo je preuzmite na svoj prijenosni uređaj i to je to!
Ili koristite web verziju na:

MessengerX.com

120 + jezika i tu nije kraj

Gledaj i skidaj sadržaj na više od 120 različitih jezika.

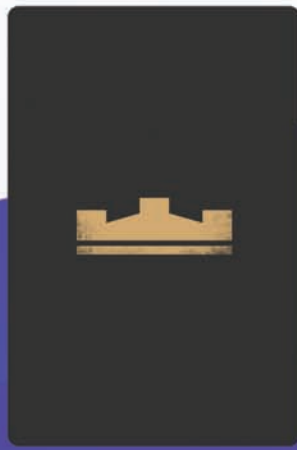
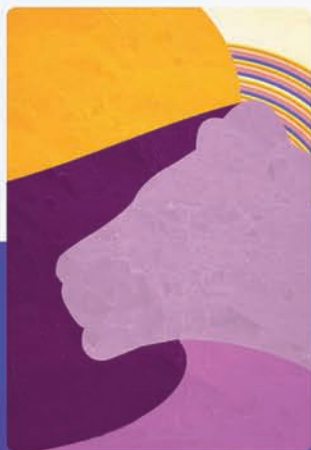
Podijeli sadržaj sa prijateljima ili postavi grupu za proučavanje

Novi sadržaj se neprestano dodaje.

Gledaj. Čitaj. Slušaj.

Istraži bogatu biblioteku koja sadrži tečajeve, e-knjige, audio knjige, kratke filmove i još puno toga što možeš gledati, čitati i slušati.

Rasti u onome što je najvažnije.

Istraži teme poput ovih: obiteljski život, zdravi odnosi, pronalazak vlastite svrhe, sloboda od pornografije, kako izgraditi vjeru, kako čuti Boga, kako voditi posao, i još mnogo toga!

Put tvog napretka

MessengerX je tu da ti pomogne učiniti idući korak. Zato smo osmislili ovaj put učenja sa moćnim alatima koji ti mogu pomoći da ostaneš na dobrom pravcu.

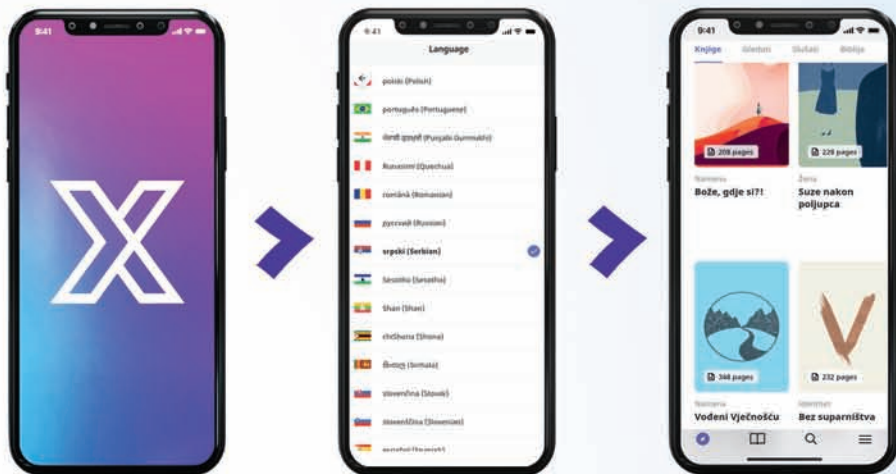

Još mnogo toga što će te oduševiti!

- Jednostavni i lagani alati za dijeljenje koji će ti pomoći da širiš radosnu vijest, a možda i započneš grupu za proučavanje.
- Pomoću Chromecasta i AirPlaya prenesi na svoj Smart TV.
- Sačuvaj svoj napredak na svim uređajima. Sačuvaj omiljene stvari u biblioteci i napravi prečicu do njih.
- Preuzmi na svoj uređaj i gledaj izvan mreže (offline).
- Moćni alat za pretraživanje i filtriranje kako bi pronašao upravo ono što tražiš.
- Automatsko slušanje sljedećih poglavlja audio knjiga, audio Biblije i slavljenja, na tvom jeziku!

MessengerX - Lako kao 1-2-3!

- 1 Preuzmi **MessengerX** aplikaciju sa App Store-a ili Google Play-a.
- 2 Napravi račun i prebaci na svoj jezik.
- 3 Pretražuj, čitaj, gledaj, slušaj, preuzimaj, dijeli omiljene sadržaje.

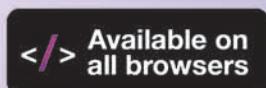
Budi učenik i stvaraj učenike

Kao dio **MessengerX**, pomoći ćeš u prijevodu materijala za sve ljude diljem svijeta!

Jer svi zaslužuju znati!

MessengerX.com

9. POGLAVLJE

KOD KOGA BOG STANUJE

Moćni par kraljevstva
su strah *Gospodnji* i *poniznost*.

U ovom ćemo poglavlju ispitati još jedan ključni element načina na koji možemo doći bliže Onomu tko tako iskreno želi imati zajedništvo s nama. Naš stih stjegonoša iz Pisma nas poziva: „Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama.” A sada pročitajmo ono što piše prije i nakon tog izvanrednog poziva:

Zato veli: „Bog se protivi oholima, a *poniznima* daje milost.”
...Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama! ...
Ponizite se pred Gospodinom, i on će vas uzvisiti.”

(Jakov 4:610, *označio autor*)

Vapaj Božjeg srca nalazi se kao u sendviču između dva poticanja na poniznost, a to iz dobrog razloga, jer je Bog rekao:

„Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: ‘U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim *duh smjernih*, da oživim srca *skrušenih*.’”

(Izaija (Isaija) 57:15, *označio autor*)

Jakov kaže: ako se ponizimo pred Bogom, On će nas uzvisiti. Uzvisiti gdje? Bog govori kroz proroka Izaiju: na visoko i sveto mjesto! On traži ljude u kojima će se nastaniti, a ne ih samo posjetiti. Jakov nas poziva na nešto više od posjeta; pozvani smo stalno prebivati u Njegovoj prisutnosti, a to mogu, kao što reče Izaija (Isaija), samo ponizni.

NAŠE NEZNANJE O PONIZNOSTI

Mnogi u tijelu Kristovom ne razumiju poniznost ili njezinu snagu; oni je razumiju kao nešto slabo, plačljivo, mlitavo ili čak religiozno. Pa ipak, često se događa da se oni istinski ponizni zapravo smatraju arogantnima! Sjetite se Davida, koji je na zahtjev svoga oca posjetio stariju braću na bojnopolju protiv Filistejaca. On stiže i opaža da se vojnici zajedno s njegovom braćom nalaze u čudnom borbenom položaju: skrivaju se iza stijena u strahu pred Golijatom, divom. Saznaje da to traje već punih četrdeset dana. David zatim postavlja pitanje ljudima i to ne nekakvim uplašenim tonom: „I tko je taj neobrezani Filistejac, da izaziva bojne redove živoga Boga?” (1 Samuelova 17:26).

To je razbjesnilo njegovog najstarijeg brata Eliaba. Ovaj je vrlo vjerojatno mislio: „*Moj mlađi brat ne samo da je običan balavac, nego je još i pun sebe.*” Eliab mu stoga reče: „*Znam ja tvoju drskost i zlobu tvoga srca*” (1 Samuelova 17:28, *označio autor*). U Bibliji NIV stoji: „*Znam ja kako si ti umišljen.*”

Samo malo, tko je drzak? Tek jedno poglavlje prije ovog događaja, prorok Samuel došao je u Jišajevu kuću da pomaže budućeg kralja,

a ovaj prvorođeni sin nije u tome imao udjela. Premda su i Jišaj i Samuel pretpostavili da se radi o Eliabu jer je vjerojatno bio najviši, najjači i najpametniji između Jišajevih sinova, Bog je čvrsto rekao: „...jer sam ga odbacio.” (1 Samuelova 16:7). Postoji samo jedan razlog zbog kojeg Bog odbacuje osobu, a to je ponos. Dakle, Eliab je pun ponosa za koji optužuje Davida, dok sâm Bog govori o Davidovoj poniznosti i naziva ga čovjekom po Svome srcu (Djela 13:22); David je bio sve samo ne slab, plačljiv ili mlitav.

David se ne obazire na ovu verbalnu uvredu, nego se s pouzdanjem suočava s Golijatom, dajući mu na znanje kako će mu uskoro doći glave. Zatim David kreće prema neprijateljskom taboru, ubija Golijata i odrubi mu glavu.

Dopustite mi da još više pojasnim kako stvarno ne razumijemo poniznost. Knjiga Brojeva koja je jedna od prvih pet knjiga Biblije, spada u skupinu knjiga nazvanih Petoknjižje. U toj knjizi čitamo:

„Mojsije je bio vrlo ponizan čovjek, najponizniji čovjek na zemlji.”¹

(Brojevi 12:3)

Vau, kakva izjava! Priznajmo, ako smo pošteni, voljeli bismo da to kažu za nas, ali se sami to ne bismo usudili reći! Zašto? Samo će arogantna osoba to reći za sebe. No tko je napisao Knjigu Brojeva? Odgovor: Mojsije! Vau!

Nikad ne razmišljamo o poniznom čovjeku kao o onome koji će za sebe reći da je ponizan, a kamoli najponizniji čovjek na svijetu! Možete li zamisli službenika kako stoji na kršćanskoj konferenciji i kaže: „Čujte svi, ja sam ponizan, dajte da vam govorim o tome.” Njega bi izrugali i ismijali, nazvali ga heretikom, ali čujmo Isusa što kaže:

---

1 „Mojsije je bio veoma skroman čovje, najskromniji čovjek na zemlji.”

„Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni ... i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama...”

(Matej 11:28-29, označio autor)

U suštini, nama je promaklo istinsko značenje poniznosti jer smo mislili da ono znači nikada ne govoriti o sebi i živjeti kao nevrijedni crvi, a opet to je tako daleko od istine.

DEFINICIJA PONIZNOSTI

Poniznost ima tri vida. Prvo, naša poslušnost Bogu; drugo, naša krajnja ovisnost o Njemu; i treće, naše viđenje samih sebe. Pogledajmo ukratko sva tri vida posebno.

Prvo, naša poslušnost; odmah nakon što je pisao o poniznosti, Jakov je nastavio: „Prema tome, pokorite se Bogu!” (4:7). Ovo povezuje poslušnost i poniznost. Bog uvijek Svome narodu daje Svoja obećanja i otkriva Svoje planove. „Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam riječ je Jahvina – naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu” (Jeremija 29:11). Ova su obećanja Njegova volja i oslikavaju unutar nas proročku sliku kamo trebamo ići. Mi svim srcem želimo njihovo ispunjenje kao i On koji je te želje stavio u naša srca (vidjeti Psalam 37:4). U svojim srcima imamo tek letimičan pogled na to kamo nas On vodi, a naše razumijevanje utvrđuje logičan put kojeg trebamo slijediti. Međutim, vrlo često, Bog će nas voditi u smjerovima koji se protive našoj logici. Istinska poniznost priznaje da su Božja mudrost i upute daleko iznad naših te se odlučuje za poslušnost i onda kad ne razumije. U Izrekama 3:5 stoji: „Uzdaj se u Jahvu svim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razbor.”

Abraham je godinama čekao da se očituje obećanje vezano za Izaka. Kako je vrijeme prolazilo bilo je logično očekivati da će se u braku rađati djeca. Abraham je mogao imati letimičan pogled na obećanje kako će biti Otac mnogih naroda. No jedne je noći Bog

sve to promijenio kad mu je rekao da ode na put tri dana hoda i prinese svoga sina Izaka! To nije imalo smisla! Možete li zamisliti njegovu borbu da bude poslušan? Bila je to bolna zapovijed i nije imala smisla u odnosu na obećanje! Pa ipak je Abraham bio ponizan i odlučio poslušati premda nije razumio.

Biblija sadrži mnogo ovakvih primjera kad Bog daje upute ili dopušta okolnosti koje se protive onome što nam je pokazao, no zbog poslušnosti mi ćemo vidjeti ispunjenje Njegovog obećanja na način koji uopće ne razumijemo.

NAŠA POTPUNA OVISNOST O BOGU

Drugo, poniznost se može definirati kao naša potpuna i krajnja ovisnost o Bogu. David se činio arogantnim, ali je znao da Njegova sposobnost dolazi od Boga. On je to izrekao ovim riječima: „Jahve koji me izbavio iz lavlje pandže i medvjede šape, izbavit će me i iz ruku toga Filistejca” (1 Samuelova 17:37). Njegova su se braća pouzdavala u svoju vlastitu sposobnost pa su u usporedbi s Davidom bili i stariji i snažniji. No Davidova se snaga nalazila u njegovoj vjeri i poslušnosti.

Vidjeli smo to kod Kaleba i Jošue. Bila su to dvojica od dvanaestorice starješina koji su dobili zadatak da odu i provjere stanje u Obećanoj zemlji. Nakon četrdeset dana, dvanaestorica se vraćaju da bi izvijestila Mojsija i narod o zemlji. Izvještaj desetorice je glasio: „Išli smo u zemlju u koju si nas poslao. Zaista njome teče med i mlijeko. Evo njezinih plodova. Ali je jak narod koji u onoj zemlji živi, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki” (Brojevi 13:27-28). Kad su ljudi završili sa svojim govorom, sva se zajednica uznemirila i zagrajala. Tada Kaleb ušutka narod i čvrstim ih glasom ohrabri: „Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je...” (stih 30).

Ali mu ljudi što su s njim išli odvratili: „Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas”

(Brojevi 13:31).

U očima naroda kao i ostalih voditelja, Kaleb i Jošua su bili previše samouvjereni i tvrdoglavi. Zato su voditelji, koji su rekli da se zemlja ne može zauzeti, bili realisti. Oni su ispitali situaciju te smatrali stvarno nemogućim da bi oni, bivši robovi, zauzeli tako moćnu i utvrđenu zemlju. Naposljetku, oni samo štite svoje žene i djecu (vidjeti Brojevi 14:3). Ovi su se voditelji činili poniznima, brižnima prema narodu, što je uključivalo i živote starijih i slabijih. Kaleb i Jošua su se, pak, doimali tako umišljenima da nisu uzimali u obzir dobrobit onih bespomoćnih.

No poslušajte odakle dolazi pouzdanje: „Samo, nemojte se buniti protiv Jahve! Ne bojte se naroda one zemlje: tà on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Jahve! Ne bojte ih se!” (Brojevi 14:9). Jošua i Kaleb su bili potpuno ovisni o Božjoj, a ne o svojoj vlastitoj sposobnosti. Oni su znali kako je Božja volja da idu u tu zemlju i da je osvoje. Možda su se činili tvrdoglavima, a ostali voditelji tako realnima. No Bog je onaj koji odvaja ponizne od ponosnih.

Poniznost ili potpuna ovisnost o Božjoj milosti očita je u Pavlovom životu. On je o sebi rekao:

„Nema ništa u nama što bi nam dopustilo tvrditi kako smo mi sposobni činiti ovo djelo. Ne, naša sposobnost dolazi od Boga...”²

(2 Korinćanima 3:5-6, TEV)

I još:

„Sada sam sretan što se mogu hvaliti svojom slabošću; sretan sam što sam živa slika Kristove sile, umjesto da pokazujem svoju vlastitu snagu i sposobnost.”³

(2 Korinćanima 12:9-10, TLB)

---

2 „To ne znači da bismo sami po sebi bili sposobni nešto pomisliti kao da bi dolazilo od nas. Ne, naša sposobnost dolazi od Boga...”

3 „Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti.” Prema tome, vrlo ću se rado – radije nego da tražim oslobođenje – hvaliti svojim slabostima da se na meni nastani snaga Kristova.”

Pavlov se život razvijao u ovom smjeru: što je duže živio to je postajao ovisniji o Božjoj milosti, i sve se manje oslanjao na vlastitu snagu, darove ili sposobnosti. Što se više praznio od samog sebe u svojoj podložnosti Kristu, to je postajao odvažniji i snažniji u svojoj odluci da proslavi Krista.

KAKO VIDIMO SAMI SEBE

To nas dovodi do trećeg vida poniznosti: kako vidimo sami sebe. Kad se spasio, Pavao se ponizio ostavljajući iza sebe sva svoja postignuća i položaj koji je imao prije susreta s Isusom; sve je te stvari nazvao smećem. Naravno, većina se nas slaže da je i naš život prije spoznaje Krista bio obično smeće.

No što je s onim što smo postigli u Kristu nakon spasenja? E, to je već sasvim druga priča. Što se toga tiče, Pavao kaže: „Braćo, ja još ne mislim da sam to dohvatio. Ali kažem sam jedno: zaboravljajući što je nazad [*one stvari koje je Bog učinio kroz njega od kad se spasio*], ispružajući se prema onome što je naprijed,...” Filipljanima 3:13, (*označio i riječi u zagradi dodao autor*).

Pavao je postavljen za apostola nakon što su prošle godine i godine od njegova spasenja (vidjeti Djela 13:14). Dobio je obilje duhovnih objava i mudrosti što mu je ponovo dalo priliku da postiže velike stvari. Podizao je crkve diljem Azije i Istočne Europe. Pismo koje je pisao 56. godine crkvi u Korintu, koju je on započeo, daje tek letimičan pogled na poniznost kakvu je Pavao imao. Kad je pisao to pismo od vlastite ga je smrti dijelilo deset godina; bio je iskusan veteran u Isusovoj službi. No poslušajte njegove riječi:

„Ja sam uistinu najmanji među apostolima, nedostojan naziva apostol.”⁴

(1 Korinćanima 15:9, NIV)

---

⁴ „Ja sam uistinu najmanji među apostolima, budući da sam progonio Crkvu Božju.”

Vidite li poniznost u ovim riječima? Želio bih naglasiti: ovo nije lažna poniznost. Lažna poniznost zna kako upotrijebiti politički ispravne riječi i stvoriti dojam poniznost, dok u srcu ili umu zapravo nema smjernosti. Prijevara i laž. No kad pišete Pismo nadahnuti Duhom Svetim ne možete lagati! Ne bi Pavlu bilo dopušteno napisati takvu izjavu da se takvim nije smatrao. Stoga, kad je Pavao izjavio da je najmanji među apostolima, nije se radilo o politički korektnom vokabularu, već o istinskoj poniznosti.

Međutim, pogledajte slijedeću Pavlovu izjavu: „Naprotiv, trudio sam se više nego oni svi...” (1 Korinćanima 15:10). Tko su oni svi? Odgovor je svi drugi apostoli! Hvali li se to Pavao? Čini se kao da sada govori nešto sasvim drugo. Kako može reći da je najmanji od svih apostola, a onda tvrditi: „Trudio sam se više nego oni svi”? To zvuči arogantno te se čini kako ipak nije mislio ono što je prije rekao, ali nije tako. Međutim to neposredno prethodi još jednoj izjavi o njegovoj ovisnosti:

„...ne ja, nego milost Božja sa mnom.”

(1 Korinćanima 15:10)

Svoju je ocjenu sebe kao najmanjeg popratio priznanjem da je sve što je učinio, učinio samo Božjom milošću. Pavao se mogao odvojiti od svojih postignuća potpuno svjestan kako je sve što je postigao bilo samo zato jer je Božja sposobnost tekla kroz njega.

Teško je progutati taj Pavlov opis samoga sebe kao „najmanjeg među apostolima.” Ne samo za svoga života, nego i tokom čitave povijesti crkve, Pavao se smatra jednim od najvećih apostola. A sada pogledajte što je Pavao rekao Efežanima sedam godina kasnije, 63. godine, tri do četiri godine prije svoje smrti. U tih je sedam godina, od pisma upućenog Korinćanima, postigao više nego ikada prije u svom životu. A evo što kaže o sebi:

„Meni *manjemu od najmanjega među svim svetima* dana je ova milost: da poganima navijestim neistraživo Kristovo bogatstvo...”

(Efežanima 3:8, *označio autor*)

Prije sedam godina sebe je nazvao „najmanjim među apostolima”, a sada opisuje sebe kao manjeg „od najmanjega među svim svetima”! Što?! Ako ima ikoga tko se može hvaliti, to je sigurno bio Pavao, a sjetite se, kad pišete Pismo ne možete lagati; ne možete pisati u religiozno ispravnom žargonu. Pavao se stvarno vidio takvim!

Ovaj se razvoj nastavio jer je u svom pismu Timoteju netom prije svoje smrti, napisao:

„Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike.
Od njih sam prvi ja.”

(1 Timoteju 1:15)

Sad više nije samo najmanji među apostolima, ni najmanji od svih svetih, sada je prvi od svih grešnika. Zapazite da nije rekao: „Ja sam *bio* prvi od svih grešnika,” već „Ja *sam prvi*.” A on je imao otkrivenje o tome da smo u Kristu novo stvorenje; sve staro je nestalo, sve novo je, evo, nastalo! (vidjeti u 2 Korinćanima 5:17). Nikad nije izgubio iz vida koliko zapravo duguje Spasitelju.

Što je Pavao duže služio i što se njegova poniznost više razvijala to se vidio sve manjim i manjim. Je li to bio razlog zašto je Božja milost sve više rasla kako je stario? Naime, Jakov nam veli da Bog „poniznima daje milost” (Jakov 4:6). Je li to bio razlog zašto je Bog otkrivao Pavlu svoje putove na tako intiman način da je to zbunjivalo apostola Petra? Bog je rekao kroz proroka Izaiju da On prebiva, a ne tek posjećuje ponizne, već prebiva s njima. Postajemo bliski Bogu onda kad boravimo s Njime.

MOĆNI BLIZANCI

Sad smo dospjeli do mjesta na kojem susrećemo moćne blizance kraljevstva; to su *strah Gospodnji* i *poniznost*. Sjetite se, u prethodnim smo poglavljima jasno spoznali da je strah Gospodnji početak intimnog poznavanja Gospodina, a sada smo vidjeli da se isto odnosi i na poniznost. Psalmist objavljuje:

„On *ponizne* u pravdi vodi i uči malene *putu* svome.”

(Psalam 25:9, *označio autor*)

Bog otkriva svoje putove poniznima, ali već nekoliko stihova nakon toga čitamo ovo:

„Ima li koga da se *boji Jahve*? On će ga poučiti kojim će *putem* krenuti.”

(Psalam 25:12, *označio autor*)

Zapravo, Boga se boje samo ponizni ljudi, jer su ponizni. Sjetite se, dok je Mojsije poznavao Božje putove, dotle su Izraelci poznavali Boga samo po uslišanim molitvama, po onome što je činio. Mojsije se bojavao Boga i bio vrlo ponizan. Vidite li vezu? Izraelcima je nedostajao strah Gospodnji (Ponovljeni zakon 5:29), a nedostajala im je i poniznost (što vidimo u gore navedenom primjeru Jošue i Kaleba).

Psalmist povezuje strah Gospodnji i poniznost kao gotovo neodvojive kategorije. To se stalno ponavlja u Pismu. Evo još jednog primjera:

„*Strah* je *Gospodnji* škola mudrosti, jer pred slavom ide *poniznost*.”

(Izreke 15:33, *označio autor*)

No poput Božjeg kraljevstva i kraljevstvo tame ima svoje moćne blizance. Oni su izravna opreka *strahu Gospodnjem* i *poniznosti*; to su *buntovnost* i *ponos*. Vidimo ih u Izrekama kako stoje jedni nasuprot drugih:

Nagrada je *poniznosti* i *straha Gospodnjeg* ispunjenog poštovanjem i štovanjem, bogatstvo, čast i život. Trnje i zamke su na putu onima koji su *svojeoglavi* i *tvrdoglavi*; tko čuva život svoj daleko je od oboga.”⁵

(Izreke 22:45, AMP, *označio autor*)

---

⁵ „Nagrada je poniznosti strah Gospodnji, bogatstvo, čast i život. Trnje i zamke su na putu varalici: tko čuva život svoj, daleko je od ovoga.”

Vidite li sada kako su strah Gospodnji i poniznost povezani jedno s drugim, jednako kao što su povezani ponos i buntovnost? Isus se ponizio više od bilo kojeg čovjeka ili anđeoskog bića. Stoga je visoko uzdignut, daleko više od bilo koga drugog (vidjeti u Filipljanima 2:8-9). Između svih drugih svojih vrлина, Isus je najviše uživao u strahu Gospodnjem; stoga Duh Božje prisutnosti koji je bio s Njime i na Njemu nije imao mjere (vidjeti u Izaiji 11:23; Ivan (Jovan) 3:34).

Nasuprot tome, Lucifer, pomazani kerub, a sada sotona, zbog svoga je ponosa uzdigao samog sebe i postao buntovan više od bilo koga prije i poslije njega. Stoga je bio zbačen u „najdublje dubine bezdana.” (Vidjeti u Ezekielu 28:14-17; Izaija (Isaija) 14:12-15).

Zapamtite, Pismo neprestano pokazuje kako Bog prebiva na uzvišenom mjestu, dok se demonske sile nalaze na mnogo nižim razinama. Uvijek kad se o tome govori u Pismu, vidjet ćete da su ponos i buntovnost povezani s nečim nedostojnim i niskim, a poniznost i strah Gospodnji s nečim uzvišenim. Biti uzvišen znači prebivati s Bogom u bliskom zajedništvu!

ONI ZA KOJIMA BOG IDE

Bog se protivi ponosnima i buntovnicima (Jakov 4:6), ali Ga privlače oni koji Ga se boje – istinski ponizni. U Starom zavjetu nalazimo skupinu ljudi koji su služili odnosno štovali Boga na način propisan u Pismu. Prinosili su janjce i bikove za žrtvu, palili tamjan u Svetinji i prinosili žrtvu prinosnicu. Pa ipak su Bogu njihove žrtve izgledale poput ubojstva čovjeka, njihove prinosnice poput prinosa svinjske krvi, a njihov tamjan, što je zapravo simbol molitve i obožavanja, poput žrtvovanja idolu! Bog im objašnjava:

„Jer zvao sam, a nitko se ne odazva, govorio sam, a nitko ne poslušā, nego su činili što je zlo u očima mojim, izabrali ono što mi nije po volji.”

(Izaija (Isaija) 66:4)

U čemu Bog nije uživao? U žrtvama koje nije pratila poslušnost! (Vidjeti u 1 Samuelovoj 15:22). Drugim riječima, u svakom obliku štovanja u kojem nije bilo straha Gospodnjeg.

Udario je Bog ove „štovatelje” zbilja jako. Odbacio ih je. Možete li zamisliti šok ovih ljudi? Mislili su kako služe Bogu, da su mu ugodni, a Njemu se zapravo gadilo njihovo štovanje. Međutim, kad se radi o Njegovom narodu, Gospodin nikad ne čupa ako ne misli saditi i nikad ne ruši ako ne misli graditi. Stoga ih ohrabruje, govoreći im što Njega zapravo privlači:

„Ali ovo je onaj koga ja cijenim: onoga tko je ponizna i smjerna duha i tko od moje riječi dršće.”⁶

(Izaija (Isaija) 66:2, NIV)

Hebrejska riječ za *cijeniti* je *nabat*. Strongov rječnik definira riječ kao „napeto gledati u nešto; o nečemu razmišljati s užitkom, naklonošću i brigom.” Bog zapravo govori: „Ovo je osoba o kojoj razmišljam s užitkom, naklonošću i kojoj poklanjam svoju pažnju.” Ili jednostavnije, On kaže: „Ja idem za ovom osobom; nju ja tražim.” Tommy Tenney, suvremeni autor i učitelj, napisao je, barem prema mojem mišljenju, jednu od, najboljih knjiga u našem naraštaju, *The God Chasers*. U njoj je savršeno opisano srce osobe koja ljubi Boga. Jedna je stvar ići za Bogom. Ali je nešto sasvim drugo kad Bog ide za tobom! Pa ipak, to je upravo ono što Bog ovdje govori.

Sjetite se Davida. Bog nalaže glavnom proroku u Izraelu, Samuelu, da ide k Jišaju, a Samuel se opire bojeći se Šaulova gnjeva. No Bog mu i dalje zapovijeda da ide, jer traži jednog od Jišajevih sinova. Pred prorokom se reda svih sedam Jišajevih sinova, a Bog mu na kraju kaže: „Ne, Samuele, nisu to ti mladići, već jedan rumen momčić tamo na poljima kod ovaca; to je onaj koga ja hoću!” (*prepričao autor*).

---

⁶ „Ali na koga svoj pogled svraćam? Na siromaha i čovjeka duha ponizna, koji od moje riječi dršće.”

Zbog čega je Bog tražio Davida, a ne drugu braću ili nekoga drugog između Izraelaca? Odgovor se nalazi u gore navedenom stihu. Bog voli i traži one koji su ponizna, smjerna duha i koji dršću od Njegove riječi. Smjerna su duha ljudi brzi na pokajanje, posvećeni podložnosti božanskom autoritetu. U jednom drugom prijevodu stoji: „Ugađaju mi oni koji su ponizni i spremni kajati se, koji me se boje i vrše što im kažem” (TEV). Smjerna duh je još jedan oblik istinske poniznosti i straha Gospodnjeg. Zapravo Bog saopćava da On traži ponizne ljude, ljude koji imaju strah Gospodnji; one koji hodaju u krijeposti moćnih blizanaca kraljevstva! Eto zašto nam je kazano:

„S podsmjevačima on se podsmijeva,
a poniznima dariva milost”

(Izreke 3:3-4)

I još:

„O, kako je velika, Jahve, tvoja dobrotu, koju čuvaš za one
koji te se boje, koju iskazuješ onima što se tebi utječu ...
... u šatoru svom ih skrivaš...”

(Psalam 31:20-21)

Zbog toga nam se u Novom zavjetu kaže da se „obučemo u poniznost” (1 Petrova 5:5) i da „provodimo sa strahom vrijeme svoga boravka u tuđini” (1 Petrova 1:17). Bog, Duh Sveti, opominje nas kroz apostola Petra zato da bismo imali to slatko zajedništvo s Njime, koje On tako strastveno želi za svoju dragu djecu.

Odluka je na nama. Bog nam je dao milost da možemo hodati u zajedništvu s Njime i popločao put kojim nam je ići. Kakvom predivnom Bogu i Ocu služimo! Sada o nama ovisi hoćemo li čuti i poslušati Njegov poziv i ući u taj nutarnji prostor gdje se On očituje. U slijedećim ćemo poglavljima raspraviti o tome kako to Bog stvarno čini!

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. U ovom je poglavlju stavljen naglasak na to da, premda općenito ne razumijemo poniznost te je smatramo za nešto slabo, plačljivo i mlitavo, često istinsku poniznost pogrešno smatramo arogancijom. I dok razmišljate o ovome, možete li se sjetiti ljudi koje ste držali arogantnima, a zapravo su bili istinski ponizni? Ako je tome tako, što možete naučiti iz takve pogrešne ocjene?
2. Razmišljajte o tri vida poniznost – poslušnosti Bogu, potpunoj ovisnosti o Njemu i mišljenju o sebi samima – te o biblijskim primjerima za svaki od tih vidova. Kad biste morali navesti koji je od ovih vidova vaš najveći izazov, što bi to bilo?
3. U Izaiji 66, imamo skupinu ljudi koja služi Bogu poštujući sve uredbe zakona – prinosi propisane žrtve, pali propisani tamjan i daje propisane priloge. Ipak, Gospodin ne uživa u njihovom štovanju jer su neposlušni. Na koji način može naše štovanje biti neprihvatljivo Bogu, pa čak i onda kad ga vode daroviti, talentirani vođitelji?

10. POGLAVLJE

ZAJEDNIŠTVO S DUHOM SVETIM

Vjerujem da je u današnjoj crkvi Duh Sveti jedna od najzapostavljenijih osoba.

Konačno smo dospjeli na ono mjesto u knjizi na kojem želim raspraviti o načinu na koji se u stvarnosti Gospodin približava k nama. Prije svega, dopustite mi ponoviti: On čezne za vama daleko više nego što vi čeznete za Njime. Sjetite se Mojsijevih riječi: „Jer On je Bog koji strastveno želi biti u zajedništvu s vama”¹ (Izlazak 34:14, NLT). Nedavno sam, dok sam predano molio, i prije nego sam shvatio što govorim, zavapio: „Gospodine, ako ne mogu imati blisko zajedništvo s Tobom ovdje i sada na zemlji, molim Te uzmi me k Sebi na nebo!” Zadrhtala su mi koljena dok su se ove riječi izljevale iz mojeg srca. Znao sam da mislim ono što sam rekao, ali sam gotovo odmah zavikao: „Što sam to upravo tražio?” Moj je zdravi razum propitivao treba li se takvo što tražiti.

---

1 „Tà Jahve – ime mu je Ljubomorni – Bog je ljubomoran.”

Nekoliko sati kasnije, ukrcao sam se na zrakoplov za Phoenix, Arizona, sjeo na svoje mjesto, dograbio svoju Bibliju iz torbe i otvorio je. Evo što sam prvo pročitao:

„K tebi, o Jahve, vapijem, hridino moja ne oglušti se na me:
da neuslišan ne postanem kao oni koji u grob silaze.”

(Psalam 28:1)

Skoro sam poskočio na svome sjedalu. Kakva je zapravo bila vjerojatnost da slučajno otvorim baš taj stih? Čitao sam upravo ono o čemu sam razmišljao nekoliko sati ranije. Znao sam da je to riječ od Boga dok mi je srce snažno tuklo.

Dakle, David kaže da ako nam Bog ne govori nismo ništa bolji od grešnika koji odlaze u pakao. Uvijek nosim bibliju *The New Living Translation*, tako da sam pogledao ovaj stih u njoj i točno je odgovarao onome što sam toga jutra molio. Tamo stoji: „Jer ako ti šutiš, tada se mogu predati i umrijeti.” Točno sam tako vapijao pred Bogom. Ma koliko da sam puta pročitao ovaj stih, nikad ga prije nisam vidio u tom svjetlu.

Razumio sam da nisam molio protivno Božjoj volji, već nadahnut od Duha Svetoga. To mi je još više potvrdilo da Bog ne želi štetiti; ne, On iskreno želi razgovarati s nama. Jedan od mojih najdražih stihova sadrži ove riječi koje je izrekao David:

„Moje je srce čulo kad si rekao: „Dođi i razgovaraj sa mnom.”
A moje srce odgovara: „Jahve, dolazim.”²

(Psalam 27:8, NLT)

Možete li osjetiti tu glad Božjeg srca? On svakog pojedinog od nas poziva: „Približi se, želim razgovarati s tobom, podijeliti svoje srce s tobom i pokazati ti velike i silne stvari o kojima ništa ne znaš!” To bi trebao biti opis života svakog vjernika: „Približite se k Bogu”, a učinimo li tako On jamči: „On će se približiti k vama.”

2 „Moje mi srce govori: ‘Traži lice njegovo!’ Da, lice tvoje, o Jahve, ja tražim.”

Mi određujemo razinu zajedništva, a ne Bog. On je već otvorio vrata koja vode u Njegove privatne odaje, čeka i poziva nas da uđemo. Na nama je hoćemo li odgovoriti; što se budemo više približavali to će On sve više otkrivati samoga Sebe i Svoje želje. No pogledajmo što je Jakov napisao prije tog velikog poziva:

„Mislite li da uzalud Pismo veli: „Ljubomorno čezne za duhom što ga je nastanio u nama”?”

(Jakov 4:5)

Bog čezne za nama; ljubomorno čezne. U nekoliko smo prethodnih poglavlja vidjeli da nas On neće dijeliti s požudnim željama ovog svijeta. Zbog toga Jakov veli: „...zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu?” (Jakov 4:4).

Isto to kaže i žena svome nevjernom mužu: „Ne možeš imati i mene i svoju ljubavnicu; odluči se! Odabereš li nju, odbacio si mene, ja odlazim.” Gospodin je isti takav. On nas neće dijeliti sa svijetom. Naša srca trebaju imati strast za Bogom ili nam se On neće otkriti.

ČEŽNJA DUHA KOJI PREBIVA U NAMA

U prethodnim smo poglavljima naširoko govorili o Njegovoj čežnji za nama; no sada se trebamo usredotočiti na riječ Duh. Od velike je važnosti ono što Pismo bilježi: „...čezne za Duhom što ga je nastanio u nama...” Zapazite da ne kaže: „Čezne za Isusom što ga je nastanio u nama...” Isus nije ovdje na zemlji, već sjedi s desne strane Veličanstva na nebesima, i tamo se nalazi već gotovo dvije tisuće godina. Onoga dana kad je Isus bio uznesen, anđeli su Njegovim učenicima rekli ovo: „Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo” (Djela 1:11). On je bio fizički uznesen na oblaku i više ga nisu vidjeli, a mi imamo obećanje da će se vratiti na isti takav način.

Nemojte me krivo razumjeti, naš predivni Spasitelj Isus žudi za nama, ali je Duh Sveti došao umjesto Njega; Duh je Sveti ona posebna božanska osoba koja se navodi u ovom stihu. No Duha se Svetog na mnogo načina zanemaruje upravo od strane onih koji se pozivaju na Isusovo ime. Zapravo, vjerujem da je u današnjoj crkvi Duh Sveti jedna od najzapostavljenijih osoba. Promislite samo: da li se ikada vozite s nekim u automobilu dvadesetak minuta i ne progovorite ni jednu riječ? A opet, upravo to radimo Duhu Svetome. Mi razmišljamo o našem danu, slušamo kršćansku glazbu ili radio dok vozimo i vrlo često niti ne primjećujemo Njegovo društvo. Ne prepoznavamo Njegovu prisutnost kod kuće, u uredu, i na toliko drugih mjesta na kojima provodimo svoje vrijeme. Ako nas pitaju, sigurno ćemo priznati Njegovo postojanje i Njegovo prebivanje u našim srcima.

KAKO ZAMIŠLJAMO DUHA SVETOGA

Jedan od razloga zbog kojeg ne prepoznavamo Njegovu prisutnost i društvo je način na koji zamišljamo Duha Svetoga; on je tajanstven zbog načina na koji smo pisali i propovijedali o Njemu. Zapravo, da sam dobio dolar svaki put kad sam čuo kako se o Duhu Božjemu govori kao o „tome”, bio bih sada vrlo bogat čovjek. Nažalost, mnogi Ga doživljavaju kao „sveti entitet”, a ne kao Višnjega Boga koji želi biti naš najbolji prijatelj. Kad bismo samo razmišljali o Pismu, spoznali bismo da Duh Sveti ima um (Rimljani 8:27), volju (1 Korinćanima 12:11), osjećaje opisane Njegovom ljubavlju za nas (Rimljanima 15:30); Duh Sveti govori (Hebrejima 3:7) i to, zapravo, čini vrlo jasno (1 Timoteju 4:1); Duh Sveti poučava (1 Korinćanima 2:13), može Ga se ražalostiti (Efežanima 4:30), uvrijediti (Hebrejima 10:29), i može Mu se lagati kao bilo kojem ljudskom biću.

Kad se pomisli na Duha Svetog, u prvi će mah većina vidjeti goluba. No zašto Ga tako zamišljamo? Duh se Sveti nikada nije očitovao kao golub! U sva je četiri Evanđelja zabilježeno da je Ivan

(Jovan) Krstitelj vidio Duha Božjega kako silazi na Isusa, „kao golub” (Matej 3:16; Marko 1:10; Luka 3:22; Ivan (Jovan) 1:32). No to Ga ne čini golubom. Čuo sam izjave o muškarcima i ženama npr. „ona trči poput vjetra” ili „on je jak kao bik.” No to ne čini tu ženu vjetrom ni toga čovjeka četveronožnom životinjom. Oni su ljudska bića.

Netko bi mogao reći: „Da, ali apostol Ivan (Jovan) vidio je Duha Svetoga kao zublje koje gore pred prijestoljem.” Da, to je istina, jer je napisao: „Pred prijestoljem gori sedam zubalja, to jest sedam Duhova Božjih” (Otkrivenje 4:5); ali je taj isti Ivan (Jovan) napisao i ovo: „Tada opazih ... između Staraca „Janje” gdje stoji kao „zaklano” ... Pjevali su novu pjesmu: „Kadar si da uzmeš knjigu i da otvoriš njezine pečate, jer si bio zaklan i svojom krvi iskupio Bogu ljude od svakog plemena, jezika, puka i naroda” ... (vidjeti Otkrivenje 5:6-9). Ovdje Ivan (Jovan) očito govori o Isusu, no mi Ga ne zamišljamo poput neke životinje. Sasvim sigurno znamo da je Isus osoba na čiju smo sliku stvoreni; mi nismo stvoreni na sliku neke životinje!

Duh je Sveti osoba, a mi smo stvoreni na Njegovu sliku. O da, na Njegovu sliku! Čitamo u Postanku: „I reče Bog: ‘Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična...’” (Postanak 1:26). Ovdje se ne kaže:

„Načinit ću čovjeka na Svoju sliku.” Ne! Radi se o Ocu, i Sinu i Duhu Svetom koji su čovjeka stvarali u jedinstvu. Svakako, mi smo potpuno svjesni uloge Oca i Sina u stvaranju, ali Pismo jasno govori: „Tà i mene je duh Božji stvorio...” (Job 33:4), i još: „Pošalješ li dah svoj, opet nastaju” (Psalam 104:30). Dakle, sasvim je sigurno da je u času kad je Bog rekao: „Načinimo čovjeka sebi slična...” Duh Sveti bio prisutan. Stvoreni smo na sliku Oca, Sina i Duha Svetoga. Duh Sveti je osoba, treća božanska osoba, ne nekakav mističan vjetar ili ptica koja leti.

Zar bi Marija mogla začeti po Duhu Svetome ako nismo stvoreni na Njegovu sliku? Pa ipak Pismo veli: „Ali još dok je bila djevica,

ona zače po Duhu Svetom” (Matej 1:18, NLT).³ Kasnije je anđeo Božji rekao Josipu: „...jer je ono što je ona začela od Duha Svetoga” (Matej 1:20). Da je Duh Sveti bio „stvar” ili „ono” kako bi se čovjek mogao oblikovati u Mariji? Ona je začela po Duhu Svetome. Samo dva bića iste vrste mogu imati zdravo potomstvo.

Nadam se da sada razumijete da je Duh Sveti osoba i to najdivnija osoba uopće. Zbog toga je Pavao rekao vjernima:

„Milost Gospodina Isusa Krista, ljubav Boga (Oca) i
zajedništvo Duha Svetoga neka budu sa svima vama!”

(2 Korinćanima 13:13, *označio autor*)

Zapazite da je rekao „...i *zajedništvo Duha Svetoga* neka budu sa svima vama.” Godinama sam proučavao ovu riječ *zajedništvo* jer blisko poznavati Boga moja je strast. Potražio sam tu riječ u gotovo svakom rječniku grčkog jezika do kojeg sam mogao doći. Evo nekih osnovnih značenja:

- prijateljstvo
- družiti se ili razgovarati
- partnerstvo ili zajedničko sudjelovanje
- uzajamna povezanost
- intimnost

Postoje i druge riječi koje definiraju *zajedništvo*, ali ih nisam naveo jer imaju slično značenje kao i ove navedene. A sada поближе pogledajmo svaku riječ posebno.

PRIJATELJSTVO

Riječ prijateljstvo u Websterovom se rječniku tumači kao „*zajedništvo ili društvo*”. Još se definira kao *kvaliteta ili stanje drugarstva*.

---

³ „Ali prije nego se zajedno nastaniše, pokazalo se da je začela po Duhu Svetom.”

Naravno, nikada nećete naći prijatelje koji ne žele biti jedan s drugim; obojica nastoje znati što radi ili planira raditi onaj drugi. Oni su prijatelji te između njih postoji neprestana komunikacija. Djela su apostolska puna primjera ovakvog odnosa između Duha Svetoga i Njegovih slugu. Evo jednoga navedenog u slijedećoj Pavlovoj izjavi:

„Sada, evo, svezan u duhu, idem u Jeruzalem ne znajući što će me u njemu zadesiti. Jedino mi Duh Sveti jamči *u svakom gradu* da me čekaju okovi i patnje.”

(Djela 20:22-23, *označio autor*)

Iz Pavlovih se riječi može vidjeti da je stalno komunicirao s Duhom Svetim. Oni su bili prijatelji u životu, na putovanju i u službi.

Isto vrijedi i za svakog slugu našeg Gospodina u Novom zavjetu. Neovisno o tome kamo bi išli, Duh je Sveti bio s njima i govorio im ako su Ga tražili. On je bio njihov prijatelj. Filip, još jedan učenik, napustio je veliki sastanak na razini cijelog jednog grada i otišao u pustinju, ali nije bio ni sam ni izgubljen da ne bi znao što da čini, jer čitamo: „Tada Duh reče Filipu: ‘Hajde i primakni se tim kolima!’” (Djela 8:29).

Petar se, usred pokušaja da odgonetne značenje složene vizije, nije morao oslanjati na svoje vlastito poznavanje Pisma jer je čuo glas Duha kako mu govori: „Što je Bog proglasio čistim, ti ne nazivaj poganim!” Zatim ga *Duh* dalje *upućuje*: „Evo te traže tri čovjeka. Hajde ustani, siđi i pođi s njima ne premissljajući, jer sam ih ja poslao” (Djela 10:15,19-20, *označio autor*).

Isto tako, pogledajte zajedništvo Duha Svetoga s čitavim Pavlovim timom, jer Luka bilježi: „Tako prođoše Frigiju i Galaciju pošto im *Duh Sveti zabrani* propovijedati riječ u Aziji. Kada dođoše na granicu Mizije, htjedoše u Bitiniju, ali im *ne dopusti Isusov Duh*” (Djela 16:6-7, *označio autor*).

Mogao bih navesti još nekoliko primjera. Bilo kako bilo, ono što želim naglasiti je to da su novozavjetne sluge bile svjesne stalnog zajedništva s Duhom Svetim; imati odnos s Njime nikada nije bilonešto jezovito ili nešto neobično. Oni su očekivali da Duh Sveti sudjeluje u njihovim životima kao što bi to očekivali i od drugih osoba s kojima bi provodili 24 sata dnevno sedam dana u tjednu.

Ljudi me pitaju zar me ne umore tolika putovanja i hotelske sobe. Odgovaram: „Iskreno, nikada mi ne dosade.” Zapravo, posjetio sam neke od najljepših gradova na svijetu i nisam imao želje za obilascima jer sam toliko uživao u zajedništvu s Duhom Svetim da nisam želio propustiti to vrijeme. Nekada, prije nego što sam stvarno razumio i iskusio zajedništvo Duha Svetoga, bio sam jako nesretan kad bih ostajao sam. Trebao sam ljude oko sebe. Sada, žudim za samoćom tako da mogu slušati i razgovarati s Duhom Svetim.

A upravo to Duh strastveno želi; razgovarati s vama! Zastanite na trenutak, zatvorite oči i mislite o Duhu Svetom kao svom prijatelju ili drugu. Jer Božja riječ kaže, neka „*zajedništvo* Duha Svetog bude s vama.” Ili razmišljajte o ovome: „Neka *prijateljstvo* Duha Svetog bude s vama.” Ili o ovome: „Neka *društvo* Duha Svetog bude s vama.” Dopustite ovim riječima da se razliju u vašem srcu kako bi se otvorila vrata bliskog zajedništva između vas i vašeg Stvoritelja.

DRUŽITI SE ILI RAZGOVARATI

Druga definicija, *družiti se* ili *razgovarati*, opisuje razmjenu misli ili osjećaja. Najbolje vrijeme koje sam proveo s mojim najboljim prijateljima bilo je kad smo razgovarali i izmjenjivali najdublje ili najosobnije stvari naših srca. Tada bismo postajali ranjivi i dijelili bismo stvari koje bi netko tko nas ne poznaje mogao krivo razumjeti ili čak ismijati. Međutim, mi znamo da se to ne može dogoditi s našim najboljim prijateljima; oni nas neće krivo razumjeti jer poznaju naše srce. Pavao daje primjer sličnog odnosa s Duhom Svetim te piše: „Istinu govorim u Kristu – ne lažem – zato mi svjedoči moja savjest

zajedno s Duhom Svetim” (Rimljanima 9:1). Duh Sveti je poznao Pavlovo srce, kao što je i Pavao poznao Njegovo srce. Među njima je postojala bliskost koja je nastala iz toga što su međusobno dijelili svoje misli i osjećaje.

Eto zašto je toliko važan strah Gospodnji. Gospodin ne želi dijeliti svoje najdublje misli s ljudima koji ih ne smatraju dragocjenima, kao što ni mi ne želimo baciti svoje biserje pred one koji će ih pogaziti. Jednostavno rečeno, nikad nećemo dijeliti duboke stvari iz našeg života s ljudima koji nemaju srce kao naše; Bog je isti takav.

Jedan je sveti u Starom zavjetu vapijao: „Možeš li dubine Božje proniknuti?” (Job 11:7). Ali jer je Novi savez otvorio vrata zajedništva s Duhom Svetim, Pavao uzbuđeno veli: „A nama je to Bog objavio *po Duhu*. Jer Duh sve ispituje, čak i *dubine Božje*” (1 Korinćanima 2:10, *označio autor*). Zapazite ovo ‘po Duhu’. Duh je Sveti treća osoba Božanstva na nebu, koja dijeli s nama intimne ili duboke Božje tajne! Vau, zar vas to ne uzbuđuje?

Stoga zastanite još jednom, zatvorite oči i razmišljajte o toj činjenici da Duh Sveti želi imati ovako blizak odnos s vama. On žudi za time da vam izrazi svoje najdublje misli i osjećaje, i da čuje vaše. Jer Božja riječ kaže: „Neka *razgovor o mislima i osjećajima* Duha Svetog bude s vama.”

PARTNERSTVO

Treću definiciju, *partnerstvo* ili *zajedničko sudjelovanje*, najbolje oslikava svjedočanstvo voditelja rane crkve. U svojem su pismu ustvrdili:

„Dakako, Duh Sveti i mi odlučili smo...”

(Djela 15:28)

Pokazali su da je Duh Sveti imao jednako mišljenje kao i oni. Zajednički su sudjelovali u donošenju odluke; bili su partneri

u poslu za kraljevstvo. Isto se dogodilo i u Starom zavjetu kada Bog dolazi k Abrahamu te mu izlaže svoje planove u vezi sa Sodomom. Abrahamu je bilo dopušteno reći što misli, a Bog je donio konačnu odluku uzimajući u obzir Abrahamove primjedbe.

Isto se u nekoliko navrata dogodilo Mojsiju. Bog se bio rasrdio na Izraelce tako jako da je razmišljao o tome da ih uništi što bi se i dogodilo da nije bilo Mojsijeva zastupanja. Mojsije podsjeća Boga na ono što je obećao te da bi Njegov dobar glas mogao biti doveden u pitanje; kao rezultat Mojsijeva posredovanja, čitamo u jednom izvještaju: „I Jahve odustane da na svoj narod svali nesreću kojom mu bijaše zaprijetio” (Izlazak 32:14). Dakle Mojsije i Abraham bili su Božji partneri, ali, za razliku od nas u uvjetima Novoga saveza, oni nisu imali stalno zajedništvo s Duhom Svetim. Nije li to zapanjujuće, samo kad pomislite na to.

Kad pročitamo Pavlove riječi upućene starješinama u Efezu, vidimo jasan dokaz o ulozi koju ima Duh Sveti kao naš stariji partner:

„Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas *Duh Sveti* postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče *krvlju svojom*.”

(Djela 20:28, *označio autor*)

U ovom stihu sasvim jasno možemo vidjeti različite osobe Božanstva na nebu, a opet njihovo savršeno jedinstvo. *Duh* je *Sveti* prva osoba koja se spominje i koja ih je postavila da budu nadglednici. Zatim se spominje Otac u izrazu *crkvu Božju*, i konačno vidimo i ulogu Sina koji nas steče *krvlju svojom*; tri različite osobe, a opet jedan Bog. Teško je to razumjeti, no jedan će nam primjer iz prirode u tome pomoći. Znamo da voda ima tri agregatna stanja – led, tekućina i para – i istu građu molekule u sva ta tri agregatna stanja. Takav je i Bog: tri različite osobe, a opet savršeno jedan.

Zanimljivo je još jednom napomenuti da je Duh Sveti bio ona osoba Božanstva na nebu, koja je postavila starješine. To se isto tako vidi kad su starješine različitih crkvi, u Antiohiji, tražili Gospodina. I dok su to činili: „Duh Sveti reče: ‘Odvojite mi već Barnabu i Savla za djelo za koje sam ih odredio.’” Zatim su, nakon što su molili i postili, položili ruke na ovu dvojicu ljudi, a onda čitamo: „Oni, dakle, *poslani* od Duha Svetoga...” (Djela 13:24, *označio autor*). Duh je Sveti bio ona Božanska osoba koja je radila s tim ljudima da se Isus proslavi.

Iz ova dva primjera vidimo partnerstvo u kojem je Duh Sveti voditelj ili vodeći partner. Moram ponovo naglasiti: želja je Duha Svetog da vi i ja budemo Njegovi suradnici; da, partneri! To očito proizlazi iz Pavlovog pisma Korinćanima: „Mi smo Božji suradnici...” (1 Korinćanima 3:9). *Suradnici* znači *partneri* ili *oni koji rade zajedno*. U Bibliji *King James Version* to je još izravnije rečeno: „Mi radimo zajedno s Bogom.” Vau, i opet pitam, poznajete li neke partnere koji se ne razgovaraju i ne rade zajedno?

Uzmite još nekoliko trenutaka i razmišljajte o želji Duha Svetog da bude vaš vodeći partner. Jer Božja riječ veli: „Neka *partnerstvo* Duha Svetog bude s vama,” ili još ovo: „Neka Duh Sveti *sudjeluje zajedno s vama* u svemu.”

UZAJAMNA POVEZANOST

Slijedeća je definicija *uzajamna povezanost*. Ovu definiciju najbolje ilustriraju iskustva koja sam tijekom godina imao s velikim muškarcima i ženama Božjim. Sjećam se svog prvog susreta s dr. Davidom Choom, pastorom crkve u Seulu, Koreja, jedne od najvećih crkava na svijetu. Bio je to njegov prvi posjet mojoj matičnoj crkvi. U to sam vrijeme bio pomoćni pastor, a moja je dužnost bila da mu služim kao vozač tijekom njegova posjeta. To sam radio već nekoliko godina tako da sam do tada već vozio negdje oko stotinu službenika, jer su mnogi dolazili u našu crkvu. Međutim, ovoga

je puta bilo sve drugačije jer kad je on ušao u moj automobil, s njime je ušla i Božja prisutnost. Gotovo odmah, počeo sam plakati, suze su jednostavno curile niz moje obraze. Bio sam vrlo tih, jer ga nisam želio uznemiravati prije službe, no osjetio sam poticaj da nešto kažem. Rekao sam trijezno i tiho: „Dr. Cho, Bog je ovdje, u našem autu.” Nasmiješio se i kimnuo glavom.

Kasnije sam razmišljao o tome koliko je ovaj čovjek pisao i propovijedao o zajedništvu koje ima s Duhom Svetim. Onda sam se sjetio drugih službenika koje sam vozio tijekom godina, a koji su isto tako propovijedali o Duhu Svetom i živjeli u bliskom odnosu s Njime. Premda sam vozio oko stotinu službenika, sjećam se da sam tek kod nekolicine osjetio da sam susrevši se s njima odmah došao u dodir s Duhom Svetim. Takva je bila gospođa Jeanne Wilkerson, Božja službenica koja je godine provela u zastupničkoj molitvi; sada je već otišla Gospodinu. Dakle, kad je ona prvi put ušla u automobil, mora da su mi usta zbog strahopoštovanja ostala otvorena za cijelo vrijeme vožnje. Teško sam se fokusirao na vožnju. Shvatio sam da se nalazim u društvu žene koja ne samo da zna o Bogu, već Ga stvarno i intimno poznaje. Gospođa Wilkerson je mnogo govorila o Duhu Svetom, a Njegova se prisutnost očitovala i bila snažna svaki put kad bih bio u njezinu društvu.

Nedavno sam govorio pred crkvom koja ima četiri tisuće članova, na Srednjem zapadu Sjedinjenih Država. Na jutarnjoj sam službi te nedjelje propovijedao o Duhu Svetom, a navečer sam trebao ponovo služiti nakon što završi slavljenje. To je trebalo trajati oko četrdeset i pet minuta. Međutim, nisam uspijevao doći do mikrofona čitava dva sata nakon slavljenja jer je Duh Sveti imao druge planove; služio je ljudima na predivan način! Konačno, prije nego sam došao na podij, prišao mi je pastor koji nije bio ni mekan ni slab čovjek (naime, bio je dizač utega), sa suzama u očima i rekao: „Johne, u osam godina koliko sam pastor u ovoj crkvi nisam osjetio tako snažnu Božju prisutnost!”

Odmah sam odgovorio: „Postoji razlog za to; jutros smo govorili o Duhu Svetom, a kad god govorimo o Njemu, On se očituje.”

Ovakva se uzajamna povezanost može vidjeti u brakovima. Postoje neki službenici, muškarci, koji često govore o svojim ženama te ih, ako nisu prisutne, uključuju u svoje poruke ili ih spominju tijekom razgovora. Oni su zajedno ne samo privatno nego i u javnosti pa kad pomisliš na tog službenika, pomisliš i na njegovu ženu. (Isto rade i žene, ako su službenice.) Ljudi me obično pitaju o Lisi, ako ona nije sa mnom; ja Lisu uvijek spominjem ili pišem o njoj. Međutim, postoje i oni službenici, premda oženjeni, koji rijetko govore o svojim ženama i koje se rijetko može vidjeti zajedno. Pomislite li na te službenike nećete automatski pomisliti i na njihove žene.

Isto vrijedi i za Duha Svetoga. Postoje vjerni koji imaju blisku uzajamnu povezanost s Božjim Duhom. Kad govorite o njima, vi mislite na Duha Svetoga, jer ovi muškarci i žene svjesno surađuju s Njime kao mlađi partneri, neprestano priznavajući Duha Svetoga. Stoga se Duh Sveti očituje na njihovim službama. Rezultat je da se Isus sve više proslavlja, jer Duh Božji uvijek proslavlja Isusa.

Duh Sveti želi imati tu uzajamnu povezanost s vama. Budete li Ga častili, On će se očitovati, ali ne budete li to činili, bit ćete poput onog službenika koji nije blizak sa svojom ženom makar je s njome tako dugo oženjen. Ne samo da će on i njegova žena biti daleki jedno drugome, takvi će izgledati i u očima javnosti. Stoga razmislite o ovome: „Neka *uzajamna povezanost* s Duhom Svetim bude s vama.”

INTIMNOST

I posljednja definicija na gornjem popisu je riječ *intimnost*. Ova riječ najbolje objašnjava zajedništvo, jer u sebi obuhvaća sve četiri definicije o kojima smo raspravljali. Zapravo, jedna od Websterovih definicija zajedništva je *intimno prijateljstvo* ili *veza: komunikacija*.

Intimnost se može razviti samo kroz komunikaciju, što je put do čvrstog prijateljstva. Jedna verzija stiha u Novom zavjetu veli: „Neka *intimno prijateljstvo* Duha Svetog bude sa svima vama.” (*The Message*).

Dakle, sve se svodi na prijateljstvo; ovo je konačni cilj zajedništva. Duh Božji želi biti vaš prijatelj. On žudi za vašim prijateljstvom. Želi vas poučiti onomu što On zna, a Njegovo je znanje neograničeno! Duh Sveti je Bog; nema ničeg skrivenog ili tajnovitog za Njega. Nema znanja koje Duh Sveti ne bi imao. Kao što reče Izaija (Isaija):

„Tko je pokrenuo *duh Jahvin*, koji ga je uputio savjetnik?
S kim se on posavjetova, tko je njemu mudrost ulio, naučio
ga putovima pravde?”

(Izaija (Isaija) 40:1314, *označio autor*)

Odgovor je – nitko; Duh Sveti jest Bog!

Ponovit ću to opet: Duh Sveti jest Bog! Njegova mudrost, znanje i razumijevanje nemaju granica; Duh Sveti žudi za time da nas pouči onome što zna. Razmislite o tome: kad znate nešto što ima veliku vrijednost, vi to strastveno želite podijeliti s vama bliskim ljudima; ljudima koje volite. Duh Sveti je isti takav. On želi podijeliti s vama ono što On zna! Vidite li što vam sve stoji na raspolaganju? Jeste li to propustili zato što niste išli za Svevišnjim koji prebiva u vama? Jeste li pokušavali razviti svoj odnos s Isusom odvojeno od Duha Svetoga?

Vrlo često ljudi se u crkvi pokušavaju približiti Isusu, a da nemaju zajedništvo sa Svetim Duhom. Nedavno, dok sam razmišljao o tome pomislio sam kako su Židovi, za vrijeme Isusove zemaljske službe, često željeli imati odnos s Bogom bez Isusa. Govorili su nešto kao: „Mi nismo rođeni iz preljuba ... Mi imamo samo Boga za oca” (Ivan (Jovan) 8:41), i „Mi smo učenici Mojsijevi. Mi znamo da je Mojsiju Bog govorio...” (Ivan (Jovan) 9:2829). Pouzdavali su se u svoj odnos s Bogom, a zapravo toga odnosa nije ni bilo. Njihovo je

pouzdanje dolazilo od činjenice da su znali Njegovu riječ (Pismo) koje su dobili kroz Mojsija. No, jesu li stvarno? Odbili su primiti od one Riječi koja je tijelom postala i stajala usred njih.

Tako i danas, mnogi vjernici žele imati odnos s Isusom odvojeno od Duha Svetoga. Ipak, On je Onaj tko stoji usred nas, i nema nikoga tko može poznavati Isusa bez Duha Svetog; a da bi stvar bila još složenija, lakše je nama ignorirati Duha Božjega nego što je bilo Židovima Isusa, jer Duh Sveti nije krv i meso poput Isusa.

Isus kaže: „Kad biste mene poznavali, poznavali biste i Oca mog” (Ivan (Jovan) 14:7). Ovdje Isus jednostavno kaže: „Otac nije sada ovdje, On je na nebu, no poznajete li Mene tada poznajete i Moga Oca jer Mi smo jedno.” Isto vrijedi i za Svetoga Duha. Isus više nije ovdje, On je na nebu; no poznajete li Duha Svetoga, On poznaje Isusa jer su oni jedno! Stoga se za Njega kaže da je Duh Isusov” (1 Petrova 1:11; Rimljanima 8:9).

JOŠ JEDAN BAŠ KAO JA

Kratko prije Svog odlaska, Isus govori Svojim učenicima:

„Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi. – Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama. Neću vas ostaviti siročad. Vratit ću se k vama.”

(Ivan (Jovan) 14:15-18)

Toliko je toga sadržano u ovim stihovima. Prije svega, zapazite da Isus ponovo govori o poslušnosti: „Vršite moje zapovijedi,” da bi iza toga slijedile riječi: „*Ja ću moliti Oca i dat će vam...*” zajedništvo s Duhom Svetim. On izravno dovodi u odnos primanje Duha Svetog s poslušnošću Njegovoj riječi, odnosno strahom Gospodnjim.

Petar ovo potvrđuje govoreći: „Za ovo svjedočimo mi i Duh Sveti kojega je Bog *dao onima koji mu se pokoravaju*” (Djela 5:32, *označio autor*). Petar kaže da Bog daje Duha Svetoga onima *koji Mu se pokoravaju*. I opet je u temelju zajedništva s Bogom, strah Gospodnji. Zašto ovo češće ne propovijedamo u svojim porukama?

No vratimo se Ivanu (Jovanu) 14: Isus kaže da će Otac onima koji se boje Boga dati „*drugog* Branitelja.” Postoje dvije grčke riječi koje prevodimo riječju *drugi* (u engleskom jeziku riječ ‘*another*’, *op. prev.*) u Novom zavjetu. Ispitamo li ih pobliže, više ćemo toga saznati o Duhu Svetome. Prva je grčka riječ *allos*, što znači „još jedan od iste vrste.” Druga je riječ *heteros*, što znači „još jedan, ali druge vrste.”

Evo i primjera koji dobro oslikava razliku između tih riječi: Recimo da tražite neko voće, a ja vam dadem breskvu. Nakon što ste pojeli breskvu, tražite neko drugo voće, i ja vam dadem jabuku. Stvarno sam vam dao još jedno voće, ali sasvim druge vrste. No, dadem li vam drugu breskvu, tada sam vam dao još jednu voćku iste vrste; ona je upravo onakva kakva je bila i prva voćka koju sam vam dao. Tako se razlikuju i *heteros* i *allos*.

Ovdje je Isus upotrijebio grčku riječ *allos* – još jedan iste vrste. Isus kaže: „Duh Sveti je jednak Meni.” Zapravo, grčka riječ za Branitelja je *parakletos*. Ova se riječ sastoji od dvije riječi i to: *para* što znači „na strani” i *kaleo* što znači „pozvati.” Stoga, riječ *parakletos* znači *onaj tko je pozvan s druge strane da mu pomogne*. Ova se riječ tradicionalno koristila na sudu označavajući pravnog pomoćnika, savjetnika obrane, odvjetnika; zatim općenito, jednoga tko zagovara nečiju stvar, zagovornika ili odvjetnika. Zanimljivo je da se ovu riječ nalazi samo na jednom mjestu u poslanicama i tu se odnosi na Isusa (1 Ivanova (Jovanova) a 2:1). Isto kao što Isus živi da bude naš odvjetnik ili zagovornik, tako je i Duh Sveti naš zagovornik. On je pozvan da nam pomogne na našem putu.

Isus je zapravo govorio Svojim učenicima: „Upravo onako kao što sam Ja bio s vama, tako će i Duh Sveti biti s vama.” Često čujem ljude govoriti: „Oh, kad bih samo mogao hodati s Isusom, toliko bih Ga toga pitao.” Pa, bi li stvarno? Već sama činjenica da nešto takvo govore, otkriva kako nemaju zajedništva s Duhom Svetim. A ako nisu prijatelji s Duhom Svetim, na osnovu čega misle da bi bili s Isusom? Zapravo, Isus je dao ovu zapanjujuću izjavu:

„Ipak vam istinu velim...”

(Ivan (Jovan) 16:7)

Prije nego što dovršim ovu Njegovu izjavu, dopustite mi da vam kažem kako me ovaj uvod uvijek zadivi. Isus je hodao s njima tri i pol godine. Nikad im nije rekao ni jednu jedinu laž ili nekakvu prijevarnu misao. Uvijek se sve što bi im rekao tijekom tih godina dogodilo. Pa ipak, ono što im je sada namjeravao reći bilo je tako nevjerovatno da je morao napraviti uvod: „Momci, ovo što ću vam sada reći nije laž, već istina!” Pa nastavimo s tom tako nevjerovatnom izjavom:

„...vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama.”

(Ivan (Jovan) 16:7)

Vau, stanite na trenutak i razmislite o ovim riječima. Rekao je kako je bolje za njih da On ode. Sada razumijete zbog čega je morao napraviti takav uvod: „Momci, govorim vam istinu.” Dok je boravio s njima, On ih je učio tako dubokim stvarima o kraljevstvu kakve nitko nikada prije nije čuo. Liječio je njihove bolesnike, uskrsavao mrtvace, istjerivao zle duhove, plaćao njihove račune i poreze, a sve je to bilo tek početak. A sada, On govori kako je za njih bolje da On ode! Zašto? Jer će nam, ako ode, poslati Branitelja.

Razmislite malo. Da je Isus na zemlji, a mi želimo imati zajedništvo s Njime ili Ga nešto pitati, morali bismo sjesti na avion, otići u Tel Aviv, iznajmiti automobil, odvesti se u Galileju i naći Ga.

To svakako ne bi bio problem, jer bi oko Isusa uvijek bile na tisuće ljudi. Međutim, morali biste čekati da sve te tisuće i tisuće ljudi odu kako biste vi mogli doći do Njega. No čak i tada morali biste čekati jer je Petar tako iskren da dominira svim razgovorima. Pored njega, tu su Jakov i Ivan (Jovan), sinovi groma; ni oni nisu baš tihi, a tu su i drugi učenici koji čekaju priliku da Ga pitaju ono što im je na srcima. Pored toga, Isus mora spavati šest do osam sati, mora obaviti Svoje osobne potrebe te povremeno i jesti.

Bilo kako bilo, ljepota je Duha Svetoga, koji prebiva u nama, u tome da On ne treba spavati. S Njime možete razgovarati u bilo koje vrijeme danju i noću; ne trebate čekati kako biste došli na red. Vama je posvećena Njegova potpuna i nepodijeljena pažnja i to stalno. Zapravo, deset tisuća ljudi može s njim razgovarati i imati zajedništvo istoga trenutka! On ima sposobnost osobne komunikacije sa svima nama koji smo gladni. No stvar se ni tu ne zaustavlja, jer Isus nastavlja:

„Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi. A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavit će vam buduće. On će mene proslaviti, jer će uzeti od onog što je moje i to objaviti vama. Sve što god Otac ima pripada meni. Zato vam rekoh da će uzeti od onoga što je moje i da će to objaviti vama.”

(Ivan (Jovan) 16:12-15)

Kad nam Duh Sveti govori, govori nam sâm Isus, jer On je stvarno Riječ koja nam je poslana od Oca. O da, premda su oni tri različite božanske osobe, svaka sa svojim umom, voljom i osjećajima, oni su i dalje apsolutno jedno. Nikada, baš nikada nećete doživjeti da govore oprečne stvari; oni su uvijek u jedinstvu svrhe, plana i izvršenja volje. Sjetite se jasne objave u Pismu: „Čuj, Izraele! Jahve je Bog naš, Jahve je jedan!” (Ponovljeni zakon 6:4).

TRI RAZINE ODNOSA

U gornjem stihu, Isus je rekao svojim učenicima da ima još puno toga što bi im želio reći, ali da oni to ne bi mogli nositi. Svojim naravnim osjetilima nisu mogli shvatiti dublje, intimnije stvari Božje.

Sjetite se da se Isus, nakon što je uskrsnuo od mrtvih, pokazao desetorici Svojih učenika: Tome nije bilo. Nakon što je čuo svjedočanstva ostalih o tome da je Isus živ, Toma je rekao: „Dok ne vidim na rukama njegovim znak od čavala i ne stavim prst svoj u mjesto od čavala i ne stavim ruke svoje u njegov bok, neću vjerovati” (Ivan (Jovan) 20:25).

Kasnije, Isus ponovo dolazi i kaže Tomi neka stavi svoj prst na Njegove dlanove i ruke svoje na Njegov bok te neka vjeruje. Zatim Toma zavapi: „Gospodin moj i Bog moj!” a onda Isus kaže Tomi nešto što dugo vremena nisam razumio:

„Jer me vidiš, vjeruješ. Blago onima koji će vjerovati, a da nisu vidjeli!”

(Ivan (Jovan) 20:29)

Mislio sam da je Isus bio prestrog prema Tomi, jer mu nije dao baš puno nade nakon što se ovaj pokajao i zavapio: „Gospodin moj i Bog moj!” To što sam mislio bilo je pogrešno zbog mog neznanja i nepravilnog razumijevanja. Kasnije mi je Duh Sveti objasnio i dao razumijevanje onoga što je Isus zapravo rekao. Nije Isus bio prestrog prema Tomi; ne, samo je utvrdio činjenicu. Jednostavno je rekao kako Ga oni koji Ga poznaju pomoću svojih naravnih osjetila nikada neće tako duboko poznavati kao oni koji Ga poznaju u duhu; stoga su ovi posljednji daleko blagoslovljeniji.

Pogledajte apostola Pavla. On nije hodao s Isusom poput Petra i ostalih; Pavao je upoznao Isusa kroz otkrivenje Duha Svetoga. Pisao je:

„Doista, braćo, dajem vam do znanja: Evandjelje koje sam propovijedao nije ljudska stvar, niti ga ja primih niti naučih od nekog čovjeka, već objavom Isusa Krista. Tà čuli ste za moje negdašnje držanje u židovstvu: kako sam preko mjere proganjao Crkvu Božju i htio je uništiti te kako sam, u prevelikoj privrženosti svojim očinskim predajama, napredovao u židovstvu i nadmašio sve vršnjake u svom narodu.

A kad odluči onaj koji me izdvoji „u utrobi majke moje i pozva” svojom milošću da u meni objavi Sina svoga da ga propovijedam među poganima, ja sam odmah – ne posavjetovavši se ni s jednim čovjekom i ne uzišav u Jeruzalem da vidim one koji su prije mene bili apostoli – otišao u Arabiju i ponovo se vratio u Damask.”

(Galaćanima 1:11-17)

Kako je vrijeme prolazilo, Pavao je mogao ulaziti u sve dublji i dublji odnos s Gospodinom, kakav ni jedan od prvih apostola nije imao. Petar čak piše o tome u jednoj poslanici:

„...kao što vam je i naš ljubljeni brat Pavao prema danoj mu mudrosti pisao. On to čini i u svim poslanicama u kojima govori o ovome. U tim poslanicama ima *teško razumljivih mjesta...*”

(2 Petrova 3:15-16, *označio autor*)

Vau! Petar je tri i pol godine hodao s Gospodinom, a Pavao nikad nije, pa ipak je Pavao imao uvid u Isusovu prirodu i putove u mjeri koju je čak i Petru bilo teško razumjeti. Zašto? Vrlo je vjerojatno da se Petar stalno sjećao onoga što je vidio i čuo, a to mu je priječilo da ima dublje zajedništvo s Isusom. Zato Isus kaže: „Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi. A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu.”

Jedan su primjer, makar prilično blijed, (molim vas da razumijete kako ovo nije cjelokupni razlog, no pomoći će boljem razumijevanju) internetske veze kad se ljudi zaljube, a da se nisu osobno sreli.

Takve veze, češće nego što mislimo, mogu prerasti u ljubav snažniju od one kakvu osjećaju osobe koje se osobno poznaju.

I ne samo to, mogu biti tako jake da razore čak i brak. Sjećam se jedne večeri nakon službe, sreo sam čovjeka koji se činio kao da nosi neku težinu na srcu. Nosio je dvoje male djece u naručju. Zabrinut, zapitao sam ga: „Je li sve uredu?”

Rekao mi je: „Ne, nije. Nedavno me je napustila žena i otišla s nekim tipom kojeg je upoznala preko interneta.”

Zatim mi je rekao kako ne samo da je ostavila njega, već i njihovo šestoro djece, i to zbog čovjeka kojeg nikad prije toga nije osobno sreala. Oni su se zaljubili preko interneta, i to tako duboko da je ostavila vlastitu djecu.

No vratimo se pozitivnim stvarima; vremenom sam uočio da ljudi koji su se zaljubili na daljinu mogu imati dublju razinu zajedništva od onih koji normalno izlaze zajedno. Razlog je tomu što se kod ovih prvih odnosi ostvaruju na razini duše. Vrlo često ljudima, kod osobnih susreta, počnu upravljati fizički aspekti pa ih ljepota ili ponašanje mogu zaslijepiti tako da ne vide stvarnu osobu iza njih.

Već sam napomenuo u prethodnom poglavlju: kao što postoje tri razine komunikacije verbalna, djelatna i na razini srca, tako postoje i tri razine odnosa među ljudima. Najniža je razina naravna ili fizička. Nažalost, to je razina na kojoj su se sklopili mnogi brakovi, a jednom kad taj fizički aspekt izgubi svoju privlačnost, dvoje ljudi postaju sve neovisniji. On se obično sve intenzivnije bavi sportom, hobijima, službom i tako dalje, dok ona počne ‘šopingirati’, nalaziti se s prijateljicama, ili se posvećivati službi i tako dalje, i tako dalje. Tužno je to.

Slijedeća razina je razina duše ili osobnosti neke osobe. To je razina na kojoj su David i Jonatan postali prijatelji. Čitamo: „Kad je David

završio razgovor sa Šaulom, Jonatanova se duša prikloni Davidovoj duši” (1 Samuelova 18:1). David je tugovao za Jonatanom kad je ovaj poginuo: „Žao mi je tebe, brate, Jonatane! Kako li mi drag bijaše ti veoma! Ljubav tvoja bješe meni još od ženske čudesnija” (2 Samuelova 1:26). David i Jonatan nikad nisu imali perverzni odnos, između njih nije bilo nikakve fizičke privlačnosti; oni su bili bliski na razini dubljoj od fizičke, a to pokazuje izjava da je Jonatanova ljubav bila bolja od ljubavi žene. Njihovo se međusobno poznavanje nalazilo na višoj razini, na razini duše. Kad razumijemo da je ova duševna razina odnosa viša od one fizičke, tada nam je jasnije zašto ljudi mogu ostaviti svoje obitelji zbog osoba koje su susreli samo kroz telefonske razgovore, pisma ili internet.

Međutim, najviša razina poznavanja neke osobe je duhovna razina. Zbog toga Pavao veli:

„Jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje. Tà tko od ljudi zna čovjekove tajne, osim čovječjega duha koji je u njemu? Tako nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha. A mi nismo primili duha ovoga svijeta, nego Duha koji dolazi od Boga, da upoznamo darove koje nam Bog dobrostivo darova.”

(1 Korinćanima 2:10-12)

To je razina na kojoj je Pavao upoznao Isusa. Petar je isto tako poznavao Isusa na ovoj razini, ali se vrlo vjerojatno vraćao i sjećao se kad je Gospodina poznavao na drugim razinama dok su hodali zajedno u naravi. Zbog toga Pavao vrlo jasno kaže:

„Zato mi od sada ne poznajemo nikoga po tijelu. Ako smo dosad poznavali Krista po tijelu, sad ga više tako ne poznajemo.”

(2 Korinćanima 5:16)

Želimo li Boga poznavati na dubljoj razini, onda moramo shvatiti kako je najveći dar koji nam daje u tome da nam se otkriva po Duhu, a ne po tijelu.

Vau! Jeste li uzbuđeni kao što sam ja uzbuđen? Kakvom predivnom Gospodinu služimo! On nam se želi otkriti na najdublji mogući način. On je prvi koji želi imati ovakvo zajedništvo s nama. Vapi li sada vaše srce gladno toga zajedništva?

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Jeste li ikada molili: „Molim Te uzmi me k Sebi na nebo”? U kojim ste okolnostima tako molili?
2. Mnogi u crkvi pokušavaju doći bliže k Isus odvojeno od zajedništva s Duhom Svetim, čak i kad znaju da nitko ne može doći k Isusu bez Duha Svetoga. Zašto? Može li se reći da je to istina i u vašem životu?
3. Kad razmišljate o partnerskoj ulozi Duha Svetoga, kako Njegova prisutnost utječe na vaše pouzdanje kad izljevate svoje srce Gospodinu? Postoji li nešto što vas priječi u tome?

11. POGLAVLJE

OBEĆANJE OČEVO

Nikad nećete biti blagoslovljeni onime
u što ne vjerujete.

Isusa Krista kao Spasitelja spoznao sam kroz jednog brata na Sveučilištu Purdue 1979. godine. Jednom kad sam se okrenuo od svojih putova i priznao Isusa Krista za svog Gospodina, znao sam da sam rođen u kraljevstvo Božje. Pismo nam veli: „Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost, a priznanje ustâ spasenje” (Rimljanima 10:910).

To da sam spašen nije bilo upitno. Moje mi je srce svjedočilo o tome, a Pismo potvrdilo. No, svoj sam novi život živio s osjećajem da mi nešto nedostaje, a to što mi je nedostajalo izmicalo mi je nekoliko mjeseci. Gospodin se činio dalekim, premda sam znao da sam Njegovo dijete. Dok bih čitao Pismo činilo mi se: na oblaku

sam. Pismo je bilo teško razumjeti, jer je moje razumijevanje bilo ograničeno premda sam ga marljivo čitao. Isto tako nisam bio sposoban hodati u pobjedi kad su moje okolnosti bile nepovoljne. I ne samo to, činilo se da se ne mogu oduprijeti pritisku koji su vršili moji vršnjaci na fakultetu.

Kako je vrijeme prolazilo, počeo sam susretati ljude koji su, kako se činilo, poznavali Gospodina na mnogo bliskiji način od mene. Govorili su o Njemu na jedan divan i osoban način. Bio sam zbunjen.

Što oni to rade, a ja ne? Zašto je Bog tako blizak njima, a meni nije? Činilo se da ovi ljudi imaju snagu i uvid u Božje putove, uvid kojeg ja nisam imao. A onda, nastavljajući proučavati Pismo, shvatio sam da se Gospodina može susresti i na drugi način koji nisam još bio doživio.

OBEĆANJE OČEVO

Pa pogledajmo što sam to otkrio u Pismu. Neposredno prije Isusovog uznesenja na nebo, čitamo:

„Jednoć, dok je sjedio s njima za stolom, *naloži im* da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da ondje čekaju obećanje Očevo, ‘obećanje za koje ste čuli od mene: Ivan (Jovan) je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršteni Duhom Svetim.’”

(Djela 1:45, *označio autor*)

Isus je rekao vjernima neka ostanu u Jeruzalemu, neka ne propovijedaju, ne započinju crkve i neka ne ulaze u svoje pozive dok ne prime „obećanje Očevo,” a što je po Njegovim vlastitim riječima bilo krštenje Duhom Svetim. Riječ *krštenje*, koju je Isus upotrijebio u ovom stihu dolazi od grčke riječi *baptizo*, što znači „uroniti, podroniti; preplaviti.” Isus je govorio da će biti preplavljeni Duhom Svetim, što još nisu iskusili, premda su vjerovali u Njegovu

uskrsnuće, priznavali Njegovo Gospodstvo te bili Njegovi vjerni sljedbenici povezani providnošću.

Prvo što sam zapazio bila je činjenica da primanje ispunjenja Duhom Svetim nije prijedlog, opcija ili preporuka – nego *zapovijed!* Zapovijed se daje za naše dobro, radi naše zaštite ili radi dobrobiti kraljevstva. Njegove zapovijedi ne smijemo olako primati, kako zbog vlastitog dobra tako i radi kraljevstva.

To obećanje Očevo, koje su trebali primiti po zapovijedi i o kojemu ništa nisu znali, dogodit će se samo deset dana nakon što je Isus bio uznesen. Zanimljivo je to da se Isus, nakon uskrsnuća, pokazao pred pet stotina vjernika (1 Korinćanima 15:6), no deset dana nakon Njegova odlaska, u gornjoj se sobi nalazi samo njih stotinu i dvadeset. Čvrsto vjerujem da je u početku na obećanje čekalo svih pet stotina osoba, ali kako je vrijeme prolazilo, ljudi su počeli odlaziti što zbog nestrpljivosti, što zbog sumnje ili nekih drugih razloga, sve dok ih nije ostao manji broj. Tužno je, ali četiri osobe od pet nisu učinile ono što je Isus zapovijedio.

A oni koji su ostali bili su jednodušni, umrli su svojim planovima. Nisu olako uzeli Isusovu zapovijed niti su se izgovarali. Čvrsto vjerujem, ovi su ljudi odlučili ostati koliko god da treba, samo zato jer je Gospodar tako rekao. Kad je Bog vidio ove koji su ostali, jer su Isusovu zapovijed ozbiljno shvatili, čitamo:

„Kad napokon dođe Pedeseti dan, svi bijahu skupljeni na istom mjestu. Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. I ukazaše im se jezici kao od plamena, i razdijeliše se te nad svakog od njih siđe po jedan. Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.”

(Djela 2:14)

Taj se dan naziva Pedesetim danom („*Pentecost*“, op.prev), što nije naziv nastao u Novom zavjetu, već se tako naziva jedna od najvažnijih svetkovina u Izraelu. Zapazite da su oni bili *ispunjeni* ili *kršteni* Duhom Svetim, baš kao što je Isus prorekao. To je bilo Očevo obećanje popraćeno govorom u *tudim jezicima*.

Nekima je izraz *jezicima* zbunjujući ili mističan isključivo zbog neznanja. Kad Pismo govori o *jezicima*, kao što ću, naravno, i ja, onda se to odnosi samo na jezike koje mi ne razumijemo. Ovu riječ upotrebljavamo i kad razgovaramo o temama koje nisu biblijske. Ukoliko susretnete osobu iz neke druge zemlje, koja govori engleski jezik, a željeli biste znati koji je njezin osnovni jezik, tada ćete osobu upitati koji joj je *materinji jezik*. Postavljajući to pitanje jednostavno želite znati koji je jezik prvi naučila od svojih roditelja.

Ona huka s neba poput silnog vjetra bilo je buđenje Duha Svetog koji je po prvi put ulazio u hramove u kojima je oduvijek želio prebivati. I opet, Pismo nam ne kaže da je On bio vjetar, već je pojava vjetra bila očitovanje Njegovog ulaska.

SUPROTNI PRAVCI

Dopustite mi da na ovom mjestu ubacim jedno zanimljivo razmatranje. Sotona i njegove kohorte uvijek čine suprotno ili izokreću Božje putove. Kad god Duh Sveti ima svoj prvi ulazak, On to čini na način koji se jednostavno mora osjetiti. Ljudi *vide* i *čuju* Njegovo očitovanje kad ih On ispuni. Vidjet ćemo to i u drugim izvještajima iz Djela apostolskih. No kad Duh Sveti odlazi, onda to čini tiho. Sjetite se kad je Dalila povikala Samsonu da ga Filistejci napadaju, Samson je skočio i rekao:

„Izvući ću se kao i uvijek i oslobodit ću se.” Ali *nije* znao da se Jahve od njega okrenuo.”

(Suci 16:20, *označio autor*)

Samson nije znao da je Duh Sveti otišao, jer On uvijek odlazi tiho. Međutim, kad god demoni ulaze, oni to čine tiho, no kad izlaze oni to, mnogo puta, čine uz neku vrstu očitovanja (što se može vidjeti u evanđeljima).

OBEĆANJE JE ZA SVE

No vratimo se Pedesetom danu. U to su vrijeme u Jeruzalemu boravili mnogi Židovi skupljeni sa svih strana jer su došli na svetkovinu. Kad se u gradu začula ta huka kao od silnog vjetrova, mnoštvo se ljudi okupilo na mjestu na kojem su boravili učenici. Posjetioци su bili zaprepašteni kad su čuli kako ti neškoloвани ljudi, učenici, govore o čudesnim Božjim djelima na njihovim materinjim jezicima. Zadivljeni, povikali su: „Što to ima značiti?”

Petar, koristeći njihovo zaprepaštenje ustaje i propovijeda okupljenom narodu o Isusu. Pri kraju svoje poruke, Petar kaže:

„Njega je, to jest Isusa, Bog uskrisio. Tome smo mi svi svjedoci. On, sad uzvišen Božjom desnicom, pošto je od Oca primio obećanog Duha Svetoga, izlio je ovo što sami i *vidite i čujete.*”

(Djela 2:32-33, *označio autor*)

Zapazite da je obećanje o Duhu Svetom nešto što su mogli i *vidjeti i čuti*. Recite naglas: „i vidjeti i čuti.” Važno je upamtiti ove riječi zbog slijedećih stihova.

Svi okupljeni koji su to čuli potresoše se duboko u srcu te upitaše što im je činiti. Petar im odgovara:

„Obratite se – reče im Petar. – Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha; tako ćete primiti dar – Duha Svetoga. Vama je, naime, *ovaj obećani dar namijenjen, vašoj djeci i svima koji su daleko, koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog.*”

(Djela 2:38-39, *označio autor*)

Obratite pozornost da je obećanje koje su *i čuli i vidjeli, namijenjeno svima: njima, njihovoj djeci i svima koji su daleko, koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog*. Tako da je ono što su učenici primili u gornjoj sobi bilo obećano svima koji zazovu Gospodina, a to uključuje i vas i mene!

Na ovom bih vam mjestu želio pokazati sve izvještaje u Novom zavjetu o tome kako su ljudi primili Duha Svetoga. Zapazite dvije stvari. Prvo, u svim izvještajima, osim u jednom, opisano je primanje Duha Svetog kao iskustvo odvojeno od primanja Isusa Krista kao Gospodina. Drugo, svaki su put promatrači mogli *i vidjeti i čuti* vanjsko očitovanje ljudi koji su primili ispunjenje Duhom Svetim.

SAMARIJA

Filip je otišao u grad Samariju i objavio Isusa. Mnoštvo je ljudi izišlo da ga čuje. Događala su se izvanredna čudesa: „Nečisti su duhovi, naime, izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih, a mnogi uzeti i hromi ozdraviše” (Djela 8:7). Evangelizacija je bila tako snažna da je u tom gradu nastala velika radost, a mi čitamo:

„Ali kad povjerovaše Filipu koji je navješćivao Radosnu vijest o kraljevstvu Božjem i o imenu Isusa Krista, pristadoše da se krste, i ljudi i žene. I sam Šimun postade vjernik; primivši krštenje...”

(Djela 8:12-13)

Ljudi su povjerovali u Radosnu vijest o Isusu Kristu i bili kršteni u vodi. Sada su se, prema Pismu, rodili u kraljevstvo Božje. Nastavimo li čitati, nalazimo ovo:

„Kad su apostoli u Jeruzalemu čuli da je Samarija primila riječ Božju, poslaše tamo Petra i Ivana (Jovana). Kad oni sidoše Samarijancima, pomoliše se za njih da prime Duha Svetoga, jer još ni na jednog od njih ne bijaše sišao; bijahu samo kršteni u ime Gospodina Isusa.”

(Djela 8:14-16)

Potvrda toga da su ti ljudi rođeni u kraljevstvo Božje bila je izjava o tome da su „kršteni samo u ime Gospodina Isusa.” Nije bilo upitno jesu li ti ljudi izbavljeni iz kraljevstva tame i primljeni u Božju obitelj. Pa ipak, premda su bili novorođeni vjernici, još uvijek nisu bili kršteni Duhom Svetim.

Možda pitate kako su mogli biti spašeni kad Pismo jasno govori: „...nitko ... ne može priznati Isusa kao Gospodina nego pod djelovanjem Duha Svetoga” (1 Korinćanima 12:3). To je istina, ne možemo priznati gospodstvo Isusa bez utjecaja Duha Svetoga, ali to je sasvim nešto drugo od ispunjenja Duhom Svetim. U trenutku obraćenja mi smo posvećeni, zapečaćeni i u nama stanuje Duh Sveti (vidjeti 1 Petrova 1:2, Efežanima 1:13; Rimljanima 8:9-11), no nismo ispunjeni Njegovom prisutnošću sve dok ne zamolimo Oca u Isusovo ime. Jer Pismo kaže:

„Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više [vaš] Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!”

(Luka 11:13)

Prema Njegovim riječima „vaš Otac nebeski”, očito je da je ovo obećanje dano samo onima koji su već Njegova djeca. U skladu s ovim stihovima, Isus kasnije kaže da se radi o Duhu Istine „kojega svijet ne može primiti” Ivan (Jovan) 14:17. Dakle, iz Isusovih riječi možemo vidjeti da se radi o iskustvu koje je odvojeno od novog rođenja u kraljevstvo.

No nastavimo s narodom Samarije:

„Tada Petar i Ivan (Jovan) položise na njih ruke, i oni primiše Duha Svetoga. Kad Šimun *vidje* da se Duh Sveti daje polaganjem apostolskih ruku, ponudi im novca: ‘Dajte i meni – reče on – tu vlast da onaj na koga položim ruku primi Duha Svetoga.’”

(Djela 8:17-19, *označio autor*)

Dakle, ovi su vjernici primili Duha Svetog nakon što su bili spašeni. Ovdje se izravno ne kaže da su ljudi progovorili u jezicima; međutim, zbog čega bi im Šimun ponudio novac? Pismo veli da je on vidio da su primili Duha Svetoga. Dakle, postojalo je vidljivo očitovanje, a to nije moglo biti ništa drugo osim govora u drugim jezicima, jer se to slaže s onim što se događalo kod drugih iskustava ispunjenja u Novom zavjetu.

Ponovnim pregledom ovog biblijskog izvještaja o događaju u Samariji, vidimo, prije svega, da je primanje ispunjenja Duhom Svetim bilo iskustvo odvojeno od obraćenja, i drugo, da su promatrači *vidjeli* očitovanje toga.

EFEZ

Pavao je zajedno sa svojim timom stigao u Efez i tu našao neke učenike. Prvo što ih je pitao bilo je:

„Jeste li primili Duha Svetoga kad ste postali vjernici?“

(Djela 19:2)

To je prvo pitanje koje bismo trebali postaviti novim obraćenicima. Zbog čega bi ljudi željeli živjeti makar jedan sat života bez zajedništva s Gospodinom i bez snage da postanu svjedoci za Isusa (vidjeti Djela 1:8)?

Međutim, ovi učenici nisu niti čuli za Duha Svetoga, nego ih je Ivan (Jovan) Krstitelj krstio u vodi. Stoga im Pavao, zajedno sa svojim timom, govori o spasenju koje dolazi od Isusa Krista. U nastavku čitamo:

„Kad to čuše, krstiše se u ime Gospodina Isusa.“

(Djela 19:5)

Sada su, u skladu s Pismom, konačno bili nanovo rođeni u kraljevstvo jer su priznali Isusa Gospodina i bili kršteni u vodi.

Dalje, vidimo:

„I kad Pavao na njih položi ruke, siđe na njih Duh Sveti.
Tada počnu govoriti tuđim jezicima i proricati.”

(Djela 19:6)

I opet, progovorili su u jezicima i proricali u trenutku kad ih je ispunio Božji duh, a promatrači su opet mogli i *vidjeti* i *čuti* očitovanje obećanja Očevog u onima koji su ga primili.

Proricati znači „govoriti po božanskom nadahnuću.” Petar je proricao na Pedeseti dan, kad je dao briljantnu poruku koja je tisuće dovela u kraljevstvo. On je objavio Riječ Božju bez ikakve prethodne pripreme ili prethodnog proučavanja; bio je to govor po nadahnuću. Ovi ljudi u Efezu, imali su malo ili nimalo razumijevanja o Božjim putovima prije ispunjenja Duhom Svetim, a sada su, ispunjeni, nadahnuto govorili Božju riječ.

Isto to se dogodi svakoj osobi koja bude ispunjena Duhom Božjim. Tada *Učitelj* dođe stanovati u nama, a Božje nam stvari postanu jasnije. Prije negoli sam bio kršten u Duhu, Riječ i Božji putovi bili su mi zamagljeni. Nedugo nakon krštenja, Biblija se otvorila osobno za mene. Čuo sam mnoge ljude govoriti o svom iskustvu ispunjenja Duhom Svetim nakon što su kao vjernici živjeli bez Duha: „Imao sam / imala sam toliko pitanja, a sada sam dobio / dobila odgovor na sve,” i, također: „Biblija mi je postala tako razumljivom.”

U skladu sa svim time, čuo sam marljive studente Pisma, koji su bili novorođeni vjernici, ali nisu bili ispunjeni Duhom Svetim, kako komentiraju znanje Pisma duhomispunjenih vjernika. Oni mogu proučavati tri puta više, ali ih razumijevanje duhomispunjenih vjernika uvijek nadiđe. Kad čujem njihove komentare, samo kažem: „Stvar je jednostavna, oni koji nisu ispunjeni nemaju potpunu prosvijetljenost Duha Svetoga.” Ali svi mogu biti ispunjeni, jer je biti ispunjen Duhom Svetim, Božje obećanje svima koji zazovu ime Isus! Bog je tako dobar prema nama!

Dakle i ovdje, u Efezu, kao i u Samariji, vjernici su iskusili primanje Duha Božjega odvojeno od iskustva njihovog obraćenja, ali su promatrači i ovdje *vidjeli* očitovanje toga.

APOSTOL PAVAO

U Djelima 9, Savao, koga mi poznajemo kao Pavla, putovao je cestom za Damask s namjerom da progoni vjernike. Kad se približio Damasku, iznenada ga je obasjalo zasljepljujuće svjetlo s neba i čuo je glas Gospodnji kako ga pita:

„Savle, Savle, zašto me progoniš?”

„Tko si ti, Gospodine?” upita Savao.

„Ja sam – onaj će nato – Isus koga ti progoniš.”

Savao ga zatim upita: „Gospodine, što želiš da učinim?”

Tu mu Isus reče da ide u Damask i da će mu se tamo kazati što treba da čini.¹

(Djela 9:46).

Vjerujem da je Savao u tom trenutku bio nanovo rođen. Postoje dva razloga zašto tako mislim. Prvo, nakon što je Gospodin rekao: „Ja sam Isus,” Savao se Isusu obraća s „Gospodine.” Drugo, Savao je postio i molio tri dana, zatim je došao Ananija s jasnim uputama:

„*Brate Savle*, poslao me Gospodin Isus, koji ti se ukaza na putu kojim si išao ovamo, da progledaš i *da se napuniš Duha Svetoga*.”

(Djela 9:17, *označio autor*)

Zapazite riječ *brate*. Pavao je, dakle, bio vjernik Isusa Krista kojeg je priznavao za svojeg Gospodina te je molio tri dana. I sada, nakon što je već bio nanovo rođen, Ananija dolazi i moli za Pavla da se ispuni Duhom Svetim.

---

¹ „Savle, Savle, zašto me progoniš?” „Tko si ti, Gospodine?” upita Savao. „Ja sam – onaj će nato – Isus koga ti progoniš.” „A sad ustani i hajde u grad, i tu će ti se kazati što treba da činiš!”

Ipak, ovdje nije zabilježeno da je Savao odmah progovorio u jezicima. Međutim, Pavao u pismu Korinćanima jasno kaže: „Ja, hvala Bogu, govorim tuđim jezicima više od vas sviju” (1 Korinćanima 14:18). Kad je progovorio u jezicima? U trenutku kad je Ananija položio svoje ruke na njega i molio (Djela 9:17).

KORNELIJE I NJEGOVI UKUĆANI

Bio je jedan rimski časnik koji se zvao Kornelije. On, njegovi ukućani i prijatelji postat će prvi pogani koji su nanovo rođeni.

Kornelije je često postio i molio pa ga je jednog poslijepodneva posjetio anđeo i rekao mu neka pošalje ljude po Petra.

Petar stiže dva dana kasnije, a Kornelije okuplja svoju obitelj; bili su spremni čuti poruku. Petar je počeo propovijedati o Isusu i prije negoli je završio, čitamo:

„Još dok je Petar to govorio, siđe Duh Sveti na sve koji slušahu riječ. Svi obrezani vjernici koji su dopratili Petra bijahu vrlo iznenađeni što se i na pogane izlio dar – Duh Sveti. Jer ih čuše gdje govore (tuđim) jezicima i slave Boga.”

(Djela 10:44-46)

Židovi nisu željeli imati ništa s poganima, pogotovo kad se radilo o vjerskim ili još više o društvenim pitanjima. Ovi su bili isključeni iz saveznih obećanja, bez nade i bez Boga (vidjeti u Efežanima 2:12). Stoga je događaj šokirao Židove koji su bili s Petrom. Bili su zapanjeni vidjevši pogane kako primaju spasenje i Duha Svetoga.

Ovo je jedini događaj opisan u Bibliji kad su ljudi u isto vrijeme bili spašeni i primili Duha Svetoga. Osobno vjerujem, a znam da biste vi to mogli dovesti u pitanje, kako je Bog to učinio jer je znao da Židovi ne bi molili za Kornelija i njegove ukućane da prime bilo Isusa bilo Duha Svetog; naime, sumnjali bi da se ovi mogu spasiti.

Razmislite o tome: kad se osoba nanovo rodi ne postoji nikakvo vanjsko očitovanje toga. Zato je moguće da Židovi, premda bi ovi ljudi primili Riječ koju je Petar propovijedao i priznali Isusa, ne bi vjerovali u njihovo obraćenje niti da je ono moguće.

Međutim, kad ih je Bog ispunio Duhom Svetim, a oni počeli govoriti u jezicima, kao što su i ovi nazočni Židovi činili kad su bili ispunjeni istim Duhom, nisu više mogli poricati da je Bog izlio Svoje spasenje i na pogane.

Ovaj događaj bez ikakve dvojbe ukazuje na realnost toga da je osoba primila puninu Duha Svetoga i to vanjskim očitovanjem govora u jezicima. Jedan drugi prijevod to prikazuje ovako: „...dar Duha Svetoga bio je izliven i na pogane. Više nije bilo sumnje o tome, jer su ih čuli kako govore u jezicima i slave Boga” (Djela 10:45-46, NLT). Kako su to znali? „Jer su čuli...” Vidjeli su i čuli su obećanje Očevu!

JEZICI ĆE UMUKNUTI

Sad biste mogli pitati: „No, dobro, sve je to istina u vezi s jezicima, ali samo za prve učenike, jer ne kaže li Biblija da će jezici umuknuti kad dođe ono što je savršeno? Da, kaže. No je li savršeno došlo? Neki bi mogli reći: „Da, Biblija je to savršeno, i sad kad je imamo, ne trebaju nam jezici.” Dobro, hajdemo pogledati u Pismo je li ovo tumačenje ispravno. Pavao piše:

„Ljubav nigda ne prestaje. Proroštva? Ona će iščeznuti! *Jezici? Oni će umuknuti!* Znanje? Ono će nestati. Jer, nesavršeno je naše znanje, i nesavršeno naše proricanje. Kada dođe što je savršeno, iščeznut će što je nesavršeno.

(1 Korinćanima 13:8-10, *označio autor*)

Prije svega, rečeno nam je da kada dođe ono što je savršeno neće umuknuti samo jezici, nego će i znanje (*otkriveno* znanje,

da budemo precizni) nestati, isto tako. To se još nije dogodilo. Stoga nastavimo čitati ne bismo li otkrili točno vrijeme kada će „doći što je savršeno.”

„Sad vidimo u ogledalu, nejasno, *a onda* ćemo licem u lice. Sad nesavršeno poznajem, *a onda* ću savršeno spoznati kao što sam spoznat.”

(1 Korinćanima 13:12, *označio autor*)

Zapazite da se izraz „*a onda*” koristi dva puta u ovom stihu. Izraz se odnosi na vrijeme kad će doći što je savršeno. Dvije stvari određuju to vrijeme. Prvo, vidjet ćemo Gospodina *licem u lice*. Vidite li Ga sada licem u lice? Vidite li Njegovo uskrslo tijelo, njegove oči poput vatre i njegovu kosu bijelu kao vuna, a Njegovo lice kako sja poput sunca? Drugi pokazatelj je: „Spoznat ću kao što sam spoznat.” Poznajte li Ga onako kako On vas poznaje? Odgovor na to pitanje bit će jedno jasno: ne! Pavao ovdje govori o vremenu kad ćemo biti s Gospodinom i kada će naša tijela biti proslavljena. To je vrijeme kada će doći što je savršeno.

Pa stoga što savršeno još nije došlo, ni jezici neće umuknuti. U slijedećim ću vam poglavljima pokazati kako je jedan od osnovnih razloga govorenja u jezicima, ostvarivanje još većeg zajedništva s Bogom ovdje na zemlji!

GOVORE LI SVI U JEZICIMA?

Netko bi mogao postaviti slijedeće pitanje: „Vjerujem u jezike, no nije svaki vjernik sposoban da ih primi, jer i Pismo pita: ‘Govore li svi u jezicima?’ a odgovor je ne.” Evo još jednog velikog nesporazuma u vezi s onim što je Pavao stvarno pitao. No kako bismo odgovorili na to pitanje, koje je tolike zakinulo za Božje obećanje, moramo prvo razumjeti da Novi zavjet govori o četiri različite kategorije jezika. Dvije su namijenjene za javnu službu, a dvije za osobno zajedništvo s Bogom. Stoga je potrebno prikazati svaku od ovih kategorija i

odgovarajuće odgovoriti na slijedeće pitanje: *Je li Božja volja da sva Njegova djeca govore u jezicima?*

JEZICI KAO ZNAK NEVJERNICIMA

Prva skupina jezika namijenjena je *javnoj službi*. Kad rabim izraz javno, onda mislim o služenju drugoj osobi ili skupini ljudi. Pavao piše o tome:

„Zato, dar jezika nije znak za one koji vjeruju, nego za nevjernike...”

(1 Korinćanima 14:22)

Ova se skupina jezika javlja onda kada Duh Sveti nadilazi naš um i daje nam sposobnost da govorimo zemaljskim jezikom koji nikada prije nismo učili niti znali govoriti. Duh Sveti daje taj dar prema svojoj volji; mi sami ne možemo odlučiti operirati u tome, a vrlo često nismo ni svjesni da u tome funkcioniramo. Jedino čega smo svjesni jest govor u jezicima, ali ne znamo da govorimo zemaljskim jezikom.

Dopustite mi jedan primjer. Nedavno sam propovijedao na službi u velikoj crkvi u državi Colorado. Jedna od članica mojeg osoblja bila je na toj službi i sjedila u jednom od zadnjih redova. Ona je provodila puno vremena u molitvi i zastupanju te je osjećala kako je Gospodin potiče da moli za mene dok sam propovijedao. I tako je ona cijelu službu tiho molila, misleći kako moli u nepoznatom jeziku (ubrzo ćemo i o tome nešto reći). Nakon službe, jedan gospodin, koji je sjedio u redu ispred nje, okrenuo se prema njoj i rekao: „Govorite jako dobar francuski, imate savršen naglasak.”

No ona mu je rekla kako ona ne govori francuski.

Zatim joj je on, začuđen, rekao: „Ja sam učitelj francuskog jezika i vi ste za ovog propovjednika molili na savršenom francuskom jeziku tijekom cijele službe, i navodili ste stihove dok ste molili

i odmah nakon što bi naveli stih, čovjek bi rekao neka otvorimo svoje Biblije i naveo upravo taj stih koji ste molili!”

Nepotrebno je reći koliko ga je sve to dotaklo, a ona je bila vrlo uzbuđena. Bio je to znak za ovoga čovjeka da je ono što sam propovijedao stvarno bila Božja riječ.

Ovaj se jezik očitovao kod učenika na Pedeseti dan. Pismo bilježi:

„Tada su boravili u Jeruzalemu pobožni Židovi koji su došli od svih naroda pod nebom. Kad nastane spomenuta huka, narod se zgrnu i ostade zbunjen, jer ih je svaki pojedini čuo gdje govore njegovim jezikom. Začudeni i zadivljeni pitali su: „Zar nisu svi ovi što govore Galilejci? Pa kako ih onda svaki od nas čuje gdje govore njegovim materinskim jezikom? ... [*ovdje se navode svi narodi poimence, koji su se tu nalazili, ali sam taj popis ovdje ispustio*] ...svi mi čujemo ih gdje našim jezicima govore o veličanstvenim Božjim djelima.”

(Djela 2:5-11)

I ponovo, ovi su jezici bili znak nevjernicima. Oni su bili znak učitelju francuskog jezika, kao i ovim učenim ljudima koji su došli sa svih krajeva svijeta, a navedeni su u ovim stihovima. Ovaj je znak privukao njihovu pažnju i otvorio njihova srca za Božju riječ.

Čuo sam za brojne slučajeve kad su vjernici govorili riječ Božju ljudima na stranim jezicima koje nikad nisu učili, a to je bio znak koji je potvrđivao poruku o Božjoj ljubavi. U svakom slučaju, postoji izvanredna služba koja proizlazi iz ovog predivnog znaka.

JEZICI DANI ZA TUMAČENJE

Druga je skupina jezika isto tako namijenjena javnoj službi. To su nebeski jezici; na zemlji ne postoje dijalekti poput ovih. Isto vrijedi i za ostale skupine jezika o kojima ću govoriti.

Sada možete postaviti pitanje u vezi s činjenicom postojanja više od jednog jezika ili dijalekata na nebu. Razmislite o ovoj mogućnosti: Knjiga Otkrivenja nam govori da će Isus osobi koja sve nadvlada dati „bijel kamen i na kamenu napisano ‘novo ime’ koje nitko ne poznaje osim onoga koji ga prima” (Otkrivenje 2:17). Isto nam je tako rečeno o samom Isusu: „’Oči su mu plamen’ ognjeni; na glavi mu mnoge krune. On nosi napisano ime koje nitko ne zna osim njega” (Otkrivenje 19:12). Dakle, ako nitko drugi ne zna ta imena onda to može značiti samo to da na nebu postoje različiti jezici.

Ovi su jezici jedan od devet darova Duha Svetoga navedenih u dvanaestom poglavlju Prve poslanice Korinćanima. Stih glasi ovako:

„...drugomu različiti jezici, a trećemu dar tumačenja jezika.”
(1 Korinćanima 12:10)

Zapazite da ovim jezicima treba tumačenje, a ne prijevod. Zašto? Zato što su to nebeski jezici koji nisu poznati u naravnom svijetu.

Sjećam se službe u Singaporeu. Tražili su da služim u jednoj od najvećih crkvi u zemlji; bio je to moj prvi posjet u nizu od nekoliko posjeta. Prije negoli sam stupio na podij i počeo propovijedati, mnoštvo ljudi, a bilo je uistinu veliko mnoštvo, utihnulo je nakon pjevanja prekrasnih pjesama slavljenja. Odjednom, jedan je čovjek počeo govoriti na nebeskom jeziku. Govorio je tako glasno i jasno bez mikrofona. Čovjek se nalazio negdje na balkonu te ogromne dvorane, no doslovce svatko je mogao čuti jasnoću i autoritet koji je bio u njegovom glasu. Bilo je to kao da je samo nebo bilo pojačalo.

Dok je on govorio, moj je nutarnji čovjek poskočio od radosti dok se moj vanjski čovjek ukočio od strahopoštovanja. Činilo mi se da je svaka dlaka na mojim rukama i nogama poklonila potpunu pažnju, a moje je srce tuklo u toj svetoj atmosferi. Jednom kad je završio, došlo je tumačenje, a poruka je bila upravo ono što sam namjeravao te večeri propovijedati. Bio sam zadivljen. Bog nije dao samo meni, već cijeloj toj zajednici potvrdu da je ono što sam te večeri služio bilo od Njega.

Kad se tumače, ovi su jezici slični proroštvu. Zbog toga je Pavao rekao: „Onaj koji prorokuje nadvisuje onoga koji govori tuđim jezicima, osim da to ovaj tumači na izgradnju Crkve” (1 Korinćanima 14:5). I opet, iz navedenoga je stiha očito da su ovi jezici dani za javnu službu u crkvi; to je ona skupina jezika na koju je Pavao mislio kad je pitao: „Govore li svi u jezicima?” A sada pročitajmo taj stih u njegovom kontekstu:

„I jedne je Bog postavio Crkvi: prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje; zatim je dao dar čudesa, onda dar ozdravljanja, dar pružanja pomoći, dar upravljanja, dar različitih jezika. Zar da svi budu apostoli? Zar svi proroci? Zar svi učitelji? Zar svi čudotvorci? Zar svi mogu imati darove ozdravljanja? Zar svi mogu govoriti jezike? Zar ih svi mogu tumačiti?”

(1 Korinćanima 12:28-30)

Zapažate li da ovdje Pavao govori o darovima službe koje je Bog dao crkvi? Naravno, nisu svi apostoli, ili proroci, ili učitelji, ili pastori, ili imaju darove činjenja čudesa i ozdravljanja, i svi nemaju dar službe govorenja u jezicima ili tumačenja nebeskih jezika. Zašto? Odgovor se nalazi u slijedećim stihovima:

„Zato, dar jezikâ [*jezici za znak*] nije znak za one koji vjeruju, nego za nevjernike ... Ako se – recimo – skupi sva crkva na jedno mjesto i svi govore tuđim jezicima [*jezicima za tumačenje*], a uđu neupućeni ili nevjernici, neće li reći da ludujete?”

(1 Korinćanima 14:22-23,
označio i riječi u zagradama dodao autor)

Prije negoli odgovorim na naše pitanje, dopustite mi naglasiti kako ova dva stiha jasno pokazuju razliku između dvije vrste javnih jezika. Prvo, Pavao je napisao da su jezici znak za nevjernike. To su zemaljski jezici koje nikada nismo učili govoriti. Nevjernik koji zna taj jezik, zna da nema nikakve mogućnosti da bismo mogli govoriti

te riječi osim uslijed čudesne intervencije našeg Gospodina. Tako je to znak za nevjernika.

Nakon toga, Pavao govori kako se cijela crkva okupila na jednom mjestu te su svi istovremeno govorili u jezicima. Jasno je da se sada radi o nebeskim jezicima. Znam to po tome što su na Pedeseti dan svi učenici govorili u različitim zemaljskim jezicima o čudesnim Božjim djelima. Tada im nije trebalo tumača, jer su nevjernici razumjeli što su ovi govorili. U ovom stihu, Pavao misli na nebeski jezik kojim se govori crkvi i koji se treba tumačiti. Ako nema tumača, tada ga nitko ne razumije. Kao što možete vidjeti, nema potrebe da svi govore u jezicima, jer će u protivnom neupućeni ili nevjernik misliti da smo ljudi.

Dakle, odgovor na pitanje: „Zar svi mogu govoriti jezike” koje su mnogi potpuno krivo razumjeli, vrlo je jednostavan. Bog je izbirljiv kad se radi o darovima službe koje daje crkvi, jer ne trebaju svi funkcionirati u njima. No Bog *nije* pristran, i ponavljam, nije izbirljiv u onome što daje svakome vjerniku kako bismo mogli hodati s Njime. Slijedeće dvije skupine obuhvaćaju dar jezika povezan s našim osobnim odnosom s Bogom.

JEZICI ZA OSOBNU MOLITVU

Slijedeće dvije skupine jezika namijenjene su osobnoj molitvi i predstavljaju ono što je Otac dao svakome kršćaninu koji vjeruje. Možemo ih vidjeti predstavljene u slijedećim stihovima:

„Ako se u molitvi služim tuđim jezikom, moj duh moli, ali moj um nema od toga koristi. Dakle, što slijedi? Molit ću duhom, ali molit ću i umom; pjevat ću hvale duhom, ali pjevat ću ih i umom.”

(1 Korinćanima 14:14-15)

Zapazite, Pavao je posebno rekao da su ovi jezici molitve, a ne jezici koji služe crkvi. U istom nam je poglavlju rečeno: „Jer, koji govori tuđim jezikom, ne govori ljudima, nego Bogu;...” (1 Korinćanima 14:2). Kad govorimo jednim od dva jezika za javnost, govorimo nevjernicima (jezici kao znak), ili crkvi (jezici za tumačenje); ali kad molimo u jezicima, govorimo Bogu, ne ljudima. Uviđate li razliku?

Pavao nam u gornjim stihovima govori o dva različita načina molitve: molitvi u razumijevanju, što bi u mom slučaju bilo na engleskom jeziku, odnosno molitvi u jezicima, kad moj duh moli vođen Duhom Svetim. Isto vrijedi i za slavljenje: „Pjevat ću hvale duhom, ali pjevat ću ih i umom.”

Evo što Juda kaže o osobnoj molitvi u jezicima:

„Vi se, ljubljени, naprotiv uzdižite na temelju svoje presvete vjere; molite se uz suradnju Duha Svetoga!”

(Judina 20)

Dakle, kad molimo u jezicima, izgrađujemo sami sebe, a kad imamo poruku u jezicima namijenjenu crkvi i tumačimo je, tada izgrađujemo i uzdižemo crkvu (1 Korinćanima 14:5). Bog želi oboje, jer oboje je vrlo važno.

U slijedećem ću poglavlju o ovoj skupini jezika raspravljati na dubljoj razini. Vidjet ćete da je to od vitalne važnosti za intiman hod s našim Gospodinom. Ovu ću skupinu jezika nazvati „Jezikom bliskog zajedništva.”

JEZICI ZA ZASTUPANJE

Posljednja skupina jezika namijenjena je zastupanju, a to je onda kad u molitvi stojimo u procijepu – moleći za nekog tko je u potrebi.

„Jednako i Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba, ali sam Duh posreduje za

nas neizrecivim uzdisajima. A onaj koji ispituje srca zna koja je želja Duha; zna da u skladu s voljom Božjom posreduje za svete.”

(Rimljanima 8:26-27)

Ponekad ne znamo što da molimo i kako da molimo. U Bibliji *The New Living Translation* imamo ovaj prijevod: „Jer mi niti znamo za što bismo trebali moliti niti znamo kako moliti.”

Ja ne znam uvijek što se događa s mojim ljubljenima ili drugima u potrebi, ali Duh Božji zna. Moja majka živi na Floridi, a ja živim u Coloradu. Pretpostavimo da joj je potrebna božanska intervencija, a ona to još uvijek ne zna ili ne može doći do mene. Kako bih ja mogao znati što da molim, a kamoli da znam da joj je molitva uopće potrebna?

Prvi put kad sam vidio ovaj stih u Pismu i kad je postao stvaran za mene bilo je dok sam studirao. Bio sam spašen tek neke dvije godine, ali sam žarko želio govoriti ljudima o Isusu; tako sam započeo biblijsko poučavanje na fakultetu čije su ciljne skupine bili studenti, članovi bratstva odnosno sestrinstva. Oko šezdeset studenata dolazilo je na učenja. Jedne večeri, poučavao sam o Duhu Svetome. Jednostavno sam prolazio kroz Pismo i pokazivao im volju Božju. Tu se nalazila jedna djevojka koja je mislila da je primila Duha Svetog kad se nanovo rodila te da su jezici stvar prošlosti. Tužno je to da njezini učitelji nisu vjerovali Pismu, već su vjerovali svojim mentorima koji su isto tako bili slijepi. Ipak, te večeri, kad je shvatila što Biblija govori o tome, povjerovala je i trenutno bila ispunjena Duhom Svetim, kao i još nekolicina drugih.

Slijedećeg dana rano ujutro, probudio me jedan moj kolega i rekao mi da me netko čeka. Brzo sam se obukao i otišao u predvorje našeg doma; tamo me je čekala ona mlada dama koja je prethodne večeri primila Duha Svetoga. Njezino je sestrinstvo bilo baš preko puta našega. Blistala je i rekla mi: „Johne, žao mi je što sam te probudila, no nisam mogla dočekati da ti kažem što se jutros dogodilo.”

Rekla mi je kako ju je toga jutra Duh Sveti probudio u pet sati te je osjetila u svom srcu poticaj na molitvu. Znala je da nešto nije kako treba pa je otišla na samotno mjesto i počela moliti u jezicima. Molitva je postajala sve jača i jača pa je konačno shvatila da se nalazi u borbi. Pitala je Gospodina, dok je molila, koga to tako snažno zastupa. Sve što je čula u svom srcu, bilo je da se radi o nekom starijem čovjeku čiji je život u opasnosti. Molila je oko jedan sat i onda u svome srcu osjetila mir.

Vrlo kratko nakon toga, može se mjeriti u minutama, njezina je 'cimerica', isto vjernica, imala hitan poziv. Preuzela je poziv i saznala da je njezin voljeni djed toga jutra, u pet sati, imao srčani udar kojeg je čudesno preživio. Liječnici su ga uspjeli stabilizirati nekoliko minuta prije tog telefonskog poziva, što je bilo upravo onda kad je ova mlada djevojka osjetila mir u svom srcu i prestala moliti.

Bila je vrlo uzbuđena. Čitavog su joj kršćanskog života govorili da su jezici stvar prošlosti, jer više nisu potrebni. Oh, što je sve propustila samo zato što netko jednostavno nije vjerovao Pismu? Sada je više nitko neće moći uvjeriti u to, jer ona zna da nam je molitva u jezicima danas itekako potrebna.

Vidio sam to mnogo puta. Jedan od primjera zastupničke molitve u jezicima je događaj koji se dogodio Estheri, direktorici našeg australskog ureda. Ona je inače veliki molitveni ratnik kao i službenik. Devedesetih godina, kad je bila u biblijskoj školi, jednog jutra kad je obavljala kućanske poslove, jednostavno je podigla ruke i rekla: „Gospodine, ne znam zašto da molim danas pa ako me Ti trebaš, evo me.”

Iznenada, rekla je, strašan se teret spustio na nju za molitvu. Kleknula je u svom dnevnom boravku, a jezici su jednostavno navirali iz nje poput snažne bujice. Stalno je u duhu vidjela nekog Kineza kako kleči na prljavom podu i miče svoje ruke kružnim pokretima kao da ga čisti. Dok je molila, osjećala je potrebu da vapi: „Ustani!

Ustani! Ustani!” Nakon što je tako molila neko vrijeme osjetila je u svom duhu da je gotova te je nastavila sa svojim kućanskim poslom.

Oko pet mjeseci kasnije, jedan je Novozelčanin, inače misionar u Kini, došao u njihovu biblijsku školu i podijelio svjedočanstvo jednog kineskog pastora koji je bio u zatvoru u unutrašnjosti Kine zajedno s još jednim pastorom. Ovaj drugi pastor je pogledao u ovog kineskog pastora i rekao mu da će ga Bog osloboditi iz zatvora. S tim riječima u svojim srcima, oni su nastavili vršiti svoje dnevne dužnosti na čišćenju prostorija.

Uskoro nakon toga, čuvar je odlučio sve zatvorenike vratiti u njihove ćelije osim ovog kineskog pastora. Sada je bio sam u ovoj prostoriji, čistio pod, kad je odjednom čuo glas kako mu viče: „Ustani! Ustani! Ustani!” Nije se mogao oglušiti o ono što je čuo pa je ustao i otišao do vrata. Čudesno, vrata su bila otvorena i on je neprimijećen izišao iz vrlo strogog zatvora, a vani ga je čekao taksi. Ušao je u taksi i odvezao se.

Esthera je bila tako uzbuđena pomišlju da je to moglo biti ono što je molila nekoliko mjeseci ranije. Stoga je otišla do tog misionara (kojeg nikad prije nije sreala) i otkrila da se to događalo upravo onoga dana kad je ona molila u svojoj dnevnoj sobi; bila je to zapisala u svoj molitveni dnevnik.

Osim toga, jedan od voditelja biblijske škole, prišao je Estheri i misionaru. I on se sjetio tereta kojeg je na njega stavio Duh Sveti nekoliko mjeseci ranije da moli za čovjeka u potrebi. Dok je molio u tim snažnim jezicima, i on je vidio Kineza u zatvoru. Misionar je izvukao jednu skupnu fotografiju kineske crkve, na kojoj je biblijski voditelj prepoznao čovjeka kojeg je vidio dok je molio u jezicima. Nepotrebno je reći da se radilo o starijem pastoru iz zatvora!

Zatim su Esthera i taj voditelj biblijske škole usporedili svoje bilješke i ustanovili da se sve događalo istoga dana! Bog im je oboma

potvrdio da su bili veliki dio oslobađanja toga čovjeka iz zatvora. Bio je to rezultat njihove poslušnosti da mole.

KAKO ĆEMO VJEROVATI?

Što bi se dogodilo da je kojim slučajem Esthera bila poučena kako su jezici stvar prošlosti nakon što se pojavila Biblija? Što bi se dogodilo da je bila poučena kako jezici nisu za svakog? Koliki samo danas propuštaju moliti u jezicima jer vjeruju ono što propovijeda čovjek umjesto onoga što poučava Biblija?

Jedna je od najvećih tragedija, a gledam to svih ovih godina koliko služim, ta da mnogi kršćani tumače Božju riječ kroz svoje iskustvo, umjesto da Božjoj riječi dopuste upravljati njihovim iskustvom. Naša iskustva ne ograničavaju Boga; On je daleko, daleko veći od njih!

Dok sam tako tražio ispunjenje Duhom Svetim, mnogi su me dobronamjerni kršćani odvrćali od govorenja u jezicima. Nekoliko mjeseci nakon što sam primio Isusa kao svog Gospodina, doveli su me na sastanak starješinstva službe na sveučilištu; oni su tiskali materijale koji su pomogli mojem spasenju. Vrlo sam zahvalan tim ljudima.

Međutim, na tom sam se sastanku šokirao. Predsjednik je tražio da svaki voditelj kaže za što je najviše molio prošloga semestra. Jedan je mladić rekao da je molio za prosjek ocjena „B”. Drugi je molio da se njegov ‘cimer’ spasi. A onda je red došao na mene pa sam jednostavno rekao: „Želio bih primiti Duha Svetoga kao što su ga primili oni u Bibliji, kad su progovorili u novim jezicima.”

Čim sam izrekao te riječi, glavni mi je voditelj brzo i nervozno rekao: „Johne, razgovarat ćemo o tome nakon sastanka.”

Nikad nismo. Međutim, moj prijatelj iz bratstva, koji me doveo Gospodinu, povukao me na stranu nakon sastanka i rekao: „Johne, oni ne vjeruju u govor u jezicima.”

Kao novi vjernik, pogledao sam ga začuđen i rekao: „Što, oni ne vjeruju ono što piše u Bibliji?”

To me je zaprepastilo, jer je moja prijašnja denominacija svoju doktrinu uglavnom temeljila na ljudskim mislima, a ne na Pismu. Zapravo, nas su ohrabivali da ne čitamo Pismo, već da dopustimo našem pastoru da nam Pismo tumači. Išao sam u crkvu devetnaest godina i mislio kako sam na putu za raj, a u stvarnosti sam bio na putu za pakao. I tako, kad sam u Pismu otkrio Božji plan spasenja, a u tome mi je pomogao moj prijatelj iz bratstva, odlučio sam da ću vjerovati riječi Božjoj neovisno o tome razumijem li je ili ne! To je strah Gospodnji, a strah Gospodnji početak je mudrosti (vidjeti u Psalmu 111:10).

BLAGOSLOVLJEN ILI NEUPUĆEN

Imam radosnu vijest – Božja je volja da budete ispunjeni Duhom Svetim i da molite u nebeskim jezicima! A želite li čuti vapaj Božjeg srca za vama, on glasi ovako:

„Želio bih da svi govorite tuđim jezicima...”

(1 Korinćanima 14:5)

Možda kažete: „Ali ove je riječi Pavao uputio Korinćanima.” Ne, nama je rečeno: „Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja...” (2 Petrova 1:20), te „Svako je pismo od Boga nadahnuto...” (2 Timoteju 3:16). Ili jednostavnije rečeno, nisu ovo Pavlove riječi upućene Korinćanima, već riječi koje je Bog uputio nama, a to su riječi „živoga i vječnog Boga” (1 Petrova 1:23). Dakle, Bog govori Svojoj djeci: „Ja želim da govorite u jezicima!”

Nikad vas neće blagosloviti ono u što ne vjerujete. Želio bih ponoviti ovo: Boga ne pokreće naše razmišljanje, potreba ili osjećaji, već naša vjera. Vidjet ćete kako Isus ponovo i ponovo govori: „Neka ti bude kako vjeruješ.” Vjera jednostavno vjeruje da će Bog učiniti ono što je rekao da će učiniti. Vjera dolazi od slušanja Božje riječi, a ne od ljudskih iskrivljenih vjerovanja.

Izvanredno je važno propovijedati istinu i vjerovati u nju, a ne u naše iskustvo. Iskustvo je prekrasno kad potvrđuje istinu, ali ono ne smije biti učitelj istine. Duh Sveti je naš Učitelj, a On neće nikada govoriti nešto što proturiječi Božjoj riječi. Kad mi vjerujemo Božjoj riječi, tada ćemo i vidjeti i iskusiti. Međutim, mnogi su stvar okrenuli naopako: žele iskustva, tek onda vjeru. Taj stav dobro opisuju riječi koje je Isus rekao Tomi. Pred nama je izbor: možemo svoju vjeru temeljiti na iskustvima drugih ljudi ili na riječi Onoga o kome je zapisano:

„Bog nije čovjek da bi slagao, nije sin Adama da bi se kajao.
Zar on kada rekne, a ne učini, zar obeća, pa ne ispuni?”

(Brojevi 23:19)

Da zaključim, Duh Sveti govori svima nama u vezi s govorom u jezicima: „...ne bih htio da ostanete u neznanju...” (1 Korinćanima 12:1). Zatim nastavlja raspravljati o onome što smo već prikazali u ovom poglavlju i više od toga. U zaključku rasprave o svim pitanjima, On kaže:

„Ali ako je netko neupućen, neka ostane neupućen.”²

(1 Korinćanima 14:38, *slobodan prijevod*)

Drugim riječima, Duh nam Sveti govori kroz Pavla: „Što se tiče jezika, jasno sam vam rekao svoju volju. Međutim, odlučite li ostati neupućeni glede toga, onda ćete neupućeni i biti, a Moja će vam opskrba biti uskraćena te tako nećete imati blagoslova.” Siguran sam da je Duh Sveti bio žalostan kad je poticao Pavla da to napiše,

² Tko to prezire, i njega će prezreti (Gospodin).

jer je On predvidio da će, godinama poslije, biti ljudi koji će od toga napraviti predmet rasprave (što u vrijeme rane crkve uopće nije bilo upitno).

I opet, On nam s tugom kaže da možemo ostati neupućeni, no odlučimo li to, Njegov je konačni zaključak u vezi te stvari ovaj:

„...i ne branite govoriti tuđim jezicima!”

(1 Korinćanima 14:39)

Evo upozorenja: ako ikad čujete nekoga da napada jezike, taj je neposlušán izravno Gospodinu. Bog zna da će neki u posljednjim vremenima, bilo iz svog neznanja ili svoje tvrdoglavosti, reći Njegovim ovcama da je govor u jezicima stvar prošlosti, ili da to nije od Boga.

Moja je molitva da doživite prekrasnu opskrbu koju Bog daje Svojoj djeci, dok prelazimo na slijedeće poglavlje kako bismo otkrili kakav prekrasan jezik bliskog zajedništva Duh Sveti daje onima koji vjeruju.

(Napomena: ako niste primili ispunjenje Duhom Svetim, otvorite Prilog B; volio bih vas voditi u molitvu kako biste to primili.)

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Na početku ovog poglavlja, autor govori o svojoj vjeri koju je imao kao student na fakultetu. Opisuje novi život, ali i osjećaj da mu nešto nedostaje premda je marljivo čitao Pismo. Jeste li u prošlosti imali slično iskustvo, ili takvu situaciju imate sada u životu?
2. Dok razmišljate o tome što znači govoriti u jezicima, mijenjaju li se vaša uvjerenja, i na koji način? Kako na vas utječe vijest da je vaše ispunjenje Duhom Svetim i molitva na nebeskom jeziku Božja volja?
3. Ovu knjigu čitate s razlogom – neko iskustvo ili događaj potakao vas je da istražite što znači doći bliže Bogu. Može li, dakle, biti da je Bog osigurao sredstva da Mu se možete približiti kroz ovo što sada proučavate? Može li dar jezika za osobnu i zastupničku molitvu biti slijedeća stepenica u vašem hodu s Gospodinom?

12. POGLAVLJE

JEZIK BLISKO ZAJEDNIŠTVA

Božja mudrost ili savjet duboka je voda
i često predstavlja tajnu za naravni um.

Ovo pišem ponovo i ponovo te nastojte da to postane stvarnošću u samoj srži vašeg bića. Stoga ću ponavljati: Bog strastveno *žudi imati zajedništvo s vama*. On žudi za prijateljstvom. Ne samo da želi imati odnos s vama, nego želi da taj odnos bude sadržajan i bogat.

RAZGOVARATI S BOGOM NA NJEGOVOJ RAZINI

Kako bi ovakav bogat i sadržajan odnos postao moguć, Bog je osigurao način na koji možemo imati zajedništvo s njime na Njegovoj razini! Dopustite mi objasniti. Pismo nam veli:

„Jer, koji govori tuđim jezikom, ne govori ljudima,
nego Bogu...”

(1 Korinćanima 14:2)

Znamo da Pavao ovdje ne misli ni na jednu od skupina jezika za javnost, jer su obje te skupine namijenjene onima koji govore ljudima Božju riječ na jezicima nepoznatima onome tko govori. U ovom stihu, Pavao misli na situaciju kad mi molimo ili govorimo Bogu. Kad molimo u jezicima, izravno govorimo Bogu, a ne ljudima. Pavao je isto tako napisao: „Jednako i Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba...” (Rimljanima 8:26). I ponovo, dvije odvojene prepreke našem razgovoru s Bogom: često ne znamo što da molimo, ili ne znamo kako moliti.

Želio bih to ilustrirati. Ako bih ja ušao u ured predsjednika SADA, bih li tada razgovarao s predsjednikom na njegovoj razini? Naravno, odgovor je ne; on bi morao sići na moju razinu razumijevanja. On zna daleko više od mene o stvarima koje se tiču države, uključujući i sva pitanja nacionalne sigurnosti o kojima se ništa ne zna u javnosti. On zna za mnoge državne planove i projekte zajedno s rokovima i šiframa koje su povjerljive, jer ako bi došle u ruke pogrešnim ljudima, oni bi mogli ugroziti nacionalnu sigurnost.

Jednako tako, kad ja uđem u ured Kralja svemira – u njegovu prijestolnu dvoranu – budem li molio samo u razumijevanju, tada će naš razgovor biti ograničen! Ja ne mogu s Gospodinom razgovarati na Njegovoj razini jer On toliko toga zna više od mene o stvarima koje se tiču svemira, uključujući misterije, koje drži u tajnosti zbog raznoraznih razloga, a jedan je da te misterije ne padnu u pogrešne ruke. To se jasno vidi u Pavlovom upozorenju:

„Naprotiv, navješćujemo mudrost Božju tajanstvenu i sakrivenu; onu koju Bog od vječnosti predodredi na našu slavu; onu koju nije upoznao ni jedan od knezova ovoga svijeta – da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli...”

(1 Korinćanima 2:7-8)

Premda se ovdje posebno govori o mudrosti razapinjanja na križ i uskrsnuća našeg Gospodina Isusa i slave koja je uslijedila iza toga, to je samo jedan primjer kako se Bog brine da Njegova mudrost ne padne u pogrešne ruke. No postoji još primjera. (Vidjeti u Mateju 7:6). Pismo nam kaže da se nalazimo u ratu te da su naši neprijatelji protiv kojih se borimo poglavarstva, vlasti, vrhovništva i zli duhovi (Efežanima 6:12). U običnom ratu moraju postojati povjerljivi razgovori između onih koji se zajedno bore. Isto vrijedi i za Zapovjednika Božje vojske i Njegovih kraljevskih ratnika. Kakav je predivan tajni kanal komunikacije Gospodin dao nama, Svojoj djeci, za dobrobit kraljevstva i našu zaštitu. Neprijatelj nema pojma što mi to govorimo Ocu kad molimo u jezicima. Zli duhovi mogu kovati planove kako da napadnu nas ili naše najmilije, no dok mi molimo u jezicima, odjednom se na zle duhove sruči baražna vatra anđeoske pomoći. Rezultat toga je da zli duhovi prestravljeni bježe prije negoli su i počeli s napadom.

OSNOVNA SVRHA

Međutim, svrha naše molitve u jezicima nije samo da važno znanje ne bi palo u ruke neprijatelju. Njegova je osnovna svrha intimnost. Moja žena i ja već smo tako dugo zajedno i postali smo tako bliski da smo razvili samo nama svojstven način komuniciranja. Ona mi može reći stvari u sobi punoj ljudi, a da to nitko drugi ne razumije. Mi smo razvili jezik našeg bliskog zajedništva. Ne odnosi se to samo na muževe i žene, već na sve koji imaju bliske odnose. To može biti između dugogodišnjih prijatelja, između onih koji godinama rade zajedno, ili onih koji su ratovali zajedno, i tako dalje. Naime, to je jezik prijatelja, svojstven samo njima.

Slično tome, Bog nam je dao način koji nam omogućava da razgovaramo i imamo zajedništvo s Njime na toj dubokoj razini; razini na kojoj naši naravni, neobraćeni umovi ne mogu funkcionirati. Psalmist je to predvidio kad je napisao: „Bezdan doziva bezdan bukom slapova tvojih...” (Psalam 42:8). Ovaj se

način razgovora uspoređuje sa slapovima žive vode. Isus je rekao da će iz naše nutrine „ ‘... poteći potoci žive vode.’ To reče za Duha kojega su imali primiti oni koji vjeruju u njega” Ivan (Jovan) 7:38-39. Naš intimni razgovor s Gospodinom može se usporediti sa slapovima žive vode. O, što nam je samo Duh Sveti dao! Kakvu nam je samo sposobnost darovao! Već samo razmišljanje o tome zaustavlja dah.

No krenimo i istražujmo dalje, jer postaje sve bolje i bolje. Pavao nastavlja i govori o vjerniku koji moli u jezicima:

„...nitko ga, naime, ne razumije; duhom govori tajanstvene stvari.”

(1 Korinćanima 14:2)

Što je Pavao mislio pod *tajanstvenim*? Grčka riječ je *misterion*. W.E. Vince, stručnjak za riječi Novog zavjeta na grčkom jeziku, napisao je o ovoj riječi slijedeće: „U Novom zavjetu ova riječ označava ne nešto tajanstveno (kao što je slučaj s engleskom riječi), već ono što se nalazi izvan običnog, naravnog razumijevanja te se može spoznati samo pomoću božanskog otkrivenja, a otkriva se .... onima koje prosvjetljuje Duh Sveti. U običnom smislu „misterija” podrazumijeva zadržano znanje; u biblijskom smislu to je otkrivena istina.”

Evo jedne od dobrobiti kad molimo u jezicima. Duh Sveti, koji je Bog, zna namisli Isusove i Očeve budući da su oni Jedno. On isto tako zna što nam nedostaje jer je On stalno s nama. Tako On posreduje dajući nam riječi na nebeskom jeziku kako bismo tražili, pitali ili razgovarali na savršen način. O, kako je to divno! Možda mislite: *ali ja ne razumijem što govorim kad molim u jezicima*. Da, upravo zbog toga Pavao i veli:

„Zato onaj koji govori tuđim jezikom neka se moli da ga može tumačiti. Ako se u molitvi služim tuđim jezikom, moj duh moli, ali moj um nema od toga koristi.”

(1 Korinćanima 14:13-14)

Dakle, bilo da se radi o molbi, zastupanju ili jednostavno razgovoru s Bogom, ako ja zamolim Duha Svetoga za razumijevanje onog što je On stavio u moj duh da molim, On će to učiniti! Sada, ne samo da moj duh uživa u zajedništvu s Njime, nego isto tako i moja duša.

UPRAVLJANJE OTKRIVENOM TAJNOM

Mnogo puta, dok sam imao takvo zajedništvo s Bogom, iznenada bih dobio živo otkrivenje o stvarima o kojima sam kasnije pisao i poučavao tijekom svoje službe. Međutim, postoji daleko više toga o čemu još nisam poučavao.

Možda se pitate zašto nisam. Razlog je vrlo jednostavan: ili nije došlo vrijeme za to, ili je Bog želio svome narodu reći ili naglasiti nešto drugo. Kad govorimo u svojstvu Božjih veleposlanika, moramo imati na umu kako govorimo Božje riječi. Dakle ima stvari koje On želi reći i stvari koje ne želi reći u neko određeno vrijeme.

Nikad neću zaboraviti težak način na koji sam to naučio. Susreo sam se s čovjekom Božjim, vrlo poznatim u dijelu svijeta iz kojeg je dolazio. Čuo sam za njegovu službu i divio sam se te ga želio upoznati. Jedan je pastor organizirao naš susret. Naravno, bio sam vrlo uzbuđen. Tako smo se jedne večeri našli za večerom – pastor, čovjek Božji, ja i naše žene. Za večerom sam govorio o jednom otkrivenju tako dubokom kakvo se samo može zamisliti, koje mi je Bog dao, a učinio sam to kako bih zadivio tog čovjeka Božjeg. (Naravno, tada toga nisam bio svjestan, tek sam to kasnije razumio – kako nezrelo.)

Te nas je večeri do našeg hotela vozio pastor. Moja žena i ja bili smo vrlo iscrpljeni, jer, bio je to dugi dan. Međutim, umoran kakav sam već bio, imao sam taj neugodni osjećaj u duhu. Znao sam da me Gospodin potiče na molitvu pa sam rekao ženi neka ide leći, a ja ću još malo ostati. Otišao sam na balkon naše hotelske sobe. Istog

trenutka kad sam prekoračio prag, čuo sam Duha Svetoga kako mi oštro govori: „Znači, večeras je kralj pokazao sve svoje blago!”

Srce mi je potonulo do stopala. Bio sam krajnje šokiran i, naravno, posramljen. Znao sam da Duh Sveti govori o grešci kralja Ezekije. Njemu su, naime, došli ljudi u posjet, a on ih je htio impresionirati. Čitamo:

„Ezekija se obradova tome i pokaza poslanicima svoju riznicu srebro, zlato, miomirise i mirisavo ulje – svoju oružanu i sve što je bilo u skladištima. Nije bilo ničega u njegovu dvoru i u svemu njegovu gospodarstvu što im Ezekija nije pokazao.”

(Izaija (Isaija) 39:2)

Nakon što im je pokazao sve svoje blago, prorok Izaija (Isaija) donosi Ezekiji ukor od Boga. Osjećao sam se isto. Znao sam da sam večeras govorio istine ili pokazivao blago koje mi je Bog pokazao kako bih impresionirao tog čovjeka.

Bog mi je strogo rekao: „Sine, ne otkrivam ti Svoje dragocjene istine da bi ti išao okolo i izrigao ih svaki put kad se tebi to čini prikladnim. One ti nisu dane da bi impresionirao! Ti si upravitelj onoga što ti ja otkrivam i ne smiješ govoriti dok te Ja na to ne potaknem.”

Odmah sam se pokajao i zamolio oprostjenje, a teret se istoga trenutka podigao pa sam otišao na spavanje potpuno umiren. Njegova je milost nevjerojatna!

Ako smo mudri, odabrat ćemo svoj uski krug prijatelja koji neće nepažljivo otkrivati drugima ono što smo im povjerali. Bliski su prijatelji mudri u postupanju s onim što znaju jedni o drugima. Ako prijatelj stalno krši ovo, tada se moramo povući i prestati mu otkrivati stvari, jer mu više nisu dragocjene. Isto je i s Božjim tajnama.

Želimo li poznavati Božje srce, moramo biti osjetljivi na ono što Bog želi i kada želi da o tome govorimo.

DOBIVANJE SAVJETA OD BOGA

Kad molim ili razgovaram s Bogom u jezicima, tada ideje, otkrivenja, mudrost ili učenja jednostavno dođu u moj um. To je poput zraka zarobljenog u mjhuriću koji odjednom izroni iz dubina mora i dođe na površinu. Ideja jednostavno izroni kao mjhurić iz dubina mojeg nutarnjeg čovjeka i dospije na površinu moga uma ili razumijevanja. Pismo nam veli:

„Svjetiljka je Gospodnja duh čovječji:
ona istražuje sve do dna utrobe.”

(Izreke 20:27)

Imajmo na umu da Sveti Duh ne govori našim glavama, nego našem duhu. To je dio našeg bića koji On rasvjetljuje. Dok molimo u Duhu i molimo za tumačenje, mudrost ili savjet Božji podiže se kao mjhurić iz naših srca u područje našeg razumijevanja ili uma. Pismo veli:

„Savjet je u srcu čovječjem voda duboka,
i razuman će je čovjek iscrpsti.”

(Izreke 20:5)

Što je savjet? To je mudrost koja se odnosi na određenu situaciju. Zbog čega ljudi idu k savjetnicima? Da bi dobili mudrost – koja im je inače skrivena – a koju trebaju u određenim okolnostima.

Zapazite da je samo ona osoba koja može dobiti savjet od Boga, savjet koji je poput žive vode u dubokom bunaru, osoba koja ima razumijevanje ili osoba koja poznaje putove „Savjetnika”. Duh Sveti poznaje sve tajne (neotkriveni savjet, znanje i mudrost) kraljevstva. Pogledajmo ponovo što je Isus vikao:

„Ako je tko žedan, neka dođe k meni; ...Kako veli Pismo: ‘Iz njegove će nutrine poteći potoci žive vode.’” To reče za Duha kojega su imali primiti oni koji vjeruju u njega.”

(Ivan (Jovan) 7:38-39)

U skladu s Izrekama voda koja dolazi iz našeg srca je savjet ili tajna Božja, a Isus jasno kaže da je njezin izvor Duh Božji. On je izvor žive vode (vidjeti u Jeremiji 2:13). A sada pažljivo pročitajte što Pavao kaže:

„Naprotiv, navješćujemo mudrost [ili *savjet*] Božju tajanstvenu i sakrivenu ... da upoznamo darove koje nam Bog dobrostivo darova. I mi o tom govorimo, ne riječima kakve uči ljudska mudrost, nego riječima kakve uči Duh, izražavajući duhovnim pojmovima duhovne stvarnosti.”

(1 Korinćanima 2:7, 12-13, *označio autor*)

Tako je mudrost ili savjet Božji duboka voda i često je tajna naravnom umu. Pa ipak, Isus nam veli da će ova živa voda poteći po Duhu Svetom. Kako? Pavao to jasno objašnjava:

„Jer, koji govori tuđim jezikom, ne govori ljudima, nego Bogu; nitko ga, naime, ne razumije; duhom govori *tajanstvene* stvari.”

(1 Korinćanima 14:2, *označio autor*)

Evo ga! Evo kako osoba, koja posjeduje razumijevanje, dobiva Božji savjet. Koliko sam samo često dolazio do mjesta u Pismu koje me zbunjivalo. Imao sam pitanja na koja nisam dobivao odgovore. Mojem je razumijevanju to ostalo *tajnom*. Gotovo uvijek jednostavno kažem: „Duše Sveti, ja ovo ne razumijem, molim Te, bi li mi pokazao...” Zatim jednostavno molim u jezicima pa bilo odmah ili malo kasnije, nakon što sam prestao moliti u jezicima i otišao s mjesta na kojem sam molio, otkrivenje te skrivene istine jednostavno izroni poput mjehurića u mom umu ili razumijevanju. O, kako je to divno!

Nebrojeno sam puta pisao knjigu i dospio, da tako kažem, u slijepu ulicu. Smjer u kojem bih trebao nastaviti potpuna je *tajna* za mene. Tada ustanem i počnem moliti u jezicima i vrlo brzo, često za minutu, mudrost nahrupi kao da se brana otvorila, i onda tipkam još nekoliko sati.

Dok sam bio neoženjen, za mene je osoba koju bih trebao oženiti bila *tajna*. Tijekom mog kršćanskog života kao neženje, postojale su tri djevojke koje su mi se vrlo sviđale, no nakon što bih proveo neko vrijeme moleći u jezicima znao sam da je Bog rekao jednostavno i kratko „ne”. Zatim sam sreo Lisu; mjesec sam dana molio svaki dan u jezicima tridesetak minuta u vezi s našim odnosom. Tijekom tih molitvi Bog mi je dao vrlo snažan poticaj neka nastavim moliti, a kasnije su stigle i mnoge potvrde. No moram reći, znao sam bez ikakve dvojbe i prije tih potvrda da je ona prava, zbog jasnoće koju je pratio mir za vrijeme molitve u jezicima.

Bilo je dana kad nisam razumio što se događa u mom životu ili životu nekoga tko mi je bio blizak. To je bila *tajna* za mene. Ja sam tada jednostavno molio Duha Svetoga neka mi pokaže Svoju mudrost ili kako On vidi te okolnosti. Vrlo brzo bih nakon molitve u jezicima, dobio informaciju koju je Bog želio da dobijem.

Bilo je situacija kada je nekim članovima moje obitelji bila potrebna molitva, a ja to nisam znao; no Duh bi Božji došao na mene i rekao mi neka za tog člana obitelji molim u jezicima. Kasnije bih otkrio božansku providnost odnosno zaštitu.

Tajne su stvari skrivene našem naravnom umu. To može biti pitanje u koju crkvu trebam ići, koje službe trebam biti dio, koju kuću kupiti, kako moliti učinkovito za predsjednika ili druge voditelje ili kako učinkovito moliti za svog pastora. Kao što već i sami znate, na papiru nema kraja.

MIR U POZNAVANJU BOŽJEG SMJERA

Područje *tajne*, koje, čini se, najviše pogađa većinu vjernika je pitanje smjera. To je prvenstveni razlog zbog kojeg ljudi idu savjetnicima. No ja imam fenomenalnu vijest za vas! Više nikada nećete morati brinuti što vam je činiti. Bog obećava: „Ako komu od vas nedostaje mudrosti [*što mu je činiti*], neka ište od Boga, koji svima daje obilno...” (Jakov 1:5, *riječi u zagradi dodao autor*). Možemo to savršeno tražiti! Kako? Moleći u jezicima o našoj situaciji. Kad god sam bio u situacijama da nisam znao što mi je činiti, molio bih u jezicima, i svaki bih puta dobio nadahnutu ideju koja bi se podigla poput mjhurića iz moga srca; bila je to mudrost upravo za tu, određenu situaciju.

Na ovaj način mi funkcioniramo u službi, već godinama. Kad ne vidim smjer za ono što bih trebao učiniti, molim u jezicima neko vrijeme i odjednom ta nadahnutu ideja jednostavno počinje teći. Moja smo žena i ja počeli sa službom prije puno godina; svaku veliku odluku donijeli smo tako što smo molili u Duhu. Danas imamo preko trideset zaposlenika u uredima na tri kontinenta. Bog nam je iskazao čast da možemo doticati milijune života Njegovom Riječju i prisutnošću. Tijekom četrnaest godina nikada nismo morali posuditi novac, a sada imamo dovoljno fizičkih i osobnih sredstava koja nam omogućavaju da učinkovito služimo Božjem narodu. A to sve zato jer je Bog rekao:

„Ja, Jahve, Bog tvoj, tvojem dobru te učim, vodim te putem kojim ti je ići. O, da si pazio na zapovijedi moje, kao rijeka sreća bi tvoja bila, a pravda tvoja kao morski valovi!”

(Izaija (Isaija) 48:17-18)

Iskreno vam kažem da je naš mir tekao kao rijeka. Bilo je dana kad se činilo da bismo trebali biti u krajnjoj panici s obzirom na naše okolnosti. No, mi smo molili u jezicima i Njemu predavali svoj rad, a mir je obilovao u našim životima. U vezi s molitvom u jezicima čitamo:

„Da, mucavim usnama i na stranom jeziku govorit će se ovom narodu. On im reče: ‘Evo počinka, dajte umornom da otpočine! Evo odmora!’”

(Izaija (Isaija) 28:11-12)

Oni koji nemaju mira nemaju ni odmora. Odmor o kojem se ovdje govori, rezultat je mira koji teče poput rijeke. Mogao bih navesti bezbrojne priče koje ilustriraju ovu tvrdnju, no sjećam se jedne posebne situacije. Tako sam lako mogao izgubiti sav svoj mir jer sam se bio izgubio i nisam znao što da radim. To se dogodilo kad sam putovao za Meksiko gdje sam trebao propovijedati na evangelizacijskom sastanku. Doletio sam u grad Monterey zbog te jedne evangelizacijske večeri. Događaj se trebao održati u jednoj dvorani u centru grada. Cijelog sam dana molio u jezicima i u duhu sam vidio struju jasnog svjetla kako dolazi iz neba na vrh dvorane u kojoj se trebao održati sastanak. Gospodin je progovorio mojem srcu: „Ovo je moja slava koja će se večeras očitovati.”

Te smo se večeri pastor, koji je koordinirao sastankom, i ja dovezli do dvorane jako uzbuđeni. Njegova se crkva vrlo angažirala oko cijele stvari. Stigavši petnaest minuta prije sastanka, opazio sam jednog muškarca koji je izgledao vrlo srdito, u pratnji dvojice naoružanih tjelohranitelja; čovjek je pristupio pastoru. Govorio mu je nešto na španjolskom jeziku, ali sam po tonu mogao zaključiti kako razgovor nije bio ugodan. Pastor je zatim došao do mene i rekao: „Johnne, večeras nećeš moći propovijedati.”

Rekao sam: „A zašto?”

Odgovorio mi je: „Ovaj je čovjek visoko rangirani državni dužnosnik, a u Meksiku postoji zakon koji kaže da nitko osim meksičkih državljana ne smije propovijedati evanđelje. Taj se zakon gotovo nikad ne provodi, no ovaj čovjek inzistira na njemu. Ako to ne učiniš, imat ćeš ozbiljnih problema. Zapravo, on želi razgovarati s tobom.”

Odmah sam se sjetio kako su Petru i Ivanu (Jovanu) zabranili da propovijedaju Radosnu vijest, ali oni nisu poslušali jer je bi to bilo protivno Božjoj riječi. Stoga sam rekao pastoru: „Ovaj čovjek sasvim sigurno ne može spriječiti ono što je Bog naumio učiniti večeras, a što mi je pokazao u molitvi! Međutim, hoće li to imati posljedice za vašu crkvu? Jer ako neće, ja ću propovijedati kad ovaj tip ode. Nisam prevalio cijeli ovaj put da sjedim i ništa ne radim! No ukoliko bi se to nepovoljno odrazilo na vas, tada neću propovijedati.”

Rekao je: „Johne, taj čovjek može našoj crkvi stvoriti velike probleme, tako, mislim najbolje je da učinimo kako je rekao.” Složio sam se s pastorovim savjetom i pošli smo prema tom vladinom dužnosniku.

Prvo što je ovaj čovjek učinio bilo je da me pogledao i osorno upitao: „Govoriš li španjolski?”

„Ne, gospodine,” odgovorio sam.

Zatim je rekao: „Samo ti jednu stvar imam za reći. Ti ćeš ovim ljudima govoriti samo o djelatnostima koje se odnose na turizam.” Zatim se okrenuo i nastavio oštro govoriti pastoru na španjolskom jeziku; cijelo to vrijeme njegovi su naoružani tjelohranitelji buljili u nas s vrlo neugodnim izrazima na svojim licima. Konačno je završio upozoravati pastora, a onda su svi otišli.

Pastor se činio vrlo potresen i ispričavao mi se što neću moći služiti, te otišao u dvoranu kako bi dovršio pripreme za službu.

Bio sam vrlo uznemiren. Znao sam da mi je potreban Božji savjet: što mi je činiti bilo je *tajna* za mene. Izišao sam iz dvorane i otkrio jedno poluskrovito mjesto na kojem sam mogao moliti. (Nalazio sam se u centru, stoga ništa nije moglo biti do kraja skrovito.) Znao sam da je molitva u jezicima način na koji se može dobiti savjet od Boga. Stoga sam počeo odvažno moliti u jezicima. Nekoliko je

prolaznika prošlo pored mene, no nisam se obazirao; neka misle da to neki stranac razgovara sa samim sobom.

Molio sam u jezicima tek nekoliko trenutaka kad je mir Božji počeo ispunjavati moju dušu. Nastavio sam moliti još nekih petnaestak minuta, kad je odjednom došla misao, izbijala je poput mjehurića iz mog srca. Čuo sam: „Ostavi svoju Bibliju i govori ovim ljudima o najvećem Turistu koji je ikada posjetio Meksiko.”

Poskočio sam od uzbuđenja i zavikao: „To je to, to je to! Zar mi nije čovjek rekao da mogu govoriti samo o djelatnostima koje se tiču turizma! Govorit ću im o Isusu, najvećem Turistu koji je ikada posjetio Meksiko.”

Požurio sam se u dvoranu. Međutim, služba je već počela i pastor je pozdravljao prisutne. Njegova žena, koja se nalazila u stražnjem dijelu dvorane, rekla mi je: „Johne, pastor želi da dođeš naprijed.”

Popeo sam se gore, on me je pogledao i prošaptao: „Bog mi je rekao da ti kažem neka činiš sve što ti je rekao.”

Obratio sam se prisutnima: „Ljudi, meni je vladin dužnosnik rekao da mogu govoriti samo o djelatnostima koje se tiču turizma. Dakle, ja ću vam večeras govoriti o najvećem Turistu koji je ikada posjetio Meksiko, o Isusu.”

Vjernici, koji su se nalazili u tom mnoštvu, povikali su od radosti. Zatim sam propovijedao Božju riječ oko šezdeset minuta. Kad sam završio, pozvao sam da dođu naprijed svi oni koji žele predati svoje živote Isusu, Gospodinu.

Kako su mnogi dolazili naprijed, odjednom sam primijetio policajca kako ulazi na stražnja vrata dvorane i ide ravno prema podiju. Pomislio sam u sebi: *Moram povesti ove ljude u molitvu spasenja prije negoli me strpaju u zatvor.* Sjetio sam se Petra i Ivana

(Jovana) koji su propovijedali na Krasnim vratima i bili uhapšeni prije negoli su ljudi primili Isusa. Zato sam brzo molio molitvu spasenja s ljudima koji su došli naprijed. Nakon što sam molio s njima, primijetio sam da je policajac prošao pored mene i otišao iza zastora na podiju. Odmah sam osjetio olakšanje jer sam sada mogao služiti ljudima.

Zatim sam rekao ljudima da pođu sa savjetnicima koji će im dalje služiti. Dok su odlazili s podija, zapazio sam jednog hromog čovjeka. Čuo sam Duha Svetoga kako govori mojem srcu: „On je prvi kojeg želim iscijeliti. Zaustavi ga i odmah se pomoli za njega.”

Učinio sam upravo kako mi je bilo naloženo i nakon što sam se pomolio za njega, rekao sam mu: „A sada, gospodine, molim vas odbacite svoje štake.”

Pogledao me je kao da će reći ja to ne mogu, ali na moje inzistiranje, učinio je to. Uzeo sam ga za ruku i počeli smo zajedno hodati. Krenuli smo polako, a onda sve brže i brže da bismo na kraju zajedno trčali.

Mjesto je eksplodiralo od uzbuđenja. Ljudi su počeli dolaziti sa svih strana i odjednom su stotine bile na podiju. Mnogi su bili iscijeljeni silom Duha Svetoga. Navest ću samo nekoliko. Molili smo za ženu koja je bila gluha, Gospodin joj je otvorio uši. Tako je jako plakala da je njezina svijetloplava košulja postala tamnoplava s prednje strane zbog suza koje su tekle i tekle niz njezino lice. Bog je drugoj ženi iscijelio oči, zatim je jednu drugu iscijelio od raka.

Molili smo za petogodišnjeg dječaka, bio je iscijeljen. Služili smo ljudima oko jedan sat. Bilo je predivno; mnogi su plakali od radosti. U jednom sam trenutku primijetio neke ljude kako snimaju kamerama, no nisam se osvrtao na njih.

Sutradan ujutro odletio sam za SAD. Slijedećeg se tjedna pastor sastao sa mnom. Rekao mi je: „Johne morao sam doći i osobno

podijeliti nešto s tobom.” Naime, onaj je vladin dužnosnik poslao dva tajna agenta te večeri na službu sa zadatkom da me uhapsu budem li propovijedao.

Stigli su baš u trenutku kad sam molio za onog hromog čovjeka. Vidjevši ga da hoda, jedan je rekao drugome: „Misliš li da je to stvarno?”

Ovaj je odgovorio: „Ne znam, no pridimo bliže i provjerimo.” Pastoru je to rekao jedan od redara koji ih je čuo razgovarati pa im je ostao u blizini.

Dvojica su policajaca prišla bliže i vidjela čudesa. Kad su se onoj ženi otvorile uši, jedan je rekao: „Mislim da je stvarno.”

Zatim su vidjeli onoga petogodišnjeg dječaka iscijeljenog Božjom silom, pogledali su jedan u drugog i rekli: „To je stvarno!”

Zatim mi je pastor rekao: „Johne, ovi ljudi koji su te došli uhapsiti došli su naprijed i tražili da moliš za njih; obojica su se spasila te večeri!”

Nepotrebno je reći da smo se i pastor i ja radovali u mojem uredu, ali to još nije kraj. Zatim mi je pokazao članak u gradskim novinama, koje su izašle dan nakon sastanka. U članku je pisalo o tome kako su dužnosnici tvrdili da sam ja varalica i da ilegalno iznosim novac iz zemlje. Međutim, izvjestitelji su vidjeli samo iscijeljene ljude, a nisu vidjeli nikakav novac. Prilično je zanimljivo da sam u svom srcu osjećao kako ne trebamo uzimati nikakve priloge. Naša je služba platila zrakoplovnu kartu. Na ovom sastanku nismo uzeli ni jednoga novčića iz te zemlje.

O kako je divan Duh Sveti! Kako itko može u ovim vremenima živjeti bez Njegovog vodstva? Da nisam toga dana u svojoj sobi molio u jezicima odnosno te večeri oko stupa sa zastavom, bio bih

napustio Meksiko frustriran jer nisam ispunio Božju svrhu. Naime, pastor mi ne bi dopustio propovijedati zbog prijetnji vladinog dužnosnika. Međutim, zato što sam molio u jezicima očitovale su se Božja volja i mudrost, koje su mi inače bile *tajna*. Zastupao sam pastora u skladu s voljom Božjom: posljedica je bila da je on čuo Božji glas, a meni je Gospodin dao mudrost nadvladati otpor. Njemu pripada sva slava!

O, kako se neprijatelj bori protiv toga u crkvi. Boji se on molitve u jezicima, jer je to vruća linija komunikacije Boga s Njegovim svetima, a demoni ne znaju što se događa. Postoji vrijeme kad možemo i situacije i želje svoga srca jasno artikulirati, no još češće, postoji vrijeme kad ni situacije ni svoje želje nismo u stanju jasno izraziti u razumijevanju; tada nam je potrebna pomoć Duha Svetoga. Zato Pavao kaže: „Dakle, što slijedi? Molit ću duhom, ali molit ću i umom...” (1 Korinćanima 14:15).

IZGRADNJA NAŠEG NUTARNJEG ČOVJEKA

U posljednje vrijeme, moje srce vapi Bogu da ljudi dođu u dublje zajedništvo s Duhom Svetim zbog gore nevedenih razloga. Naš odgovor na Njegov vapaj za bliskošću postajat će sve važniji i važniji. Kako vrijeme bude odmicalo, neće biti više dovoljno samo razumjeti Pisma, što su čak i farizeji znali. Moramo razviti osjetljivost za ono što Božji duh govori, a ne samo za ono što je već bio rekao. Isus je živio na takav način. Sâm je kazao: „Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti. Kako čujem, sudim, [*donosim odluke*]” Ivan (Jovan) 5:30, *označio autor*. U *The Amplified Bible* to je puno jasnije rečeno:

„Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti, [neovisno po svojoj volji – nego samo ono što me Bog pouči i prema Njegovim nalogima] ... [*donosim odluke kako sam obvezan donositi ih. Kako čujem, tako odlučujem*].

(Ivan (Jovan) 5:30, AMP)

Isus je živio i bio tako osjetljiv za upute i glas Duha Svetoga da je neprestano priznavao svoju ovisnost o Njemu. Rekao je: „Zaista, zaista kažem vam, Sin ne može ništa sam od sebe učiniti, nego samo ono što vidi da čini Otac” (Ivan (Jovan) 5:19). Zatim ponovo veli: „Ja ne govorim sam od sebe riječi koje vam kažem...” (Ivan (Jovan) 14:10). Nama je, kao Njegovim sljedbenicima, jasno rečeno: „Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio” (1 Ivanova (Jovanova) 2:6).

I mi, baš poput Njega, moramo biti osjetljivi na Duha Božjega. Zapravo, osobno vjerujem kako Bog želi da postanemo svjesniji Njegovog kraljevstva nego onoga što se događa u naravnom svijetu oko nas. Molitva u jezicima izgrađuje našeg nutarnjeg čovjeka tako da možemo biti osjetljivi na Duha Svetoga. I evo, opet nam se kaže:

„Onaj koji govori tuđim jezikom *izgrađuje* sam sebe...”

(1 Korinćanima 14:4, *označio autor*)

Grčka riječ za *izgrađivati* je *oikodomeo*, a znači „graditi kuću.” To je vrlo zanimljivo s obzirom na činjenicu da je naše tijelo hram Duha Svetoga. Pavao nam posebno kaže: „Vi ste ... Božja građevina” (1 Korinćanima 3:9). Mi smo Njegova kuća. Stoga kad molimo u jezicima, proširujemo to mjesto na kojem Duh Sveti prebiva. Dajemo Mu više prostora kojeg može zauzeti. Naravno, ne radi se u fizičkom, već u figurativnom smislu. W.E. Vine kaže da ova riječ znači „graditi” bilo u doslovnom ili figurativnom smislu.”

Stoga kad molimo u jezicima mi povećavamo svoju sposobnost zadržavanja Njegove prisutnosti i sile u našim životima. Osnažujemo svog nutarnjeg čovjeka tako da nas sve više i više vodi Duh Sveti, a ne naši naravni umovi.

Gospodin Vine nam isto tako kaže da se ova riječ koristi i metaforički u smislu „promicanja duhovnog rasta i razvoja karaktera vjernika.” Slično govori i apostol Juda:

„Vi se, ljubljani, naprotiv izgrađujte na temelju svoje presvete vjere; molite se uz suradnju Duha Svetoga!”¹

(Judina 20)

Grčka riječ za *izgrađujte* u ovom stihu je riječ *epoikodomeo*. Definicija ove riječi je „graditi na”. To ponovo podrazumijeva kontinuiranu aktivnost na izgrađivanju našeg duha. Pavao je rekao vjernicima da su oni Božja građevina kojoj je on, milošću Božjom, položio temelj time što ih je priveo Kristu, a onda jasno kaže: „Ali neka svatko pazi kako nadoziđuje!” (1 Korinćanima 3:10).

Danas su toliki vjernici slabog duha, jer nisu izgradili svojeg nutarnjeg čovjeka. Puno će brže na stvari gledati svojim naravnim očima, a ne očima svojih srca. Puno će brže povjerovati ono što su čuli svojim naravnim ušima, nego ono što Božji Duh govori njihovim srcima. Njihov naravni čovjek vlada njihovim životima. Nutarnji se čovjek može usporediti s osobom koja cijeloga dana sjedi na kauču, gleda TV i jede čips. O da, oni su možda marljivo radili u životu i službi, ali je njihov nutarnji čovjek ostao zanemaren. Ovi mi vjernici često kažu: „Čini se da ja nikad ne čujem Boga?” Razlog je vrlo jednostavan. I opet, Bog razgovara s našim duhom, ne s našim glavama. „Svjetiljka je Gospodnja, duh čovječji” (Izreke 20:27). Kad naš nutarnji čovjek nije izgrađen, nismo u stanju jasno čuti.

Pavao je rekao hebrejskim vjernicima da im toliko toga ima za reći, ali ne može jer su nagluhi (Hebrejima 5:11). Nisu ovim ljudima trebali slušni aparati, već je njihov nutarnji čovjek zahirio postajući neosjetljiv za duhovne stvari. U suštini, ova je skupina ljudi činila nešto upravo suprotno izgradnji, njihova su srca sve slabije i slabije mogla čuti Božju riječ. Isto načelo vrijedi za one koji ne izgrađuju svog nutarnjeg čovjeka. A bez snažnog nutarnjeg čovjeka, ne možemo ostvariti naše blisko zajedništvo s Bogom! Zbog toga,

---

¹ „Vi se, ljubljani, naprotiv uzdižite na temelju svoje presvete vjere; molite se uz suradnju Duha Svetoga!”

Pavao odvažno izjavljuje: „Ja, hvala Bogu, govorim tuđim jezicima više od vas sviju” (1 Korinćanima 14:18). Pa nastavlja Hebrejima:

„A jaka je hrana za odrasle [*duhovno zrele*], za one koji navikom imaju uvježbana [*u praksi korištena*] osjetila za razlikovanje dobra i zla.”

(Hebrejima 5:14,
označio i riječi u zagradama dodao autor)

Zapazite, ovdje su spomenuta njihova osjetila; ne radi se o naravnim, nego o nutarnjim osjetilima. Pisac poslanice Hebrejima kaže da se nutarnja osjetila vježbaju za razlikovanje onoga što dolazi od Boga, a što od zloga, vježbom odnosno prakticiranjem.

Baš kao što imamo pet naravnih osjetila isto tako imamo i duhovna osjetila. Pismo nam daje primjere. Dok budete čitali o svakom osjetilu posebno, upitajte se biste li mogli bilo koju od tih stvari činiti pomoću svojih naravnih osjetila:

OKUS –

„*Kušajte* i vidite kako dobar je Jahve.”

(Psalam 34:9, *označio autor*)

„Kako su *slatke nepcu* mom riječi tvoje, od meda su slađe ustima mojim.”

(Psalam 119:103, *označio autor*)

„Kad mi dođoše riječi tvoje, ja sam ih *gutao*: riječi tvoje ushitiše i obradovaše srce moje.”

(Jeremija 15:16, *označio autor*)

DODIR –

„Zato ‘izidite između njih i odvojite se’ – veli Gospodin!
Ne *dotičite se* ničega nečista, i ja ću vas primiti!”

(2 Korinćanima 6:17, *označio autor*)

Odlazite, odlazite, izidite odatle, ne *dotičite* ništa nečisto!
Izidite iz njegove sredine! Očistite se, vi koji nosite
posude Jahvine!”

(Izaija (Isaija) 52:11, *označio autor*)

MIRIS

„Hvala Bogu, koji nas uvijek u Kristu vodi u pobjedonosnom
slavlju i koji po nama širi na svakomu mjestu *miris* svoje
spoznaje! Mi smo Bogu ugodan Kristov miris među onima
koji se spasavaju i među onima koji propadaju; jednima *miris*
što od smrti vodi u smrt, a drugima miris što od života vodi
u život.”

(2 Korinćanima 2:14-16)

„...i živite u ljubavi kao što je i Krist vas ljubio
i predao samoga sebe za nas „kao prinos i žrtvu” –
„Bogu na ugodan *miris*.”

(Efežanima 5:2, *označio autor*)

„Namiren sam svim što treba, i pretječe mi: ispunjene su
mi sve želje otkako sam primio od Epafrodita vašu pošiljku,
„slatki *miris*”, prijatnu i ugodnu žrtvu Bogu.”

(Filipljanima 4:18, *označio autor*)

VID –

„U tebi je izvor životni, tvojom svjetlošću mi svjetlost *vidimo*.”
(Psalam 36:10, *označio autor*)

„...da vam dadne prosvijetljene *oči* vašeg srca da uvidite koliko nadu pruža njegov poziv, koliko bogatstvo slave krije njegova baština među svetima.”

(Efežanima 1:18, *autor označio*)

„Time što mu je sve podložio, ništa nije ostavio što mu ne bi bilo podložno. Istina, sad još ne vidimo da mu je „sve podloženo”. Ali Isusa ... – *vidimo*...”

(Hebrejima 2:8-9, *označio autor*)

„*Oko* je svjetiljka tijelu. Zato, bude li ti *oko* zdravo, čitavo će ti tijelo biti u svjetlu. Ali ako ti je *oko* bolesno, čitavo će ti tijelo biti u tami. Postane li tamom svjetlost koja je u tebi, kolika li će biti tama?”

(Matej 6:22-23, *označio autor*)

SLUH –

„Tko ima *uši*, neka *čuje!*”

(Luka 14:35, *označio autor*)

„Tko ima *uho*, neka *čuje* što Duh poručuje crkvama!”

(Otkrivenje 2:7, *označio autor*)

U vezi s našim nutarnjim čovjekom koji postaje gluhi i neosjetljiv na Božjega Duha, Isus jasno kaže ovo:

„Njima govorim u usporedbama zato što gledajući [*naravni čovjek*] ne vide [*nutarnji čovjek*] i slušajući [*naravni čovjek*] ne čuju [*nutarnji čovjek*] i ne razumiju. Na njima se ispunjava proročanstvo Izaije proroka: ‘Ušima ćete slušati [*naravni*’

čovjek], a nećete razumjeti [*nutarnji čovjek*]; očima ćete gledati [*naravni čovjek*] , a nećete vidjeti [*nutarnji čovjek*]. Jer je odrvenjelo srce [*nutarnji čovjek*] ovog naroda; uši mu otvrdnule [*nutarnji čovjek*], oči se zatvorile [*nutarnji čovjek*] – da očima jednom ne vidi [*nutarnji čovjek*], da ušima ne čuje [*nutarnji čovjek*] i srcem ne razumije [*nutarnji čovjek*]...”

(Matej 13:13-15,
označio i riječi u zagradama dodao autor)

Duhovno zrele osobe razvijaju svoja nutarnja osjetila za razlikovanje duhovnih stvari – što je od Boga, a što nije. Uvjet ovog razvoja je vježbanje ili korištenje njihovih osjetila. Svi mi imamo naravna osjetila; ona su u nekih pojedinaca razvijenija nego u drugih, jednostavno zbog vježbanja. Na primjer, postoje ljudi koji su razvili svoje osjetilo okusa tako da mogu razlikovati kakvoću vina. Vježbanjem su došli do toga da mogu kušati vino i reći godinu berbe, radi li se o ranoj ili kasnoj berbi, kišnoj ili sušnoj godini i tako dalje.

Drugi su, pak, istrenirali svoje oči tako da mogu ocijeniti vrijednost dragog kamenja. Nenaviklim se očima kamen može činiti bez mane, no izvježbano će oko uočiti kakvoću brušenja i boje, broj manjih ili većih nedostataka, kao i stupanj čistoće.

Postoje tehničari za zvuk, glazbenici, dirigenti i drugi, koji su svoje uši vježbali tako da one mogu čuti zvukove i melodije. Ti vam ljudi mogu reći npr. koje glazbalo u orkestru svira pogrešno. Oni svojim osjetilom sluha, izvježbanim kroz praksu, mogu prepoznati harmoniju.

Postoje ljudi koji treniraju svoje osjetilo njuha. Oni mogu prepoznati kako glavnu notu tako i sporedne note parfema, cjelokupni bukê mirodije, cvijeća i agruma u bilo kojem parfemu.

Ovi su pojedinci odlučili povećati sposobnosti svojih naravnih osjetila. Ne radi se o tome da su oni darovitiji od drugih; ne, oni su odlučili razviti ono što imaju. Nije se to dogodilo samo tako, oni su svu svoju pažnju usmjerili prema tome cilju.

Vjerojatno sada mislite na cijeli niz primjera koji pokazuju kako možemo trenirati svoja naravna osjetila. Isto načelo vrijedi i za duh. Možete godinama biti vjernik, a da niste razvili svoj duh. Pismo nam veli da je Ivan (Jovan) Krstitelj „rastao i jačao duhom” (Luka 1:80). Pavao je rekao Timoteju da se posvema posveti duhovnom rastu tako da „tvoj napredak postane očit svima” (1 Timoteju 4:15). Na koji način izgrađujemo svojeg nutarnjeg čovjeka? Pismo je jasno: kroz pisanu Božju riječ (1 Petrova 2:2, Djela 20:32), poslušnost Njegovoj riječi (Hebrejima 5:9) i moleći u jezicima (1 Korinćanima 14:4, Juda 20).

VAŽNOST RAZVIJANJA NAŠEG DUHA

Zašto je važno razviti svoja nutarnja osjetila? Ako su naša duhovna osjetila razvijena tada slobodnije komuniciramo s Duhom Svetim. On nam tada može daleko intimnije govoriti na mnogim razinama. Kako bismo to objasnili, pogledajmo još jedan primjer iz naravnog. Kad ni jedno od vaših pet osjetila ne bi funkcioniralo, ja ne bih mogao s vama komunicirati. Mogao bih vikati, vi ne biste čuli; mogao bih vas tapšati po ramenu, vi to ne biste osjetili; mogao bih podići natpis, vi ga ne biste vidjeli, i tako dalje.

Nedavno je mojem tati, kojemu je sada oko osamdeset godina, trebao slušni aparat, no nije ga želio. Mi bismo svi razgovarali i večerali zajedno, ali bi se on činio kao da je negdje drugdje. Podigao bih glas: „Jesi li čuo ovo, tata?” Gledao me zbunjeno kao da kaže: „Nešto si rekao?” Shvatio sam da uopće ne uživa u našem razgovoru jer nije čuo. (Drago mi je što vam mogu reći da danas ima slušni aparat!) Isto vrijedi i za duh. Ako su vaša osjetila nerazvijena, vi ćete u najboljem slučaju primiti samo dio onoga što je rečeno! Često

čujem ljude govoriti: „Čini se da meni Bog ne govori na toj intimnoj razini.” Vrlo je vjerojatno da su im nutarnja osjetila nerazvijena. Moramo utvrditi ovu stvar: Bog želi govoriti s nama više nego što mi želimo čuti od Njega, a vrlo često mi, poput vjernika iz Poslanice Hebrejima, postanemo „nagluhi” (Hebrejima 5:11).

Ono što koristite to istovremeno jačate, ono što ne koristite to istovremeno činite sve slabijim. Dok molimo u jezicima, naš nutarnji čovjek moli, a naše je naravno razumijevanje ili tijelo ostavljeno po strani. Tako naše naravno razumijevanje posti, dok mi ulazimo u ničim ometano zajedništvo s Bogom. Ohrabrujem vas da dok molite u jezicima vjerujete Bogu za tumačenje; zato vježbajte slušati dok molite.

Vrlo često ujutro provedem više od sata moleći samo u jezicima. Jednom kad sam prestao lutati svojim mislima, što se lakše postiže kad pjevam pjesme slavljenja, ili kad prvo izlijevam svoje srce pred Bogom, mogu se usredotočiti na duhovne stvari. Obično osjećaj Božje prisutnosti zasjeni sve naravne brige ili obveze. Ustanovio sam da je to trenutak u kojem ideje, otkrivenja i mudrost izrone poput mjehurića na površinu mog razumijevanja; tada ih je mudro zapisati kako bi Duh Sveti mogao prijeći na neku drugu stvar.

Na početku sam svoje službe doživljavao određenu frustraciju dok bih molio u Duhu, jer bi za vrijeme molitve u jezicima mislio na različite stvari koje se događaju u naravnom. Na primjer, dok bih molio, mislio bih kako nasloviti knjigu, koga bih trebao nazvati jer se već dugo nisam čuo s osobom, što bih trebao pokloniti nekome, kako raspolagati financijama službe i tako dalje. Kasnije sam naučio da je to najčešće bilo nadahnuto Duhom Svetim. Ubrzo sam počeo bilježiti te ideje i ustanovio da čim bih to napravio, ova bi ideja napustila moj um, a druge bi se pojavile na površini. Nakon toga, bio sam u stanju te stvari provesti u djelo i vidjeti Božji blagoslov u tome. Shvatio sam da mi, dok molim u jezicima, Duh Sveti ne donosi samo ljude ili zemlje u misli, već mi daje upute u vezi stvari

koje On želi da učinim. I opet, to je način razgovora s Bogom na mnogo višoj razini.

ŽIVJETI U KRALJEVSTVU DUHA

Osobno vjerujem da je na ovaj način Pavao napisao dobar dio svojih poslanica. On bi izjavio nešto poput ovoga: „Iako sam osobno odsutan, *duhom sam s vama*; radujem se dok promatram vaš bojni red koji se čvrsto odupire – vašu vjeru u Krista” (Kološanima 2:5, *označio autor*). Pavao ih nije vidio svojim naravnim očima, jer je jasno rekao kako nije fizički nazočan. Korinćanima je, isto tako, rekao: „Nenazočan tijelom, ali nazočan duhom, ja sam već osudio i osuđujem, kao da sam nazočan...” (1 Korinćanima 5:3). Kako je Pavao mogao biti prisutan i znati što su vjernici u Korintu i Kolosima radili i govorili, a fizički se nije nalazio na tim mjestima? Imajmo na umu da smo mi duhovna bića, a u kraljevstvu Duha Božjega ne postoje udaljenosti ili barijere. Oni koji imaju duhove izgrađene u Gospodinu, postaju sve svjesniji onoga što se događa te mogu učinkovitije moliti ili služiti ljudima u potrebi. Sjetite se kako je voditelj biblijske škole u koju je išla direktorica našeg australskog ureda, govorili smo o tome u prethodnom poglavlju, pokazao na slici na kojoj je bilo snimljeno mnogo članova one kineske crkve, upravo pastora kojeg nikad nije vidio!

Pavao je, dok bi molio u jezicima, jednostavno u duhu vidio stvari koje se događaju u različitim crkvama, onda bi o tome pisao u poslanicama koje im je slao. Tijekom sam svojih putovanja, dok bih molio u jezicima, vidio stvari koje proživljavaju članovi moje obitelji ili osoblje moje službe. Zatim bih nazvao, a često bi se dogodilo da znam što je na stvari i prije nego mi kažu. Međutim, zato što sam molio u Duhu, bio sam pripravan i znao što trebam reći i kako riješiti situaciju.

Jednom sam u Africi susreo čovjeka koji je bio poglavica plemena u Keniji. On se bio spasio prije godinu dana, i ostao u svom plemenu

kako bi služio svojim ljudima. Njegovo je kršćansko ime John i on povremeno putuje izvan Afrike kako bi služio. Za nedavnog je posjeta u SAD bio smješten kod jednog bračnog para, zajedničkih poznanika. Tijekom toga trodnevnog boravka u Americi, brat John bi znao sve što se događalo kod kuće. Domaćine je to jako čudilo pa su ga pitali kako je moguće da sve to zna, a nisu se čuli telefonom? Naime, u cijelom njegovom afričkom selu nije bilo ni jednog jedinog telefona. On bi im tada rekao otprilike ovo: „Isto je radio i Pavao s crkvama u Aziji. Oni su bili njegova obitelj u Gospodinu jer ih je on rodio u Duhu, i kad je bio daleko od njih, kad je molio, on je bio s njima u duhu promatrajući njihov red; čak im je mogao i pisati o stvarima koje im se događaju. Ja radim samo ono što je Bog dao svakom vjerniku da može činiti kroz silu Duha Svetoga. To je način kako znam što se događa u mojoj obitelji, a to činim kad god sam daleko od njih.”

Johnovo sam svjedočanstvo naveo samo zato što je savršeno u skladu s riječju Božjom. Zašto se čudimo? Pavao je to spomenuo ne jednom, već nekoliko puta u Novom zavjetu. Ovome Afrikancu nitko nije rekao da Pismo nije istinito, ili da je stvar prošlosti, kao što je rečeno mnogim Amerikancima. Zašto se povlačimo od onoga za što je Isus platio tako veliku cijenu i želio da to imamo? Zbog čega ne izgrađujemo svog nutarnjeg čovjeka te budemo još učinkovitije sluge i djeca našeg dragog Gospodina i Spasitelja Isusa?

Nije prekasno! Nije važno imate li deset ili osamdeset godina; jeste li se spasili tek nedavno ili prije nekoliko desetaka godina; vi možete izgrađivati svoga nutarnjeg čovjeka tako da molite u jezicima, tražite tumačenje dok molite kako bi vaše razumijevanje imalo koristi od prekrasnog zajedništva s Duhom Svetim. Ima toliko toga što vam Duh Sveti želi otkriti; trebate samo jedno, utišati svoga naravnog čovjeka i doći bliže srcu Onoga tko zna sve. Kakav poziv! Nemojte ga propustiti!

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Jeste li doživjeli situaciju kada vam je dar jezika pomogao da bolje razumijete način na koji Bog radi u vašem životu? Jeste li primili prosvjetljenje, mir ili osvježenje? Opišite kakvo?
2. Autor piše o potrebi da na pravi način upravljamo tajnama koje Bog otkriva, iznoseći nam za primjer kralja Ezekiju (Izaija (Isaija) 39:2) kao i moju osobnu situaciju s poznatim pastorom. Koliko je za vas važno čekati na Gospodina i na pravo vrijeme otkrivanja drugima onoga što vam je On otkrio? Postoji li u vama želja da impresionirate druge, a koju treba staviti pod kontrolu?

13. POGLAVLJE

POTPUNA SIGURNOST VJERE

Bog ne odgovara na našu potrebu,
On odgovara na našu vjeru!

Tijekom godina susreo sam mnogo iskrenih vjernika, ispunjenih Duhom Svetim, ljubavlju i strahom Božjim, ljude koji se klone grijeha, a koji ipak pitaju: „Zbog čega ne čujem od Boga ili ne mogu iskusiti Njegovu prisutnost?” Vrlo često osjetim njihovu frustraciju, jer čine sve što znaju, ali nisu povezani u molitvi. U razgovoru s njima, za nekoliko kratkih trenutaka obično ustanovimo razlog njihova napora. Najčešće je samo jedan odgovor, a on se nalazi u slijedećim stihovima:

„Prema tome, braćo, budući da mi snagom krvi Isusove otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama – taj novi životonosni put ...*pristupajmo* k njemu iskrena srca i *sa sigurnim uvjerenjem* pošto smo očistili srca od zle savjesti

i oprali tijelo čistom vodom. Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade – vjeran je, naime, onaj koji je obećao...”

(Hebrejima 10:19-23, *označio autor*)

Prvo, pisac nam govori kako možemo doći u Svetinju nad svetinjama, mjesto na kojem Bog prebiva. Sjetite se da se hramski zastor razderao od vrha do dna kad je Isus na križu predao Svoj Duh. Bog je izišao iz hrama kako bi ušao u Svoj novi hram, novorođeno ljudsko biće. Kad se mi približimo, tražimo Ga unutar sebe, a ne zamišljamo da ulazimo u prijestolnu dvoranu koja je od nas udaljena milijunima kilometara. Povezati se s Duhom Božjim unutar sebe znači ući u prijestolnu dvoranu gdje sjede Isus i Otac zajedno.

Zapazite, pisac je napisao da pristupamo s *odvažnošću* (u hrvatskom prijevodu *otvoreno, op.prev.*) Kako je moguće doći bliže s takvim pouzdanjem? Jednostavno tako što je On već popločao put za nas da možemo doći u Njegovu prisutnost po Njegovoj kraljevskoj krvi prolivenoj na Golgoti. Naša je savjest očišćena od prokletstva osude zbog grijeha te možemo s potpunom sigurnošću stupiti u Njegovu prisutnost.

To *nije* nekakav scenarij ‘pokušaja i promašaja’. To je činjenica; Bog je rekao ako se mi približimo k Njemu, On će se približiti k nama! Međutim, ključni je razlog zbog kojeg se mnogi muče sadržan u izjavi „potpuna sigurnost vjere”. Moramo doći u vjeri! Jer nam Pismo jasno veli:

„A bez vjere nemoguće mu je ugoditi, jer onaj koji želi *pristupiti Bogu* mora [nužno] vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji Ga traže [da Ga vide].”

(Hebrejima 11:6, AMP, *označio autor*)

Poslušajte ove riječi: „A bez vjere nemoguće mu je ugoditi.” Zastanite nekoliko trenutaka, dobro ih pogledajte te ih pohranite duboko u vaše srce.

„SAMO TRAŽIM NEKOGA TKO VJERUJE”

Nikad neću zaboraviti jedan trenutak u život: bio sam spašen tek nekoliko godina, kao neženja živio sam u stanu u državi North Carolina. Jednog sam se jutra naglo probudio, sjeo u krevetu, a iz mene su nahirupile riječi: „Samo tražim nekoga tko vjeruje!”

Pogledao sam na sat i otkrio da su 4:00 sata ujutro. Prenuo sam se iz dubokog sna pa sam morao provjeriti gdje se nalazim i što se zapravo događa. Upalio sam noćnu lampicu i ustanovio da su moje plahte mokre od znoja, a nisam imao nikakvu groznicu ni bolest. Zaprepastilo me, koliko i zadivilo, kad sam shvatio da je Bog upravo bio progovorio na moja usta. Ipak, odmah sam pomislio: *U tome nema dubine! Znam da Bog od ljudi traži da vjeruju.* Bio sam umoran pa sam opet zaspao.

Probudivši se toga jutra, u meni su i dalje odzvanjale riječi: *Samo tražim nekoga tko vjeruje .... Samo tražim nekoga tko vjeruje ... Samo tražim nekoga tko vjeruje ...* Kasnije toga jutra, jednostavno me pogodilo. Glasno sam rekao samom sebi. „To jest duboko!”

Od toga sam trenutka počeo razmišljati o dva slijedeća pitanja: *Što je Isusa najviše ražalostilo?* (ne što Ga je najviše naljutilo, a to su bili, naravno, licemjerni farizeji) *i Što Ga je zadivilo?* Prvo, najviše su Ga rastužili ljudi koji nisu vjerovali da će učiniti ono što je rekao da će učiniti! Ili jednostavnije – njihova nevjera. A u stvarnosti vjera je upravo to: vjerovati da Bog uvijek kaže ono što i misli, a uvijek misli ono što i kaže. Bog nije čovjek da bi lagao, nego Svoju Riječ podupire čašću Svoga imena. On se kune samim Sobom, jer nema ničega uzvišenijeg od Njega samoga. Kad sumnjamo u Boga, vrijeđamo Njegovu osobu.

Pogledajmo to поближе. Poslušajte Isusovo razočaranje u slijedećim stihovima; nekoliko njih samo iz Evanđelja po Mateju (izabrao sam bibliju *The Today's English Version* jer najbolje prikazuje osjećaje izražene u Njegovim riječima):

„Kakvu malu vjeru vi imate!”¹

(Matej 6:30-31, TEV)

Tada pristupiše učenici k njemu, probudiše ga i rekoše mu: „Gospodine, spasi, izgibosmo!” „Zašto se toliko strašite – odgovori Isus – kakvu malu vjeru vi imate!”²

(Matej 8:25-26, TEV)

Odmah Isus pruži ruku, prihvati ga pa mu reče: „Kakvu malu vjeru ti imaš! Zašto si posumnjao?”³

(Matej 14:31, TEV)

„Zašto međusobno govorite da niste ponijeli kruha? Kakvu malu vjeru vi imate!”⁴

(Matej 16:8, TEV)

Možete li osjetiti razočaranje i žalost u Njegovom glasu u svakoj od ovih izjava? Međutim, događaj koji mene najviše čudi je onaj kad učenici nisu mogli istjerati zlog duha iz dječaka koji je bolovao od padavice. Čujte što je Isus rekao svom osoblju:

„O kakvi ste vi nevjerni i pokvareni ljudi! Koliko još moram ostati s vama? Dokle ću vas podnositi? Dovedite mi dječaka!” Isus zapovijedi zlom duhu i ovaj iziđe iz dječaka, koji ozdravi u isti čas.

(Matej 17:17-18,⁵ TEV)

Isus zbilja nije skrivao Svoje osjećaje. Ton Njegovih riječi ne izražava samo razočaranje, nego odvratnost, žalost i pravednu ljutnju!

---

1 „...zar neće mnogo radije vas, malovjerni!”

2 „...„Malovjerni – reče im – zašto se toliko strašite!”

3 „...„Malovjerni, zašto si posumnjao?”

4 „...„Malovjerni, zašto međusobno govorite da niste ponijeli kruha?”

5 O nevjerni i pokvareni naraštaju – odvrati im Isus – dokle ću još morati ostati s vama? Dokle li vas podnositi? Dovedite mi ga ovamo!” Zatim naloži zlom duhu te ovaj iziđe iz dječaka, koji ozdravi u isti čas.

Nakon toga, učenici Ga pitaju zašto oni nisu mogli istjerati toga zlog duha. Isus im jednostavno kaže:

„Zbog vaše nevjere.”

(Matej 17:20)

BOG ODGOVARA NA NAŠU VJERU

Sve što primamo od Gospodina primamo vjerom. Postoji istina koju mnogi u tijelu Kristovom ne razumiju i ne znaju za nju, a to je ova: Bog ne odgovara na naše potrebe, On odgovara na našu vjeru! Stanite na trenutak i razmislite o ovoj izjavi. Mogao bih vam navesti nebrojene primjere u Pismu, koji ovo potvrđuju, no dopustite mi ovdje navesti samo dva. Prvo, jednog je dana Isus u kući poučavao mnoge voditelje, pa čitamo:

„A sila je Gospodnja bila prisutna da ih iscijeli!”⁶

(Luka 5:17)

Volim kad pismo sasvim jasno navodi kako je Božja sila bila prisutna da iscijeli te voditelje. To nam govori da je najmanje jedan od tih voditelja, a vjerojatno njih nekoliko, zbilja trebalo iscjeljenje, ali ni jedan nije ništa primio. Zašto? Ni jedan od njih nije imao vjere kojom bi to primio.

Međutim, bila je tu jedna grupica ljudi koji su donijeli čovjeka na nosilima, ali nisu mogli ući u kuću pa su se popeli na krov, napravili rupu u krovu te kroz nju spustili nosila i čovjeka na njima pred Isusa. Zatim čitamo:

A on, *videći vjeru njihovu...* „Zapovijedam ti” – reče tada uzetome – „ustani, uzmi postelju svoju i hajde kući svojoj!” On odmah ustade pred njima, uze ono na čemu je ležao, te ode kući slaveći Boga. Svi bijahu u čudu te su slavili Boga i govorili prestrašeni: „Danas vidjesmo čudesa!” (Luka 5:20-26, *označio autor*)

---

⁶ „A njega je snaga Gospodnja gonila da ozdravlja.”

Isus je vidio njihovu vjeru. Uzeti je čovjek, zajedno s onima koji su ga nosili, znao da je Gospodin dobar zbog Njegove riječi. Vrlo vjerojatno, znali su što je Bog već govorio Svome narodu, a to je bilo: „...ne zaboravi dobročinstva Njegova: on ti otpušta sve grijehе tvoje, on iscjeljuje sve slabosti tvoje” (Psalam 103:23). S druge su se, pak, strane, voditelji čudili kad su vidjeli uzetoga gdje ustaje pa su slavili Boga, ali ipak ni jedan od njih nije bio iscjeljen. Zašto? Zato jer ne možemo primiti, pa čak ni ono što nam Bog želi dati, ako to ne primimo vjerom! Očeva je volja bila iscjeljenje tih voditelja, ali oni nisu primili! Bog odgovara na našu vjeru, onda kad se mi pokrećemo u skladu s Njegovom rječju.

Zatim tu je jedna Grkinja; ona dolazi k Isusu i moli Ga za iscjeljenje kćeri koju je opsjeo zao duh. Isus joj kaže:

„Pusti da se najprije nasite djeca, jer nije pravo djeci oduzeti kruh i baciti ga psićima.”

(Marko 7:27)

Nazvao ju je psom. Naravno, žena se mogla uvrijediti i odjuriti odatle. No ona je nekako poznavala Njegov karakter. Stoga mu odmah odgovara:

„Jest, gospodine! ... i psići ispod stola jedu dječje mrvice.”

(Marko 7:28)

Žena je znala da se nalazi u prisutnosti Sina Božjega i vjerovala je kako je On dobar Bog kojemu ne nedostaje sile. Bila je odlučna, znajući da je neće odbiti oстане li uporna sa svojim zahtjevom. Stajala je u vjeri, a Isus joj zbog toga kaže:

„Zbog te riječi ... hajde, izišao je zli duh iz tvoje kćeri.”

(Marko 7:29)

Kad se vratila kući, našla je kćer potpuno zdravu. I opet, Isus je odgovorio na njezinu vjeru, a ne na potrebu. Točno je da je njezinu

prvu molbu pokrenula potreba, ali je zato vjera odgovorila na Njegovo prvotno odbijanje.

VJERA JE KLJUČ ZA PRIMANJE SVEGA

Ovo se načelo primjenjuje na sve u kraljevstvu. Zapravo, Jakov je dovoljno hrabar izjaviti da kad dolazimo k Bogu u molitvi to moramo činiti:

„...s vjerom, bez ikakva sumnjanja, jer je onaj koji sumnja sličan morskom valovlju koje vjetar podiže i amotamo goni. Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospodina...”
(Jakov 1:67)

Vau, poslušajte još jednom te riječi: „Takav čovjek neka *ne misli da će što primiti od Gospodina.*” Zastanite na trenutak i razmislite o tome. Razmišljajte o riječima *ne misli da će što primiti.* Ovo je konačna tvrdnja, nema sivih područja; nema izuzetaka! Bog želi biti siguran da smo to do kraja shvatili! On odgovara na vjeru; ne odgovara na ništa drugo!

To je razlog zašto mnogi nisu primili Duha Svetoga. Ne traže u vjeri. Pismo zahtjeva od nas:

„Htio bih od vas doznati samo ovo: jeste li primili Duha vršenjem Zakona ili *prihvatanjem vjere?*”
(Galaćanima 3:2, *označio autor*)

To se slaže s onim što Isus govori. Ne očekujte da ćete išta primiti od Gospodina ako Mu ne pristupate s vjerom, a to sigurno uključuje Duha Svetog. Mnogo sam puta sreo gladne vjernike koji nisu govorili u jezicima. Oni znaju da ima više, traže to, ali nakon što čuju riječ Božju o ispunjavanju Duhom Svetim, dođu i kažu mi: „Jednom sam molio da primim, ali se ništa nije dogodilo.” Ili, bolje reći, kad traže da bi primili, čine to s onim „možda” stavom. Nemaju u sebi odlučnosti kakvu je imala ona Grkinja. Ne dolaze s

potpunom sigurnošću vjere! Ne dolaze odvažno! Bog od nas očekuje da spoznamo Njegovu volju, jer nam je rečeno: „Zato ne budite bezumni, nego uočavajte što je volja Gospodnja!” (Efežanima 5:17); kad to jednom znamo, tada tražimo s vjerom i pouzdanjem.

Ovo isto načelo vrijedi i kad pristupamo k Bogu radi bliskog zajedništva. Mnogo puta kad vjernici pristupaju Gospodinu, čine to nadajući se da će doći u dodir s Njime. (Ovdje ne govorim o biblijskoj riječi nada, koja znači „očekivanje s pouzdanjem”, već o „valjda” nadi koja se udomaćila u našem engleskom jeziku). Vjernici često izgovaraju riječi u zrak, nadajući se da će ih se čuti. Ovakav stav nije vjera i neće dovesti do Božje prisutnosti. I opet, rečeno nam je: „A bez vjere nemoguće mu je ugoditi, jer onaj koji želi pristupiti Bogu mora vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji ga traže” (Hebrejima 11:6, *označio autor*). Pisac poslanice Hebrejima govori vjernicima da kad pristupaju k Bogu moraju vjerovati da *On postoji*. Drugim riječima, da će On biti tamo; da će On čuti, i da će On odgovoriti!

Jakov kaže: „Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospodina, jer je čovjek s razdijeljenom dušom...” (Jakov 1:78). Čovjek s razdijeljenom dušom je onaj koji pristupa k Bogu, a ispituje je li u Njegovoj prisutnosti. Čak se možda pita je li Bog primijetio da je došao k Njemu.

Simptom su razdijeljene duše misli koje lutaju. Dopustite mi objasniti. Često na službama kad nakon propovijedi ljudi dođu naprijed za molitvu, kažem glazbenicima da prestanu svirati. Razlog je tomu da će mnogi, premda je glazba samo instrumentalna, pjevati riječi poznatih pjesama te se neće fokusirati na Gospodina. Jakov kaže: „Približite se k Bogu, pa će se i On približiti k vama ... Vi s razdijeljenom dušom, očistite srca” (Jakov 4:8). Kako možemo tražiti Boga, a naše misli nisu usredotočene na Njega? Možete li zamisliti da se tako odnosite prema prijatelju?

Ako se samo nadaju da će pristupiti Bogu, pažnja ljudi lako skrene. Ne, vi morate vjerovati da *On postoji*, morate vjerovati da On jest tamo; morate vjerovati da *On sluša* i da će odgovoriti; On zaslužuje vašu nepodijeljenu pažnju. Vjera nam daje sigurnost da *On postoji*, jer znate što je obećao, a On ne laže; ako se vi približite k Njemu, On će se približiti k vama. O, gotovo da ne mogu izdržati uzbuđenje koje sada vlada u mom srcu. Kakvom predivnom Bogu služimo. On će nam odgovoriti, ako Mu pristupimo u vjeri!

KAKO DOBIJEMO VJERU?

Sada se moramo pozabaviti pitanjem koje se često postavlja: Kako mogu povećati svoju vjeru? To se pitanje godinama postavlja, zapravo, još od vremena apostola:

Apostoli zamoliše Gospodina: „Daj nam više vjere!” Gospodin odvrati: „Ako zbilja imate vjeru koliko gorušično zrno, rekli biste ovomu dudu: ‘Iščupaj se s korijenom i presadi se u more!’ i poslušao bi vas.”

(Luka 17:5-6)

Zapazite što je prvo rekao: „Ako zbilja imate vjeru koliko gorušično zrno...” Sjeme je nešto vrlo malo, ali u sebi ima potencijal da naraste u veliko stablo. Stoga prije negoli govorimo o tome kako je vjera narasla u golemo stablo koje donosi plod, moramo se prvo upitati odakle nam uopće sjeme? Slijedeći stih jasno odgovara na to pitanje:

„Prema tome, vjera dolazi od slušanja,
i to slušanja riječi Božje.”⁷

(Rimljanima 10:17, *označio autor*)

Tako jednostavno. Sjeme vjere dolazi od slušanja Božje riječi. Zapazite da kaže *od slušanja, i to slušanja ...* Nekad se može dogoditi i kad čujemo samo jednom, ali često sjeme dolazi u naše srce kad

7 „Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom.”

slušamo i slušamo, ponovo i ponovo. Zbog toga će mnogi gladni vjernici slušati ili čitati poruke koje se nalaze u riječi Božjoj, ponovo i ponovo. Mnogo je ljudi došlo k meni i reklo, čitao sam jednu od vaših knjiga nekoliko puta, ili gledao sam vašu video poruku pet puta, a peti je put ona jednostavno eksplodirala u meni. U tom je trenutku sjeme dospjelo u srce i pustilo krojenje!

To je tako jednostavno, ali nam može promaknuti jer sami kompliciramo stvari. Sjeme vjere dolazi jednostavnim slušanjem Božje riječi, bilo pisane ili izgovorene po nadahnuću Duha Svetoga. Tužno je to što danas imamo toliko propovijedi, toliko napisanih knjiga, ali je tako malo izgovorene Božje riječi. Prvu je knjigu, koju sam napisao, izdavač odbio s ovom napomenom: „Previše se propovijeda.” Previše Pisma, previše onoga što Bog kaže. Pretpostavljam da su željeli nešto što bi odgovaralo ljudskim osjećajima ili čak njihovoj tjelesnoj naravi.

Kako žalosno. No to je pritisak pod kojim mnogi službenici danas popuštaju. Danas imamo crkve „sklone i ugodne tražiteljima”, u koje ljudi dolaze i ne nose svoje Biblije, jer im ne trebaju. Oni slušaju ugodan ili zabavan „govor” koji će im pomoći u njihovom zaposlenom, prema užicima okrenutom životu. Kad razmišljam o stanju u kojem se nalazi naša zapadnjačka crkva, cijela mi stvar postaje ironična, jer je naša služba u posljednje dvije godine poslala deset tisuća Biblija voditeljima podzemne crkve u Kini, gdje očajnički vabe za Božjom riječi. Biblije su tako rijetke u Kini da voditelji daju stranice iz Novog zavjeta starješinama kako bi ih ovi naučili napamet i tako uvijek bili spremni govoriti Božju riječ u slučaju da im vlasti oduzmu njihove Biblije. Ovi muškarci i žene znaju vrijednost pisane Božje riječi.

No u našim zapadnjačkim crkvama, pokušavamo dati poruke koje zabavljaju dušu i pružaju utjehu tjelesnoj naravi, umjesto poruke koja dolazi iz riječi Božje i koja donosi promjenu u duši te usmrćuje prohtjeve tijela. Kad slušamo takve zabavne poruke,

možemo se smijati ili čak pustiti koju suzu zbog dirljive priče, no što se dogodi kad grijeh pokuca na vrata života ovih tražitelja? Hoće li oni imati snage suprotstaviti se? Što se događa kad trebaju znati Božju volju u životno važnim situacijama – hoće li znati kako moliti ili što moliti kako treba? Hoće li imati vjere kakvu su imali ljudi opisani u evanđeljima? Situacije mogu biti bezbrojne!

Drago mi je što je izdavač odbio moju prvu knjigu, jer da ju je prihvatio, možda bi sa svojim urednicima nastojao oslabiti poruku, a onda bi ljudi koje je trebalo ohrabriti, bili time zakinuti. (No, kako god, knjiga je tiskana.) Ironija stvari je u tome da je vlasnik te izdavačke kuće napustio položaj predsjednika, a na to je mjesto došao čovjek sa srcem za Boga. Novi je urednik zaposlio osoblje koje je imalo sličnu strast da vidi Božju poruku objavljenu Njegovom narodu. Ovaj mi je novi čovjek ponudio da tiska moju novu knjigu. Za tu sam izdavačku kuću napisao pet knjiga, od kojih su četiri postale uspješnice; no, više od toga, neprestano primamo bezbrojna svjedočanstva o životima, obiteljima i crkvama koje su doživjele promjenu. Sva slava pripada Bogu!

Dijelim ove stvari s vama jer postoji glad u zemlji, ne glad za kruhom i vinom, nego za Božjom riječju (vidjeti Amos 8:11). U američkoj se crkvi Božja riječ uglavnom slabo propovijeda. Ne kažem da nemamo poruke; mi imamo ogroman broj knjiga, video i audio zapisa, no nedostaje nam Božja riječ. Nasuprot tome, kad odem u u Afriku i Aziju vidim ljude, koji imaju daleko manje mogućnosti od Amerikanaca, kako lako primaju od Boga te imaju daleko više vjere i ploda u svojim životima? Jednostavno, oni slušaju riječ Gospodnju, ne traže ugodne ili legalističke poruke!

Obećao sam Bogu kako nikad neću popustiti pritisku i donijeti poruku koja ugađa ljudima, umjesto poruke koju On govori. Pavao je rekao: „Nastojim li sada steći naklonost ljudi ili naklonost Boga? Tražim li da se svidim ljudima? Kad bih još nastojao svidjeti se ljudima, ne bih bio sluga Kristov” (Galaćanima 1:10). Koliki su samo počeli kao sluge Božje, a sada su postali slugama svojih

zajednica i publike? Sada ih obvezuje pritisak da onima koje bi trebali voditi daju ono što ovi žele.

Vjera dolazi od slušanja, odnosno slušanja riječi Božje. Božja riječ je ona koja u naša srca donosi sjeme vjere. Kao voditelji, obvezni smo Božjem narodu davati ono što mu je potrebno, a ne ono što on misli da mu je potrebno. Moramo narod hraniti vječnom Božjom riječju koja ga je u stanju izgraditi i dati mu baštinu (vidjeti Djela 20:32).

Mnogi voditelji dolaze naprijed i ponovo objavljuju čistu i nepromijenjenu Božju riječ. Neki su zapali u stupicu udovoljavanja čovjeku, a sada su opet slobodni, dok se drugi tek pojavljuju. Oni pozivaju Božji narod da se vrati k Bogu! Zašto Bog danas naglašava važnost bliskog zajedništva s Njim! Odgovor je jednostavan. On želi da imate vjeru i živite u slatkom zajedništvu s Njime, jer zajedništvo ne možete ostvariti ako nemate vjeru! Bog sije sjeme Svoje Riječi u Božji narod kako bi Mu ovaj došao što bliže. O, kako je sve to uzbudljivo!

KAKO POVEĆAVAMO SVOJU VJERU?

Sada dolazimo do pitanja kako povećavamo svoju vjeru. Isus je rekao učenicima:

„Ako zbilja imate vjeru koliko gorušično zrno, rekli biste ovomu dudu: ‘Iščupaj se s korijenom i presadi se u more!’ I poslušao bi vas. Tko će od vas svome sluzi koji ore ili čuva stoku, kad se vrati iz polja reći: ‘Brzo dođi i sjedi za stol!’ Neće li mu, naprotiv, reći: ‘Pripremi večeru te se pripaši da mi služiš dok ja jedem i pijem, pa poslije ti jedi i pij!’ Zar duguješ zahvalnost sluzi što je izvršio zapovijed? Tako i vi, kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: ‘Beskorisne smo sluge. Učinili smo samo što smo morali učiniti.’”

(Luka 17:6-10)

Zbunjivalo me je to što je Isus od govora o vjeri kao sjemenu prešao ravno na odnos sluga i njegova gospodara. Činilo mi se kao da Isus ovdje nije dosljedan, ali sam znao da to ne može biti istina. A onda, jednoga dana, Duh Sveti mi je otvorio oči.

Prvo, Gospodin nam kaže da vjera dolazi u obliku sjemena. Sjeme je vrlo malo, ali u sebi sadrži potencijal da naraste u ogromno stablo. Stoga nije dovoljno imati samo posijano sjeme, već se sjeme mora njegovati kako bi ispunilo svoju sudbinu. Drugi dio Njegovog odgovora sadrži ključ koji omogućava da sjeme vjere naraste u veliko, plodonosno stablo. Ili drugim riječima, u onu vrstu vjere koja će iz korijena iščupati dud, premjestiti planine ili nas dovesti u samu Božju prisutnost!

Zašto sluga ore ili čuva stoku svoga gospodara? Krajnji je cilj da na gospodarevu stolu bude hrane. Zapravo, Isus pita ovo: Zašto bi sluga orao polje ili čuvao stoku, a onda ne bi dovršio svoj posao odnosno ne bi donio hranu na gospodarev stol? Da bi bio uspješan, sluga mora dovršiti sve što mu je bilo naloženo. Ne dovršiti posao, bilo bi isto kao posijati sjeme, okopavati ga, gnojiti ga i zalijevati, a onda netom prije žetve, uništiti ga ili dopustiti da plod istrune.

Isus ovdje govori o našoj poslušnosti. On je Gospodar, a mi smo Njegove sluga na Njegovom polju. Želimo li vidjeti sjeme naše vjere kako raste i donosi plod, tada moramo biti poslušne sluga u svemu što nam kaže da učinimo. Zapazite Isusove riječi: „Tako i vi, kad izvršite sve što vam je naređeno...” Ove riječi potvrđuju da Isus govori o našoj poslušnosti kao o ključu za rast naše vjere.

DJELOMIČNA POSLUŠNOST ZAPRAVO JE NEPOSLUŠNOST

Nije dovoljno biti poslušan samo djelomično, ili početi biti poslušan, a onda prestati. Ovo je greška koju su počinili mnogi ljudi u Bibliji. Imamo i poseban primjer za to, kralja Šaula. Njemu je došla posve

određena riječ od Boga da ide i uništi sve Amalečane – ubije svakog čovjeka, ženu i dijete, kao i sve životinje. Ništa što je imalo dah nije smjelo ostati na životu.

Šaul nije rekao: „Neću to učiniti!” Vrlo često mi pod neposlušnošću smatramo ono očito – otvorenu buntovnost. No to je daleko od istine. Još jednu stvar Šaul nije učinio; naime, nije se prvo složio, a onda kasnije promijenio mišljenje. Mnogi od nas razumiju kako je i to, isto tako, neposlušnost. Niti je Šaul zanemario važnost zapovijedi te joj bio neposlušan zbog nemarnosti ili zaboravljivosti. Mnogi će se složiti da bi i to bila neposlušnost, ali bi svejedno našli ispriku zbog dobrih namjera. Vrlo je vjerojatno da bi se većina složila kako svi ovi primjeri spadaju u neposlušnost, no vratimo se onomu što je Šaul zapravo učinio.

Šaul je odmah okupio svoju vojsku i napao Amalečane – ubio je svakog muškarca, ženu, dijete i dojenče. Šaulov mač i njegova silna vojska pogubili su na desetke tisuća ljudi. Međutim, Šaul ostavlja na životu kralja Amaleka. Zašto? Vjerujem da se želio uskladiti s kulturom onog vremena. Ako ste osvojili neku zemlju i zarobili njezinog kralja te ga učinili robom u svojoj palači, on bi postao dokaz vaše pobjede. Trofej.

Šaul je pobio i na tisuće životinja, ali je poštedito nekoliko ovaca, bikova, junaca i janjadi te ih dao ljudima da žrtvuju Bogu i rade „biblijske” stvari. Zamislite kako je to moralo izgledati ljudima. Dok su Jahvi prinosili ove proklete životinje, mislili su: „Kako je bogobožan naš kralj, njemu je Jahve uvijek na prvom mjestu.”

No Bog je vidio sasvim nešto drugo. Žalio se Samuelu: „Kajem se što sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od mene i nije izvršio mojih zapovijedi” (1 Samuelova 15:11). Šaul je pobio na tisuće, a poštedito samo jednoga. To je 99,9 posto od onoga što mu je Bog naredio. Mnogi bi od nas to smatrali pravom poslušnošću, ali ne i Bog. Za Njega je to bila neposlušnost. Samo nekoliko stihova kasnije, Bog to na usta proroka naziva nepokornošću. Iz toga vidimo da u

Božjim očima djelomična poslušnost nije uopće poslušnost. Drugim riječima, gotovo 99,9 posto izvršenog u poslušnosti, ne smatra se poslušnošću, već nepokornošću. Vrlo često čujemo otprilike ovo: „Zašto ne vidiš sve što jesam učinio? Gledaš samo ono što nisam!” Šaul je mogao reći nešto takvo. I ma kako to odgovaralo ljudskom rasuđivanju, ne odgovara onom božanskom!

BLISKO JE ZAJEDNIŠTVO RAZMJERNO NAŠOJ VJERI

Nastavite li čitati o Šaulovom životu, vidjet ćete kontinuirano slabljenje njegove vjere. Isto tako, vidjet će te da se on sve više i više udaljuje od Gospodina. Razina njegovog zajedništva kopni, jer je naša sposobnost bliskog zajedništva s Bogom razmjerna našoj vjeri. U vezi s time, apostol Ivan (Jovan) kaže:

„Po tome ćemo imati pouzdanja u Božju prisutnost. Ako nas naša savjest osuđuje, znamo da je Bog veći od naše savjesti i da on zna sve. I tako, dragi moji prijatelji, ako nas naša savjest ne osuđuje, mi imamo odvažnost u Božjoj prisutnosti.”⁸

(1 Ivanova (Jovanova) 3:19-22, TEV)

Naša je sposobnost bliskog zajedništva s Bogom upravo razmjerna našoj vjeri, a naša je vjera razmjerna našoj poslušnosti Njemu. Želio bih ovo pojasniti do kraja. Ovdje ne govorim o neposlušnosti iza koje odmah slijedi priznanje i pokajanje. David je daleko teže zgriješio od Šaula, ali se odmah i pokajao. Njegova vjera nije oslabila kao ni njegova sposobnost da ima blisko zajedništvo s Gospodinom. Šaul, s druge strane, nastavlja tražiti vlastitu korist kako bi zaštitio i povećao ono što je smatrao svojim. Njegovo srce nije išlo za Bogom, dok Davidovo jest.

Dobar je primjer ovoga u svakodnevnom životu odnos muža i žene. Ako bilo tko od njih počne tražiti svoje i ne podloži se onome drugome, povjerenje i zajedništvo bit će izgubljeni. Muž može reći:

⁸ „Po tome ćemo poznati da smo od istine i pred njim umiriti svoju savjest – ma za što nas naša savjest osuđivala – jer je Bog veći nego naša savjest. On poznaje sve. Ljubljeni, ako nas savjest ne osuđuje, imamo sinovsko pouzdanje u Boga.”

„Hej, ja plaćam račune, donosim hranu na stol, osiguravam krov nad glavom i kupujem ti odjeću. Pa što onda ako imam i ljubavnicu sa strane?” On može reći: „Volim te,” čak i reći da se dobro brine za ženu, ali jamčim vam da će se razina njihovog intimnog odnosa brzo urušiti, a sve to zbog neposlušnosti na tom jednom području.

Možemo pitati: „Gospodine, idem redovno u crkvu, dajem desetinu, čitam Bibliju i molim, pa zašto je moja vjera tako slaba?” Dopustite mi postaviti jedno pitanje: „Kako se odnosiš prema svojoj ženi?” Bog je rekao: „Jednako, vi muževi, živite zajedno sa svojom ženom, kao sa slabijim bićem, prema (vjerskoj) spoznaji! Iskazujte im poštovanje, budući da su subaštinice milosti, to jest života, *da vaše molitve ne naiđu na zapreku*” (1 Petrova 3:7, *označio autor*). Naše je zajedništvo s Bogom zapriječeno jer nismo poslušni na svim područjima. Sjetite se Isusovih riječi: „Tako i vi, kad izvršite sve što vam je naređeno...” Djelomična poslušnost nikad neće „povećati našu vjeru”! Ovo se isto načelo primjenjuje i na to kako se žene odnose prema svojim muževima, kako djeca postupaju sa svojim roditeljima, ili čak kako roditelji postupaju sa svojom djecom.

Evo još jednog pitanja: „Jeste li vi muškarac ili žena svoje riječi?” Pismo nam veli da je osoba s kojom će Bog imati blisko zajedništvo osoba „...koja se zaklinje prijatelju, a ne krši prisege” (Psalam 15:5). Jeste li osoba koja daje riječ, ali je ne drži? Jeste li osoba koja po navici griješi svojim ustima, a onda se čudi zašto joj je vjera slaba? Mogao bih ići u nedogled postavljajući slična pitanja.

Stvar je u tome da trebamo živjeti svoje živote nastojeći biti potpuno poslušni riječi Božjoj! Jer rečeno nam je bez ikakvog oklijevanja:

„Dječice moja, ovo vam pišem *da ne počinite grijeha.*”

(1 Ivanova (Jovanova) 2:1, *označio autor*)

Mnogi na grijeh gledaju ili olako ili na legalistički način. Oni koji ga olako shvaćaju vjeruju kako mogu kršiti Božju riječ jer imamo

milost i milosrđe, a sav je grijeh otkupljen na križu. Da, grijeh je otkupljen na križu, ali moramo imati na umu što je Pavao rekao vjernicima: „Zar ne znate: ako se nekomu dajete za robove da mu se pokoravate, robovi ste onoga komu se pokoravate: bilo grijeha da umrete, bilo pokornosti da budete opravdani?” (Rimljanima 6:16). I opet će sam Isus reći onima koji Ga zovu Gospodine, ali po navici griješe: „Odlazite od mene, zlotvori” (Matej 7:23).

Legalisti vide grijeh razlogom da se osoba odstrani iz njihovog „kluba svetih.” To nije ispravan motiv radi kojeg bismo se trebali kloniti svakog oblika neposlušnosti; zapravo, takav nas motiv sigurno neće čuvati od grijeha. Međutim, kad shvatimo da grijeh šteti našoj vjeri, što povratno sprečava naše blisko zajedništvo s Bogom, mi ćemo bježati od grijeha! Zašto? Zato što, više od svega, želimo biti blizu Boga.

Sada razumijemo zašto nam Jakov kaže neposredno prije i neposredno nakon poziva da se približimo k Bogu:

„Prema tome, *pokorite se Bogu!* Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas! Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama! *Grešnici, operite ruke!*”

(Jakov 4:78, *označio autor*)

Sve se vrti oko poslušnosti! Zašto? Zato da možemo doći bliže s potpunom sigurnošću. A sada pogledajte ponovo stih s početka ovog poglavlja:

„Prema tome, braćo, budući da mi snagom krvi Isusove *otvoreno* možemo ući u Svetinju nad svetinjama – taj novi životonosni put...*pristupajmo* k njemu iskrena srca i *sa sigurnim uvjerenjem* pošto smo očistili srca od zle savjesti i oprali tijelo čistom vodom. Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade – vjeran je, naime, onaj koji je obećao...”

(Hebrejima 10:19-23, *označio autor*)

Naše pouzdanje ili potpuna sigurnost proizlazi iz vjere koja dolazi od slušanja Božje riječi te tako raste uslijed naše kontinuirane poslušnosti. Pogriješimo li, imamo Zastupnika kod Oca, a ako smo brzi na pokajanje, tada nas naša savjest neće osuđivati, jer nas Njegova krv čisti da postanemo bjelji od snijega. Međutim, nastavimo li svojevolumino grijehiti, tada će nas naša savjest osuditi, a Bog je veći od naše savjesti. Posljedica je toga da više ne možemo s pouzdanjem pristupiti živome Bogu.

NADA

Sada ćemo razmotriti drugu izjavu u gornjim stihovima: „Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade...” Nada se obično pogrešno razumije; to nije „možda” riječ, već prije znači „pouzdana očekivanje.”

Kad se Bog prvi put objavio Abrahamu, obećao je: „...ja sam ti zaštita; a nagrada tvoja bit će vrlo velika!” (Postanak 15:1). Abraham nije imao nikakve *naravne nade* da će imati dijete sa ženom koja nije mogla začeti, stoga je njegov odgovor bio pomalo beznadan:

„Gospodine moj, Jahve, čemu mi tvoji darovi, kad ostajem bez poroda; kad je mojoj kući nasljednik Eliezer Damaščanin? Kako mi nisi dao potomstva – nastavi Abram – jedan će, eto, od mojih ukućana postati moj baštinik.”

(Postanak 15:23)

Očito je da Abraham ima malo ili nimalo nade, a Bog zna da Abraham nije povjerovao obećanju sve dok ga nije primio. Zato ga te večeri, Bog izvodi van i govori mu neka prebroji zvijezde. Vjerujem da se stvar ovako dogodila. Abraham je brojeći zvijezde, konačno zaspao. Slijedećeg ga jutro Bog budi s pitanjem: „Jesi li ih sve prebrojio?”

Abraham odgovara: „Ne, previše ih je!”

Sada je Bog imao odgovor koji je čekao pa mu odgovori: „Toliko će biti tvoje potomstvo – da ga nećeš moći izbrojiti!”⁹ (Postanak 15:5, NLT). Bog je stavio u Abrahama božansku nadu – jasnu sliku obećanja kojeg je dao Abrahamu – mnoštvo djece. Kad god je pogledao u zvijezde, Abraham se sjetio Božjeg obećanja i čuo bezbrojno potomstvo kako ga zove: „Oče Abrahame, oče Abrahame!” Novi zavjet kaže da Abraham:

„...protiv svake nade, oslonjen na Nadu, povjerova, da tako postane ‘ocem mnogih naroda’, prema onom što je rečeno...”

(Rimljanima 4:18)

Što je rečeno? „Tvoje će potomstvo biti tako veliko da ga nećeš moći prebrojiti!” Bez naravne nade, božanska je nada stupila na lice mjesta kako bi ono vidljivo u naravnom prekrila obećanjem. Božanska je nada gledala iza očitog u Božje kraljevstvo pouzdanog očekivanja. Abraham je izabrao ne gledati na očito, već na božansko. Pismo nam, uistinu, veli da je on bio „potpuno uvjeren da je Bog kadar izvršiti što je obećao” (Rimljanima 4:21). On je obećanje primio vjerom ojačanom nadom. Nama je rečeno:

„Vjera je supstanca stvari kojima se nadamo...”¹⁰

(Hebrejima 11:1)

Naša vjera daje supstancu nadi ili obećanju Božjem. Kao što vidimo kod Abrahama, božanska je nada vizija ili nacrt Božje volje koji još uvijek nismo u stanju vidjeti svojim naravnim očima. Božanska je nada izvanredno važna, jer bez nade, vjera nema čemu dati svoju supstancu. Božja riječ ne donosi u naša srca samo vjeru, već nam isto tako uz vjeru daje i nadu, ili viziju.

Usporedimo to sa nabavom građevnog materijala, kao što su pločice, prozori, šindra ili crijep, drvo, cement, opeke i tako dalje. Dakle, mogu nam na raspolaganju biti svi resursi, ali će bez nacрта,

9 „Toliko će biti tvoje potomstvo.”

10 „Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo...”

sam postupak građenja biti katastrofa! Možda mislite: *Ja mogu graditi bez nacрта*. Možda, ako nacrt postoji u vašoj glavi, no ipak će trebati imati nekakav plan.

ULAZAK U PROSTOR IZA ZASTORA

No vratimo se bliskom zajedništvu, pa pogledajmo još jednom naše vodeće stihove:

„Prema tome, braćo, budući da mi snagom krvi Isusove otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama – taj novi životonosni put ...*pristupajmo* k njemu iskrena srca i *sa sigurnim uvjerenjem* pošto smo očistili srca od zle savjesti i oprali tijelo čistom vodom. Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade – vjeran je, naime, onaj koji je obećao...”

(Hebrejima 10:19-23, *označio autor*)

Pisac Poslanice Hebrejima govori o približavanju Gospodinu. Ponovo pogledajmo riječi: „Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade...” Sjetite se da je nada nacrt – vizija – božanska slika onoga što se ne može vidjeti naravnim očima. Imajući to na umu, pažljivo pročitajte slijedeće stihove:

„Ljudi se, naime, kunu većim, i svaka im se prepirka svršava zakletvom za potvrdu (istine). Zato i Bog, hoteći sigurnije dokazati i baštinicima obećanja nepromjenjivost svoje odluke, postade zakletvom jamac, da bismo po tim dvjema nepromjenjivim stvarima u kojima Bog ne može prevariti imali snažan poticaj – mi što smo se utekli (Bogu) da se domognemo nade koja nam je određena. Nju imamo kao pouzdano i čvrsto sidro duše „*koje prodiše u prostor iza zastora*”...”

(Hebrejima 6:16-19, *označio autor*)

Vidite li ovo? Sad ove stihove pročitajmo zajedno:

„...*pristupajmo* k njemu iskrena srca i sa *sigurnim uvjerenjem*
 ... *Držimo nepokolebljivim ispovijedanje naše nade* – vjeran
 je, naime, onaj koji je obećao... Nju imamo kao pouzdano i
 čvrsto sidro duše „*koje prodire u prostor iza zastora*”...”

(Hebrejima 10:22-23; 6:19, *označio autor*)

U Bibliji *The New Living Translation* stoji ovo: „Ona (nada) nas vodi kroz nebeski zastor u Božju Svetinju nad svetinjama.” Bog je, dakle, Abrahamu dao jasnu viziju božanske nade. Kad se radi o bliskom zajedništvu, Duh Sveti daje božansku viziju onoga što naše naravne oči ne mogu vidjeti, samoga Gospodina koji prebiva u prijestolnoj dvorani na nebesima.

Kad dođemo bliže, mi se obratimo Božjemu Duhu u nama i prođemo kroz zastor našeg tijela i ograničenog naravnog mišljenja te uđemo u Njegovu prisutnost. Tada, na tome mjestu mi smo prešli u Svetinju nad svetinjama gdje susrećemo Isusa i Oca. U Svetinji nad svetinjama imamo blisko zajedništvo s Gospodinom slave!

Vjernici često zamišljaju sebe kako ulaze u prijestolnu dvoranu dok mole. No ako nam Duh Sveti ne pomogne slični smo Abrahamu koji nije mogao pojmiti Božje obećanje dok mu Bog nije dao viziju. Tek nakon što je sâm Gospodin oslikao jasnu sliku i pokazao je Abrahamu, ovaj je mogao povjerovati u ono što je Bog obećao.

Nismo kadri iskusiti istinsko i blisko zajedništvo u Svetinji nad svetinjama ako nema Duha Svetoga. On nam daje nadu ili jasnu viziju onoga što naravne oči ne mogu vidjeti. Pomoću ove vizije dolazimo sve bliže s potpunom sigurnošću vjere i odvažnošću kako bismo uživali i živjeli u onome za što je Isus platio tako veliku cijenu. O, hvala ti Isuse što si prolio svoju dragocjenu kraljevsku krv za nas da možemo s pouzdanjem doći u Božju prisutnost, kako sada tako i u vječnosti!

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Značenje biblijska riječi nada – pouzdano očekivanje – suprotno je značenju „možda” nade kakvu poznaje engleski jezik. Jeste li ikada izgovarali riječ u zrak s tim „možda” stavom, jer niste imali pouzdano očekivanje? Ako je odgovor da, što vam to govori o stanju vaše vjere?
2. Još od vremena apostola, vjernici postavljaju dva pitanja. Pitanja su gotovo ista kad se radi o odabiru riječi, ali se temeljno razlikuju po onome što stvarno pitaju:
  - Kako dobijemo vjeru?
  - Kako povećavamo svoju vjeru?
  - Iz onoga što ste naučili u ovom poglavlju, kako biste odgovorili na ova pitanja?
3. Kad usporedite suštinu Šaulove i Davidove poslušnosti, kakvu razliku uočavate? Kako je njihova poslušnost utjecala na njihovo blisko zajedništvo s Bogom?
4. Kako poslušnost utječe na nečiju sposobnost odvažnog pristupanja Bogu?

14. POGLAVLJE

BLIŽE BOGU

Možete se usuditi doći bliže Bogu,
jer vam je On uputio vječni poziv

U ovom ću posljednjem poglavlju raspraviti pitanja praktične strane pristupanja Onome tko vas jako voli. Da, s ovime možemo usporediti davanje uputa mladoženji o tome kako imati zajedništvo u bračnoj ložnici. U tom slučaju možete savjetovati samo do određene granice, a sve ostalo mora proisteći iz srca. A u tome se i krije ljepota bliskog zajedništva: ono cvjeta i proizlazi iz našeg srca; to nije naučena stvar našeg uma.

Kad pristupamo Gospodinu moramo imati na umu da smo stvoreni na Njegovu sliku. Kao što se naši osjećaji razlikuju, tako se razlikuju i Njegovi. Isto kao što mi moramo biti osjetljivi na raspoloženje svoga prijatelja, tako moramo biti osjetljivi na raspoloženje svoga Gospodina. Na primjer, postoji vrijeme kad u

Njegovu prisutnost dolazimo s pjesmama, a drugi put u suzama; vrijeme kad dolazimo odvažno i vrijeme kad drhtimo pred Njime. Iskusit ćemo vrijeme smijeha i vrijeme plača, vrijeme ratovanja protiv sila tame kad nam On pomaže, kao i vrijeme mira i spokoja u Njegovoj predivnoj prisutnosti.

Primjer za ovaj posljednji kontrast bio bi dom kojem prijete banditi. Pretpostavimo da kriminalci nastoje provaliti u kuću, razbijajući stražnja vrata. Zamislite da u tom trenutku jedan od sinova pristupi svom ocu, koji traži nekakvo oružje, i kaže mu: „Tata, ja mislim da si ti najbolji tata. Ti nam daješ svu potrebnu opskrbu, ti si fora, i tako si pametan...”

Otac će grubo prekinuti sina i reći mu: „Ovo nije vrijeme da mi govoriš o svojim osjećajima, idi uzmi svoju palicu za baseball i krenimo zajedno u stražnji dio kuće!”

Morate znati da smo mi, crkva Isusa Krista, Božja kuća. Postoje stvarni neprijatelji. Bilo je dana kad sam ušao u molitvu, a Duh me je Sveti pozivao u borbu; načini na koji me vodio u bitku također su se razlikovali. Proklamirao bih Riječ, snažno bih molio u Duhu ili čak pjevao ratničke pjesme (Jošafat i vojska Izraelova, vidjeti 2 Ljetopisa 20:20-24). Ne samo da moramo biti osjetljivi na atmosferu, već osjetljivi i na to kako ostvariti ono što Bog želi.

No vratimo se našem primjeru; pogledajmo sad stvar s druge strane. Zamislite isto domaćinstvo: sve je dobro, a otac se odmara kraj kamina. Ovoga puta sin dođe s kacigom na glavi i baseball palicom u rukama vičući: „Udrimo ih, tata!”

Otac bi ga pogledao i rekao: „Sine, sve je uredi; zašto ne sjedneš kraj mene da uživamo što smo zajedno.”

Siguran sam da već sada možete zamisliti mnogo različitih scena koje imamo s onima s kojima živimo. Postoje, dakle, različita

vremena i sezone molitve. Pismo govori o svima koje sam gore naveo i još daleko više od toga. Ključ leži u poznavanju onoga što je na Božjem srcu u određenom trenutku.

BOŽJI INTERESI

Kako se osjećate ako vam prijatelj stalno dolazi imajući samo svoje interese na umu? Kako se otac osjeća ako mu sin stalno dolazi s nekim svojim zahtjevima? Hoćete li otvoriti svoje srce ljudima koji su sebični ili nemaju baš nikakvog suosjećanja? Želimo li dotaknuti Božje srce, moramo težiti za spoznavanjem Njegovih želja i potreba. O da, potrebe! Premda On jest svemoćni, svesilni Bog kojemu ništa ne nedostaje, On je ipak ljudima dao slobodnu volju i određenu slobodu na ovoj zemlji. Čineći tako, postao je ranjiv. Zbog čovječjeg pada u grijeh i sila tame koje zavode, zarobljavaju i muče, postoje mnogi koji su u potrebi i koji pate. On žudi za time da se pokrene u njihovu korist i čeka na ljude koji će vapiti u njihovo ime. To je razlog zbog kojeg je Gospodin tako blizak onima koji zastupaju i donose pomoć Božje milosti ljudima koji pate. Isus je rekao na prijestolju svoje slave:

‘Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan, i napojiste me; bijah putnik, i primiste me; bijah go’, i obukoste me; bijah bolestan, i pohodiste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni.’

(Matej 25:35-36)

Ovdje Gospodin slave, Onaj tko posjeduje svu vlast i silu u svemiru, govori da je bio u potrebi. Njegova je potreba naša potreba, potreba onih koje On voli. Jer Gospodin veli: „Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće” (stih 40). Oni koji zastupaju, pomažu u naravi, propovijedaju oslobađajuću riječ Božju, iscjeljuju rane Božjom silom, i tako dalje i tako dalje, naći će Božje srce brže od bilo koga drugog.

U jednom je trenutku Božji narod marljivo dolazio k Njemu, tako Bog o njima kaže: „Dan za danom oni mene traže i žele znati moje putove” (Izaija (Isaija) 58:2). Međutim, Bog nije odgovarao na to. Narod se počeo pitati zbog čega im se Bog ne približava. Nisu mogli shvatiti zbog čega ne odgovara na njihove molitve. Zatim im Bog veli:

„Reći ću vam zašto! To je zato jer živite sami za sebe, čak i onda kad postite. Smatrate kako imate pravo na rad nagoniti svoje radnike. Kakve koristi od posta kad se i dalje svađate i borite među sobom?”¹

(Izaija (Isaija) 58:3-4, NLT)

Zapazite da su se svađali i borili među sobom. A sad se vratimo na stih stjegonošu ove knjige: „Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama.” Zapazite što je Jakov napisao na početku poglavlja, zar nije ovo:

„Odakle borbe i odakle svađe među vama? Zar ne odavde: od vaših požuda što se bore u vašim udovima? Želite, i nemate? Tada ubijate. Strastveno žudite, i ne možete postići? Tada se borite i ratujete. Nemate jer ne molite. Molite, a ne dobivate, jer molite s grešnom nakanom: da to potrošite u svojim požudama. Preljubničke duše ... pokorite se Bogu! Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas! Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama!”

(Jakov 4:1-8)

Dakle, to je to. Ovdje imamo prvi praktični korak: Moramo izgubiti svoje živote zbog Njega i evanđelja. Moramo živjeti za Njegove želje. Moramo ljubiti ono što On ljubi i mrziti ono što On mrzi. Ono što je Njemu važno mora postati nama važno, a ono što Njemu nije toliko važno ni nama ne treba biti toliko važno. Moramo imati Njegovo srce!

---

¹ „Gle, u dan kad postite poslove nalazite i na posao gonite radnike svoje. Gle, vi postite da se prepirete i svađate...”

Znači li to da u svojim životima više nećemo imati vrijeme za naše osobno osvježenje? Znači li to da Bog zabranjuje svom narodu zabavu i odmor? Apsolutno ne! Pismo nam veli da nam Bog „sve obilno daje na uživanje” (1 Timoteju 6:17). Ovdje se govori da ispunjavanjem vlastitih želja na račun Njegovih, gubimo dodir s Njegovim srcem.

Postoje oni koji vjeruju kako ne ispunjavamo Božje želje ukoliko ne pomažemo siromašnima. Ako je to istina, zašto je onda Petar rekao, kad je trebalo pomoći udovicama: „Nije pravo da mi ostavimo riječ Božju pa da služimo za stolovima. Radije pronađite, braćo, među sobom sedam ljudi na dobru glasu, punih Duha i mudrosti, pa ćemo njih postaviti nad tim poslom, a mi ćemo se potpuno posvetiti molitvi i službi propovijedanja” (Djela apostolska 6:2-4). Petar je shvatio da postoje ljudi koji mogu ispuniti potrebe siromašnih (onih u potrebi) tako da im daju riječ Božju, i oni drugi koji mogu ispuniti njihove naravne potrebe. Svima je njima jedna stvar zajednička. Oni ispunjavaju Isusovu potrebu: „Kad bijah gladan, nahraniste me...”

Ljudi kojima je Gospodinov interes na srcu puno će lakše pristupiti Gospodinu. Mojsije je bio takav čovjek jer je Božji narod vodio imajući Božji interes na umu, bio osjetljiv za Božje srce i uživao u dubokom zajedništvu s Bogom.

Bog je govorio o Jošiji, koji je bio dobar vođa, te rekao: „Branio je pravo siromaha i jadnika, i zato mu bješe dobro. Zar ne znači to mene poznavati?” – riječ je Jahvina, (Jeremija 22:16, *označio autor.*)

Ljudi koji svoje službe obavljaju dobro, bilo da pomažu, upravljaju, poučavaju, rukovode, daju i tako dalje, puno će lakše doći bliže k Bogu od onih čije živote, čak i službe, pokreću njihovi vlastiti programi. Kao što je sam Bog rekao: „Zar ne znači to mene poznavati?”

DOĆI BLIŽE BOGU I SLUŠATI

Slijedeći praktični naputak koji možemo dati onima koji žele doći bliže k Učitelju, može se naći u ovim stihovima:

„Kad odlaziš u Božji dom, pazi na korake svoje. Pridi da mogneš čuti – žrtva je valjanija nego prinos luđakâ, jer oni i ne znaju da čine zlo. Ne nagli ustima svojim i ne žuri se s riječima pred Bogom, jer je Bog na nebu, a ti si na zemlji; zato štedi svoje riječi. San dolazi od mnogih briga, a lud govor od mnoštva riječi.”

(Propovijednik 4:17, 5:12)

Odvojimo prvi dio ovih stihova. U Bibliji NJKV čitamo: „Radije dođi bliže kako bi čuo, nego da daješ prinos luđaka.” Ustanovio sam kako ima puno ljudi koji k Bogu dolaze tako da govore ili pjevaju. Ne kažem da to ne valja; valja. Međutim, otkrio sam da pristupam k Njemu daleko uspješnije kad dolazim u tišini i slušam prije negoli izgovorim riječ ili pjevam pjesmu slavljenja.

Nedavno sam se susreo s pastorom jedne velike i moćne crkve. Dok smo ručali, rekao mi je: „Johne, došao sam na mjesto gdje kažem Gospodinu: ‘Umoran sam od toga da svako jutro ulazim u ovu sobu i čujem sebe kako govorim, a nema odgovora. Eto, od sada ću svako jutro, sve dok mi Ti ne progovoriš, dolaziti u ovu sobu i slušati.’”

Tako je prošlo nekoliko jutara za redom, jer je Bog testirao iskrenost njegovog srca, dok jednog jutra nije ušao u svoju sobu i odjednom mu je Duh Sveti počeo govoriti. Tada mu je Bog dao najveća i najsnažnija otkrivenja koja je do tada dobio, a on ih je objavljivao svojoj crkvi nekoliko tjedana. Njegov se molitveni život iz temelja promijenio.

Isto tako, naučio sam da je jedan vrlo moćan način dolaska u Božju prisutnost uzeti i čitati Bibliju, naročito Psalme ili Novi

zavjet; ne treba uzeti mnogo stihova, već jedan, a ponekad čak i pola stiha, te misliti o njemu, zatim polako čitati drugi – Božja će se prisutnost na kraju očitovati. Tada prestanem čitati i usredotočim se na Njega te Mu dopustim da me uči i pokazuje mi buduće.

U svakom je slučaju bolje i učinkovitije doći u Njegovu prisutnost da bi se čulo prije negoli se počne govoriti. Nekad bih znao doći prije službe slavljenja, umiriti svoj um i potražiti u svom duhu Duha Božjega kako bih osjetio što On želi ili kakvo je njegovo raspoloženje. Tada bih počeo pjevati zajedno s timom za slavljenje. No neki puta bude sasvim drukčije pa ja odmah pristupim sa zahvaljivanjem, slavljenjem ili radošću koja teče kroz moje srce. To je kao da mi Božji Duh kaže: „Idemo!” Naime, Pismo veli:

„Pred lice mu stupimo s hvalama,
kličimo mu u pjesmama!”

(Psalam 95:2)

I još

„Služite Jahvi u veselju! Pred lice mu dođite
s radosnim klicanjem!”

(Psalam 100:2)

Ovdje imamo stihove koji nas potiču da u Božju prisutnost dođemo s pjevanjem i hvalama, dok nas prethodni stih potiče da dođemo kako bismo čuli. Sve se svodi na to da budemo osjetljivi na Duha Svetoga! Isto kao što ne možete reći čovjeku kako će korak po korak voditi ljubav sa svojom ženom, tako je i s našim dolaskom u blisko zajedništvo s Gospodinom.

Možete li zamisliti mladoženju kako dolazi k svojoj mladoj ženi da bi vodio ljubav s njom, držeći u rukama karticu s uputama? On čita s kartice, korak broj jedan: reci joj da je lijepa. Korak broj dva: prođi rukom kroz njezinu kosu. Korak broj tri: ugasi svjetlo. Korak broj četiri: (oh, ne mogu to pročitati, mrak je, moram uzeti

bateriju). Kakva smijurija! Pa ipak, tako su smiješnom neki učinili molitvu. Sami su sebi oduzeli sposobnost da dodirnu i osjete Božje srce. Molim vas, nemojte me pogrešno razumjeti, postoje određene smjernice u Pismu koje trebamo slijediti, no moramo pristupati uz pomoć Duha Božjega, Pismo nam, naime, veli: „...jer slovo ubija, a Duh oživljuje” (2 Korinćanima 3:6). Tako nas Duh Božji može voditi da zastupamo, pjevamo, kličemo, vapimo, budemo tihi i tako dalje, i tako dalje.

Upozoreni smo na još jednu stvar, a to je da ne budemo brzopleti s našim zahtjevima ili riječima. Čak nam i naši naravni odnosi to pokazuju. Kad netko previše govori, tada se jednostavno isključimo i ne slušamo više. Međutim, kad osoba mudro bira riječi, pažljivo slušamo, čak i ako često govori. Zbog toga u molitvi većinu vremena provedem šuteći, moleći u jezicima ili izgovarajući Božju riječ.

Znam da kad molim u jezicima, molim Božju savršenu volju. Duh Sveti daje mi riječi koje govorim svome Ocu u Isusovo ime. Kad sam u Duhu ne mogu moliti pogrešno ili govoriti isprazne riječi! Kad govorim Njegovu pisanu riječ, moje se cijelo biće izgrađuje što uključuje i moj um. Zbog toga je molitva u razumijevanju jednako tako važna.

Međutim, kad znam da sam u Njegovoj prisutnosti i kad slušam, tada dolazi otkrivenje, razumijevanje i mudrost. Toliko je važno da Bogu ostavimo vremena kako bi nam govorio. Možete li zamisliti osobu koja svaki put kad vam dođe blizu govori bez prestanka ne dajući vam priliku da izgovorite ni jednu jedinu riječ? Mislim da se i s nama Duh Sveti ponekad tako osjeća. Trebamo slušati kao što trebamo i govoriti. Upamtite, molitva je dijalog, a ne monolog!

MNOGOSTRUKI NAČINI UDJELJIVANJA

Kad se Bog približi k nama, On tada otkriva samoga Sebe kao i svoje putove. On nam pokazuje velike i nedokučive stvari, o kojima

ništa ne znamo (Jeremija 33:3). Ključ za razumijevanje ovoga je shvaćanje kako postoje različiti načini na koje će nam On udijeliti stvari kad dođe k nama. Ponekad ćemo Ga čuti govoriti. To može biti snažan glas u našem srcu, koji se ponekad može činiti čujno izgovorenim glasom koji smo čuli svojim naravnim ušima; ili to može biti tih, miran glas duboko u našim srcima, koji je, kao i svi drugi Božji načini, popraćen Njegovim mirom i uvijek je u skladu s Pismom. Ponekad će nam On govoriti kroz nekog drugog vjernika ili voditelja; dok ih slušamo, ili čitamo ono što su napisali, u našim srcima dođe do eksplozije. Isto tako, Bog može odlučiti da nam govori kroz san ili viziju. Drugi put, a uvidio sam da je to vrlo često, jednostavno ćemo znati stvari koje prije nismo znali. Vrlo često se dogodi i to da On stavi Svoju riječ u nas i ona ne bude otkrivena sve dok ne progovorimo.

Kad otvorimo svoja usta i počnemo govoriti, prosvjetljenje jednostavno dođe.

Petar je to iskusio na Pedeseti dan. Prije negoli je prisutnost Božja došla na njega, on je stvarno imao samo mentalno znanje riječi Božje, osim onog otkrivenja kojeg mu je Bog dao o tome da je Isus Krist (Matej 16). Osim tog otkrivenja, Petar je više ili manje pregrizao jezik svaki put kad bi otvorio usta i govorio o duhovnim stvarima. Dok je bio u gornjoj sobi, on je pokušao obaviti nekakvo duhovno administriranje u vezi sa zamjenom za Judu. Po plodu koji je to donijelo, bilo je očito da je stvar bila preuranjena: kasnije će Pavao reći za samoga sebe da je bio „rođen kao nedonoščé” (1 Korinćanima 15:8). Čini se da je Pavao bio Božji odabir kao zamjena za Judu, a ne Petrov preuranjeni pokušaj da odabere Božjega čovjeka bacanjem kocaka.

Zapravo, čini se da je Petar u duhovnom smislu bio stalno izvan toka. Međutim, jednom kad mu se Bog približio, u trenutku, on je počeo govoriti duboku i snažnu poruku iz Joela i Psalmi, objašnjavajući što se upravo dogodilo s onih sto i dvadeset ljudi u

gornjoj sobi. Petar nije imao vremena da bi to proučio i došao do takvog uvida u poruci u samo nekoliko trenutaka prije okupljanja mnoštva. On je sada, gotovo trenutačno, imao znanje koje nikad prije nije imao. Ne samo Petar, nego su i svi drugi isto tako, u par trenutaka nakon što je Božja prisutnost došla na njih, počeli govoriti o „veličanstvenim Božjim djelima” (Djela 2:11).

Postoje, dakle, različiti načini na koje nam Bog udjeljuje kad dođe blizu nas; no jedna je stvar sigurna, nakon svakog puta kad nam se Bog približio, više nismo ostali isti.

ZAVRŠNA RIJEČ

Kao što smo naveli u prvom poglavlju ove knjige, namjena ove knjige nije poruka „kako”, jer blisko zajedništvo nikad ne može biti nekakav utvrđeni postupak. Ne, ona je zamišljena da bude karta s blagom, koja vodi do Božjeg srca. Vjerujem da je ovo proročka poruka, poziv Njegovog srca, svima nama za kojima Bog tako silno i strastveno žudi. Budemo li uložiti trud i vrijeme da slijedimo kartu Božje riječi prikazanu u ovoj knjizi, sigurno ćemo dospjeti u Božju prisutnost i upoznati Njegovo srce. Jer imajte na umu kako Njegovo obećanje da će s približiti k nama, ako se mi, svaki pojedinačno, približimo k Njemu, nije nekakav scenarij ‘pokušaja i promašaja’, već prije obećanje sadržano u Njegovoj riječi, koje će On uvijek častiti i nikada se neće od njega odvratiti.

Dopustite mi da ovu knjigu dovršim s još nekoliko stihova koji će vas nadahnuti da dođete bliže k Njemu:

„...jer su Jahvi mrski pokvarenjaci, a prislan je s pravednima.”
(Izreke 3:32)

„A meni je milina biti u Božjoj blizini...”
(Psalam 73:28)

„Blizu je Jahve svima koji ga prizivlju, svima koji ga zazivaju iskreno. On ispunja želje štovatelja svojih, sluša njihove vapaje i spasava ih. Jahve štiti one koji njega ljube, a zlotvore sve će zatrti.”

(Psalama 145:18-20)

„...Pustit ću ga k sebi da mi se približi – jer tko da se usudi sâm preda me! – riječ je Jahvina.”

(Jeremija 30:21)

Vi se možete usuditi doći bliže k Bogu, jer vas je On pozvao vječnim pozivom. Stoga se posvetite tome i postanite osoba koja prebiva u Njegovoj prisutnosti. On čeka na vas – a vi, što još čekate? Dođite bliže!

Onomu koji vas može očuvati od pada
i postaviti neporočne i razdragane
pred njegovom slavom,
jedinome Bogu koji nas je spasio po Isusu Kristu,
našem Gospodinu,
slava, veličanstvenost, vlast i moć,
kako prije svakog vremena,
tako i sada i u sve vijeke!
Amen.

(Juda 24-25)

PITANJA ZA PROUČAVANJE

1. Jeste li prije čitanja ovog poglavlja ikada mislili da Bog ima „potrebe”? Na koje načine sve služimo tim potrebama?
2. Koliko vam je važno da čujete što Duh Sveti govori? I premda uživete u obilju pjesama slavljenja i štovanja i/ili duhom nadahnutih knjiga, jeste li pokušali prići Bogu u tišini? Vježbajte se u tome te opišite ili podijelite s drugima što ste naučili iz takvog zajedništva s Bogom.
3. U prvom je poglavlju autor opisao ovu knjigu više kao kartu s blagom koja vodi do Božjeg srca nego što bi to bila poruka s točnim postupkom kako se približiti. Kad razmišljate o onome što ste naučili, kakva ste blaga otkrili? Koja blaga tek treba otkriti?

DODATAK A

NAŠA POTREBA ZA SPASITELJEM

Postoje dva standarda za život; jedan kojeg postavlja Bog i drugi kojeg postavlja društvo. Naša vas kultura može smatrati „dobrim” u skladu sa svojim mjerilima, no što Bog misli? Pismo nam veli da nitko nije pravedan. „Nema pravedna ni samo jednoga...” (Rimljanima 3;10), i još: „...jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave...” (Rimljanima 3:23).

Griješiti znači promašiti oznaku Božjeg standarda. Čovjek nije stvoren da bude grešnik, nego je Adam to odabrao temeljem svoje slobodne volje. Bog je prvog čovjeka, Adama, postavio u prekrasan svijet u kojem nema bolesti, slabosti, siromaštva ili prirodnih katastrofa. U tom svijetu nije bilo straha, mržnje, svađe, ljubomore i tome slično. Bog je to mjesto nazvao Edenom, vrtom Božjim.

Adam je odabrao ne poslušati Božju zapovijed te je iskusio trenutačnu duhovnu smrt, premda nije umro fizičkom smrću; tu je smrt iskusio tek nakon nekoliko stotina godina. Tama je ušla u njegovo srce; ova se duhovna smrt razlikuje od fizičke jer kod fizičke smrti tijelo prestane postojati, ali kod duhovne smrti dolazi do odvajanja od Boga, pravog davatelja i izvora života.

Griješ je ušao u Adamov sklop, a on sam je bio ocem djece iste takve prirode: „Kad je Adamu bilo sto i trideset godina, rodi mu se sin njemu sličan, na njegovu sliku...” (Postanak 5:3).

Budući je bio otac, njegovo se potomstvo rađalo njemu nalik i od tada je svako ljudsko biće bilo rođeno na sliku Adamovog grijeha, kroz svoje roditelje. Adam je predao sebe i svoje potomstvo novom gospodararu, sotoni, a to se ropstvo proširilo i na naravni svijet. Okrutni je gospodar sad imao zakonsko pravo na Božje ljubljeno stvorenje. To se jasno vidi iz slijedećih stihova: „Zatim ga odvede visoko, pokaza mu za tren oka sva kraljevstva cijelog svijeta pa mu reče: ‘Dat ću ti svu vlast nad njima i raskoš koja im pripada, *jer je meni predana* i dajem je komu hoću ...’” (Luka 4:56, *označio autor*).

Zapazite da je vlast predana njemu. Kada? Odgovor je: u vrtu, jer je Bog na početku vlast nad zemljom dao čovjeku (vidjeti Postanak 1:26-28). Adam je sve to izgubio ... a to uključuje njega i njegovo potomstvo u svim naraštajima. Ponovo čitamo: „...a da je sav svijet u vlasti Zloga” (1 Ivanova (Jovanova) 5:19).

Bog je, prije negoli je istjerao Adama iz vrta, obećao da će podići Izbavitelja i uništiti ropstvo i zarobljenost kojima je čovječanstvo bilo podvrgnuto.

Taj se Izbavitelj rodio četiri tisuće godina kasnije djevici po imenu Marija. Ona je morala biti djevica, jer je otac Isusov bio Duh Sveti po kojemu je ona začela. Da je Isus bio rođen od naravnih roditelja, bio bi rođen u Adamovo ropstvo.

Isusov je Otac bio Bog, a majka mu je bila ljudsko biće. To ga je učinilo stopostotnim Bogom i stopostotnim čovjekom. Morao je biti sin čovječji da bi otkupio našu slobodu. Zbog toga se sam Isus uvijek nazivao „Sinom Čovječjim.” I premda je otpočetak bio s Ocem, On se lišio svojih božanskih prerogativa i postao čovjek kako bi Sebe prinio kao žrtvu za grijeh.

Kad je išao na križ, Isus je na Sebi ponio osudu za naš grijeh da nas oslobodi od ropstva. Pismo objavljuje: „...on koji „osobno” u svom tijelu naše „grijehe uznesu na križ” da mi, umrijevši svojim grijesima, živimo pravednosti...” (1 Petrova 2:24).

Čudesno je to: čovjek je zgriješio protiv Boga, a opet Bog (očitovan u tijelu) plaća cijenu za čovjekovu strašnu grešku. Čitamo ponovo: „Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom” (2 Korinćanima 5:21).

Zapazite da je rečeno da možemo postati pravednošću Božjom. Nismo u stanju primiti slobodu za koju je On platio tako visoku cijenu sve dok u svojim srcima nismo povjerovali da je On umro za nas i uskrsnuo od mrtvih te ga primili kao našeg Gospodina; u tom trenutku On postaje naš osobni Spasitelj. Kao što Pismo kaže: „A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja. Oni se nanovo rode! To nije fizičko rođenje kao posljedica ljudske strasti ili želje – ovo novo rođenje dolazi od Boga”¹ (Ivan (Jovan) 1:12-13, NLT).

Kad primimo Isusa Krista kao svog osobnog Gospodina i Spasitelja, mi umremo i duhovno se ponovo rodimo. Umremo kao robovi sotonskog kraljevstva, a rodimo se kao posve nova djeca Božja u Njegovo kraljevstvo. Kako se to dogodi? Jednostavno. Vjerujemo li u svojim srcima, sve što trebamo je da svojim ustima priznamo

---

1 „A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime: koji nisu rođeni ni od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževljeve, nego – od Boga.”

Isusa Gospodina. Tada se rodimo nanovo. Pismo to potvrđuje: „Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost, a priznanje ustâ spasenje...” (Rimljanima 10:9-10).

Tako je jednostavno! Nismo spašeni zbog naših dobrih djela. Naša nam dobra djela nikad ne mogu priskrbiti mjesto u Njegovom kraljevstvu. Jer da je to istina, Krist bi umro uzalud. Spašeni smo zbog Njegove milosti. To je dar koji ne možemo zaraditi. Sve što trebamo učiniti kako bismo ga primili jest da se odrečemo života za same sebe i svoj život posvetimo Njemu kao Gospodinu, a to znači Vrhovnom Gospodar. „A on je umro mjesto sviju, da živi ne žive više za same sebe, nego za onoga koji je umro i uskrsnuo za njih” (2 Korinćanima 5:15).

Tako, ako vjerujete da je Krist umro za vas i voljni ste Mu predati svoj život i ne živjeti više za same sebe, onda možemo zajedno moliti ovu molitvu i vi ćete postati dijete Božje:

Bože na nebu, priznajem da sam grešnik/grešnica i da ne živim po Božjim standardima. Zaslužujem vječnu kaznu za moj grijeh. Hvala Ti što me ne ostavljaš u tom stanju, jer ja vjerujem da si poslao Isusa Krista, Svoga jedinorođenog Sina, rođenog od djevice Marije, da umre za mene i ponese moju osudu na križ. Vjerujem da je On uskrsnuo trećega dana i da sada sjedi s Tvoje desne strane kao moj Gospodin i Spasitelj. Zato ja danas _____20____. predajem cijeli svoj život Isusu Gospodinu.

Isuse, priznajem da si Ti moj Gospodin i Spasitelj. Dođi u moj život po Tvome Duhu i promijeni me tako da postanem dijete Božje. Odričem se stvari tame, koje sam držao/držala u svom životu te od danas više neću živjeti za samoga/samuu sebe, već za Tebe koji si se predao za mene tako da ja imam vječni život. Hvala Ti, Gospodine; moj je život sada u Tvojim rukama

i na Tvom srcu, a u skladu s Tvojom riječju nikad se neću toga postidjeti.

Tako, sada ste spašeni; postali ste dijete Božje. Cijelo se nebo raduje s vama u ovome trenutku! Dobrodošli u obitelj!

DODATAK B

KAKO BITI ISPUNJEN DUHOM SVETIM

Primanje punine Duha Svetoga isto je tako lako kao i primanje Isusa za našeg Gospodina i Spasitelja. Neki se bore, postanu obeshrabreni te ne mogu primiti vrlo često zbog toga što nisu primili temeljne biblijske upute prije traženja ispunjenja. Naučio sam da je uvijek najbolje poučiti tražitelje onome što Bog kaže prije same molitve, jer to podiže njihovu vjeru da mogu primiti. Zato ću vas, prije negoli vas povedem u molitvu da primite ispunjenje Duhom Svetim, ako mi dopustite, poučiti. (Napomena: Vrlo je važno da ste do kraja pročitali 11. poglavlje prije negoli krenemo dalje).

Prvi i najvažniji uvjet je da ste već primili Isusa Krista kao svog osobnog Gospodina i Spasitelja (vidjeti Ivan (Jovan) 14:17).

Zatim u vašem životu ne smije biti ni traga neposlušnosti. Rečeno nam je da Bog daje Svoga Duha „onima koji su Mu poslušni” (Djela 5:32). Naučio sam iz iskustva da se to posebno odnosi na područje neopraštanja. Na našim sam službama vidio kako stotine primaju Duha Svetoga i odmah progovaraju u drugim jezicima, dok nekolicina stoji i izgleda zbunjeno. U gotovo me je svim slučajevima Gospodin poticao da pitam ljude postoje li uvrede koje nisu oprostili. Jednom kad su oprostili, istog bi trenutka primili Duha i progovorili u jezicima. Dakle, prije negoli krenemo dalje, pomolimo se zajedno.

„Oče, molim Te da me istražiš i pokažeš mi ima li u mojem srcu bilo kakvog traga neposlušnosti. Molim Te, pokaži mi postoji li ijedna osoba kojoj nisam oprostio/oprostila. Želim poslušati i oprostiti neovisno od toga što ćeš mi Ti otkriti. Molim Te ovo u ime Isusa i zahvaljujem Ti od sveg srca.”

Da biste primili Duha Svetoga, samo je jedno potrebno – tražite! Isus jednostavno kaže: „A tko bi od vas, koji je otac, ako bi ga sin zamolio kruha, pružio mu kamen? Ili ako bi ga zamolio ribu, pružio mu mjesto ribe zmiju? Ili ako bi ga zamolio jaje, pružio mu štipavca? Dakle, ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!” (Luka 11:11-13). On jednostavno kaže da ako djeca traže od nas nešto što je naša volja da im dademo, nećemo im umjesto toga dati nešto zlo ili nešto drugo. Isto tako, tražite li od Oca da vam dade Svoga Duha, neće vam umjesto toga dati zloga duha. Dakle, potrebno je samo jedno – tražite Oca u Isusovo ime i primiti ćete Duha Svetoga.

Morate tražiti u vjeri. U Novom zavjetu stoji da je bez vjere nemoguće išta primiti od Boga. U Jakovu 1:67 stoji: „Ali neka ište s vjerom, bez ikakva sumnjanja, jer onaj koji sumnja sličan je morskome valovlju koje vjetar podiže i tamoamo goni. Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospodina.” Sada se, dakle, upitajte: „Kada ću primiti? Hoće li to biti u trenutku kad

progovorim u jezicima ili u trenutku kad zatražim?” Odgovor je – u trenutku kad zatražite! Jer u kraljevstvu, prvo vjerujemo pa onda primimo. Oni koji nemaju vjere kažu: „Pokaži mi i ja ću vjerovati”, ali je Isus rekao: „Zato vam kažem: Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam” (Marko 11:24). Zapazite da prvo vjerujete, a onda primete ono što ste molili.

U Djelima 2:4 stoji: „Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počese govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.” Zapazite da su oni govorili u jezicima; nije Duh Sveti govorio u jezicima. Tako tu postoji trud! Mogu stajati u rijeci koja brzo teče, no ne podignem li svoje noge i ne predam se rijeci, neću se kretati s njom. Postoje tri područja našega truda: prvo, naše usne. Ne pokrenem li svoje usne, riječi, bilo da su na mojem materinjom jeziku, stranom ili nebeskom jeziku, neće izaći van. Drugo, naš jezik: Ne pokrenem li jezik u svojim ustima, ne mogu govoriti. Treće, naše glasnice: Ne koristim li svoje glasnice zajedno s mojim plućima, ne mogu govoriti.

Možda u ovom trenutku mislite da sam sarkastičan, ali nisam. Nakon što sam godinama promatrao borbu u ljudima, shvatio sam da mnogi podsvjesno misle kako će Duh Sveti preuzeti njihove usne, jezike i glasnice te ih natjerati da govore. Ne, mi govorimo, ili trudimo se, već kako nas On nadahnjuje.

Isus je rekao: „Ako je tko žedan, neka dođe k meni; i neka pije tko vjeruje u me. Kako veli Pismo: ‘Iz njegove će nutrine poteći potoci žive vode.’” To reče za Duha kojega su imali primiti oni koji vjeruju u njega. Duh, naime, ne bijaše još dat, jer Isus ne bi još proslavljen” (Ivan (Jovan) 7:38-39). Kad molite za ispunjenje Duhom Svetim, može se dogoditi da imate jedan slog koji izranja na površinu ili se mota po vašoj glavi. Budete li ga izgovorili u vjeri, bit će to kao da ste otvorili branu, a jezici će nahrupiti iz vas. Volim si to predočiti kao konac namotan na špulu u vašoj nutrini, koji završava na vašem jeziku pa kad vi počnete vući (govoriti), špula se počne odmotavati.

Neki misle da će cjelokupni jezik dobiti u svom umu, a onda će govoriti. Ne. Moramo govoriti u vjeri.

Sjećam se kad je moja žena molila da primi Duha Svetoga, jer neko vrijeme nije imala jezike, a onda je zajedno sa svojim prijateljima molila da primi govor u jezicima. Nakon toga je progovorila. Sama mi je ispričala svoje iskustvo: „Imala sam taj slog koji se vrtio po mojoj glavi tijekom tih nekoliko tjedana koliko sam molila, no nisam se predala sve do te večeri.” Vjerujem da se slično događa s mnogima – mole, prime, ali se ne predaju.

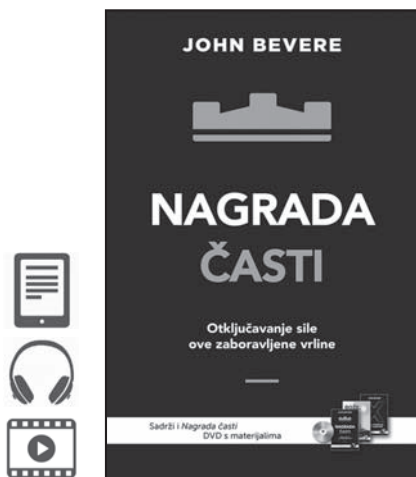
Pismo veli: „Duhovi prorokâ [osoba koje govore] podložni su prorocima” (1 Korinćanima 14:32). To nam jednostavno kaže da smo mi oni koji govorimo te da se Duh Sveti nama neće nametati. Sjećam se dana nakon što sam ja bio ispunjen Duhom Svetim; nisam znao kako bih ponovo progovorio. Otišao sam do jednog brata koji je vježbao u dvorani i pitao ga: „Kako da to ponovim?” Rekao mi je: „Johne, samo učini.” Otišao sam trčati i počeo govoriti u jezicima dok sam trčao. Preplavila me radost. Imajmo na umu da je Duh Sveti uvijek spreman: mi smo oni koji se moramo predati. To je poput fontane; voda je uvijek tamo, samo trebaš otvoriti slavinu i eto vode. Zato, često molite u jezicima!

Sada, kad ste primili osnovne upute iz Pisma, ako vjerujete da ćete primiti, možemo zajedno moliti. I još jedna stvar: ne možete istovremeno moliti i na engleskom i na španjolskom. No, svejedno, istovremeno možete govoriti na svom materinjem jeziku i u jezicima. Stoga upamtite, samo vjerujte i predajte se! Pomolimo se:

Oče, u Isusovo ime, dolazim k Tebi kao Tvoje dijete. Rekao si da ćeš mi, budem li Te tražio/tražila, dati Duha Svetoga. Zato Te sada s radošću i u vjeri molim, krsti me i ispuni me baš sada s Tvojim Svetim Duhom. Primam sve što Ti imaš za mene, uključujući i sposobnost da molim u jezicima. Zato ću sada u vjeri govoriti u novim jezicima! Amen!

NAGRADA ČASTI

OTKLJUČAVANJE SILE OVE ZABORAVLJENE VRLINE

Nijedan kršćanin ne želi ograničiti Boga, ali mnogi od nas nesvjesno priječimo Njegovo djelovanje u svojim životima samo zato što ignoriramo kritički duhovni princip: čast.

Taj je koncept u našoj kulturi gotovo pa skroz izgubljen, ali kao što ćete moći vidjeti na stranicama ove knjige, ključan je za oslobađanje Božjeg kraljevstva u svakom aspektu života.

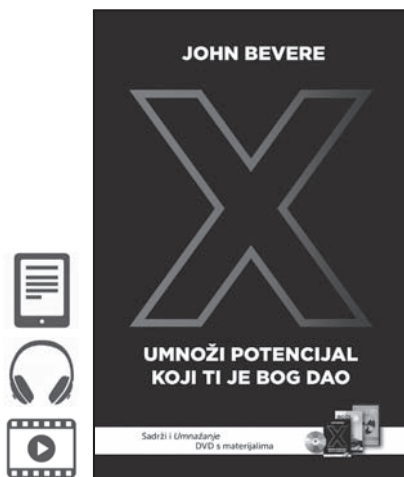
U knjizi Nagrada časti, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, otkriva kako nas prihvaćanje poziva na iskazivanje časti usklađuje s Božjim sustavom vrijednosti, dovodeći nas u poziciju da možemo primiti sve što On ima za nas.

Kombinirajući duboke biblijske uvide sa snažnim pričama o tom principu na djelu, knjiga će vam dati svježi pogled na tu davno zaboravljenu vrlinu – i, što je još važnije, strast da je ugradite u svako područje svoga života.

Dostupno na: **MessengerX.com**

X : UMNOŽAVANJE

UMNOŽI POTENCIJAL KOJI TI JE BOG DAO

Osjećaš li se ikada kao obični promatrač u Božjem kraljevstvu? Možda si svjestan da bi nešto trebao raditi, ali ne možeš dokučiti o čemu se radi. Većina nas želi učiniti nešto veliko u životu, ali borimo se sa pitanjima kao što su ova:

- Kako mogu biti siguran da nisam promašio Božju volju za svoj život?
- Koju ulogu moji darovi imaju u izgradnji Božjeg kraljevstva?
- Kako mogu biti siguran da ispunjavam potencijal koji mi je Bog dao?
- Je li moj poziv manje važan zato što nisam službenik u crkvi?
- Kako da pomirim milost sa djelima i onim što trebam raditi za kraljevstvo?
- Kako da pobijedim strah i napredujem čak i kad se osjećam nesigurno?

U ovoj dubokoj knjizi, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, oslanja se na detaljno proučavanje Pisma, ujedno koristeći snažne priče i primjere da bi vas naveo da počnete drugačije gledati na svoj poziv i uvidite koliko je važan Bogu. Na stranicama ove knjige pronaći ćete snagu za umnažanje darova koje vam je Bog dao i za život u svom potencijalu.

Ako ste spremni zamijeniti pasivnost za veću svrhu, vaše putovanje počinje ovdje.

Dostupno na: MessengerX.com

DUH SVETI

ČULI STE ZA NJEGA – ALI POZNAJETE LI GA?

Učenici su tri godine proveli s Isusom, hodajući s njim i slušajući svaku njegovu riječ. Ipak je Isus rekao svojim najbližim prijateljima da ih mora napustiti ne bi li Duh Sveti mogao doći – i da će to biti bolje za njih (Ivan (Jovan) 16:7, 13-14). Ako je to bila istina za učenike, koji su svaki dan bili s Isusom, koliko je više nama potrebno da Duh Sveti bude aktivno uključen u naše živote?

Nažalost, Duha Svetog često se krivo shvaća te mnogi uopće ne znaju tko On uistinu jest i kako nam se očituje. Često ga se prikazuje kao nešto „čudno“. Ali Biblija jasno kaže da Duh nije nešto. On je netko – osoba koja nam je obećala da nas nikada neće ostaviti.

U ovoj interaktivnoj knjizi, John Bevere vas poziva da sami za sebe otkrijete najviše zanemarenu i krivo shvaćenu osobu u Crkvi: Duha Svetoga. Nemojte to propustiti.

Dostupno na: **MessengerX.com**

BOŽE, GDJE SI?!

PRONAĆI SNAGU I SVRHU U OSOBNOJ PUSTINJI

Možda vam je nekada Bog govorio, ali sada kao da šuti. Možda ste se kretali vjerom, ali sada nikako ne možete ući u Njegovu prisutnost. Dobro došli u pustinju – mjesto između primanja obećanja od Boga i njegovog ostvarenja. Ali evo dobre vijesti – to mjesta ima svoju svrhu. Bog koristi pustinju da vas pripremi i opremi za vašu sudbinu – ako na pravi način prođete kroz nju. Suprotno onome što mnogi misle, prolaženje kroz pustinju ne svodi se samo na čekanje Boga. Itekako imate ulogu koju morate odigrati u pustinji. Veliku. I ako ne želite izgubiti vrijeme vrteći se u krug, trebate znati o čemu se radi.

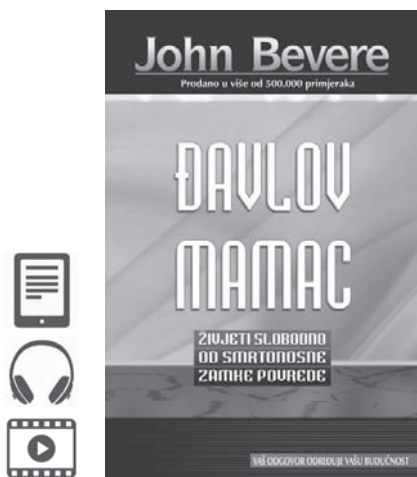
U ovoj knjizi koja otvara oči, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, oprema vas ključnim biblijskim istinama i dubokim pričama koje će vam pomoći da prođete kroz suho ili teško razdoblje i zakoračite u ono što Bog ima za vas.

Dostupno na: **MessengerX.com**

ĐAVLOV MAMAC

ŽIVJETI SLOBODNO OD SMRTONOSNE ZAMKE POVREDE

Knjiga „*Đavlov mamac*“ razotkriva jednu od najvećih đavolskih obmana koju neprijatelj koristi da bi izbacio vjernike iz Božje volje: povredu. Većina ljudi je bila uhvaćena u tu zamku i možda toga nisu ni svjesni.

Ne dajte se prevariti! Krist je rekao: „Nije moguće da ne dođu povrede“ (Lk 17:1). Ne možete odabrati hoćete li ili nećete biti povrijeđeni, ali možete odabrati kako ćete reagirati. Ako se na ispravan način budete nosili s povredom, postat ćete jači umjesto ogorčeni. Samo ćete uz ispravnu reakciju moći imati neometani odnos s Bogom.

Ova će vas poruka Johna Beverea osnažiti da ostanete u Božjoj volji i oslobodite se sumnje i nepovjerenja. Možete pobjeći iz mentaliteta žrtve i živjeti bez tereta žalosti i frustracije. Dok budete otkrivali veću razinu podlaganja Bogu, vaš će život obilovati opraštanjem, pomirenjem i sve većom radošću.

Dostupno na: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

PRIČA O BRAKU

Jednom davno...

Brak je trebao trajati zauvijek. Brak je bio savez koji je spleo jednog muškarca s jednom ženom. To je tkanje oboje činilo jačim, plemenitijim i zvonkijim izražajima onoga što su stvoreni biti. Zajedno su bili bolji nego kada su bili odvojeni.

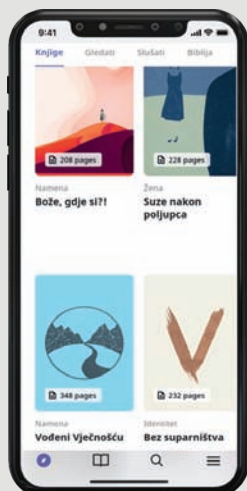
Obred vjenčanja bio je tek početak – predvorje njihovog sretnog življenja do kraja života. Svaki odabir i postupak osmišljeno je izgrađivao život koji je predstavljala njihova zajednica. Muž i žena hodali su ususret nepoznatom s isprepletenim rukama, srcima i glasovima, kako bi izrazili ljubav svojega Stvoritelja.

Kako smo izgubili dodir s tom dubokom ljubavnom pričom? U Priči o braku John i Lisa Bevere pozivaju vas da ponovno otkrijete Božji izvorni naum. Bez obzira na to jeste li u braku, zaručeni ili sami, vaša je priča dio Njegove.

Dostupno na: **MessengerX.com**

X MessengerX

Učeništvo za svakoga, svugdje

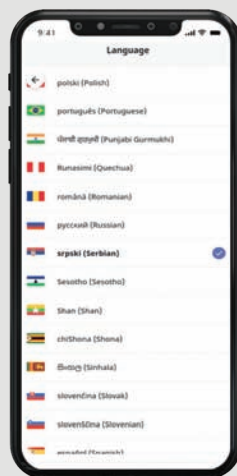

- **Besplatno na više od 120 različitih jezika**
- Dostupno kao aplikacija i online
- Materijali koji će vam pomoći da rastete
- Pratite početak i put svog učenja

Preuzmite kompletnu biblioteku Messengera o učenju, uključujući e-knjige, audio knjige, kratke filmove, video učenja, biblije i još puno toga što možete gledati, čitati ili slušati na svojim uređajima.

MessengerX.com

Dostupno u cijelom svijetu na App Store i Google Play.

U knjizi *Bliže Bogu*, John Bevere te potiče da se ne zadovoljiš sa suhoparnom sjenom kršćanstva koje zna ponešto o Bogu ali ne pozna Njega. Sam Stvoritelj svemira pozvao nas je ne samo da ga slavimo iz daljine riječima i ritualima, već da uđemo u odnos, toliko dubok i intiman, u kojem ćemo mi upoznati Njegovo srce, a On naše.

**To je možda najčudesnije obećanje u cijeloj Bibliji...
Bog čezne za tim da te upozna blisko.**

JOHN BEVERE je međunarodni govornik i jedan od najprodavanijih pisaca, poznat po svom odvažnom i beskompromisnom pristupu Božjoj riječi. John i njegova žena, Lisa, osnivači su Messenger Internationala – službe posvećene razvijanju beskompromisnih Kristovih sljedbenika koji će promijeniti naš svijet. Kada je kući u Coloradu, Johna ćete naći kako igra natjecateljske kartaške igre sa svojom obitelji ili pokušava uvjeriti Lisu da odu na golf.

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MessengerX

Za besplatno preuzimanje i streaming
videa posjetite [MessengerX.com](https://messengerx.com)

ŽELITE VIŠE?
SKENIRAJTE OVDJE.

M Messenger
INTERNATIONAL

Ova je knjiga **AUTOROV DAR**
i **NIJE NA PRODAJU**